

Jenny Nowak

Jiná rasa

Všem živým i mrtvým, kteří mi pomáhali prohlédnout minulostí a stáli při mně, aby pravda – jakkoli podivná – vyšla na světlo...

*„...pokolení šesté matky, šestá dcera, která zplodí Stín...“
(Petr Štěpán, XIII. století, Svatá válka)*

PROLOG

Hustou, vlhce dýchající tmou nepronikal ani paprsek světla. Měsíční srpek, beztoho teď za časného novoluní tak uzoučkový, pokryla těžká hradba mračen, přinášejících od západu další déšť a s ním i mokrý, plápolavý vítr. Prolétal rákosím i korunami starých, rozkývaných borovic. Hvízdal, sípal a nedostávalo se mu dechu, jak přelétal z návrší na návrší a z kopce na kopec.

Na chlumku za osadou rozhoupal kostěná kolečka navěšená tam nahoře na uschlém kmeni sosny tak staré, že o časech jejího mládí už nezpívali ani ti nejstarší potulní pěvci. Kůstky a džbánečky se rozkymácely a rozcinkaly na počest polních a lesních bůžků, kterým osadníci od řeky občas ještě nosívali pár dárečků k usmíření a k oběti. Nestálo za to je pohněvat, přestože důstojní otcové z boleslavského kapitulního kostela i čelákovický kaplan kázali o docela jiném bohu. O Synu Božím a o utrpení Páně. Jenomže Pán byl daleko, a tady jen lesy a lesy, kam oko dohlédlo.

Dole ve dvorci se rozštěkal pes, ale rázem zmlkl, jako by ho udeřili. Slabounké světýlko louče zabliklo a znovu se rozplynulo ve tmě.

Mezi dvěma pokroucenými kmeny se prosmykl Stín.

Běžel neslyšně a vytrvale, tichý a urputný ve své mlčenlivé noční honbě. Nabral vítr. Větril zhluboka. Tlející listí a hořký závan dýmu z lidského ohniště. Slabounký pach malého skákavého tvora, který mu už před drahnou dobou zkřížil cestu. Schýlil hlavu až k zemi a zblízka očichával stopy, otištěné v blátě. Srdce se mu rozběhlo rychleji. Chřípí se samovolně rozšířilo, hryzavý hlad v útrobách se zakousl naléhavěji. Všechny svaly se napjaly k prasknutí, myšlenky v úzké, ušlechtilé stavěné hlavě dostaly barvu krve.

Stín prolétl vysokou travou jako šíp vystřelený z luku – stejně krutý a bez slitování. S neslyšným syknutím otřelo se sítí o jeho hladké šelmí boky, dřív než se přikrčil v úkrytu narovnaných klád. Cítil člověka.

Unavená děvečka zívla a postavila putýnku do bláta, aby přitáhla těžkou závoru oběma rukama. Smrt byla příliš rychlá, aby jí dovolila vykřiknout. Měkké hrdlo se jako mávnutím břitu otevřelo až na kost, Stín se do něho bořil hlouběji a hlouběji, zalykal se a pil v opojení nevědomé zvířecí blaženosti. Část jeho mysli však zůstávala bdělá, ostrážitá, naslouchala zvukům blízké osady. Dobytek se trhal na řetězech a řval vyděšen pachem smrti. Ve staveních se nehýbalo nic.

Stín se konečně nasytil. Lhostejně se zdvihl od bezvládné oběti a neslyšně jako myšlenka zmizel v temnotách, jež ho zrodily.

I. Čarodějova dcera

Tělnatá služebná sotva protlačila své objemné sukně úzkými dveřmi. Dovřela je za sebou loktem a na kamenný výklenek okna opatrně postavila džbánek mléka a misku s medovými koláčky. Na chvilku se zastavila, jako by čekala – na co vlastně? Že s ní ta bláznivá promluví? Od té doby přece nemluví s nikým. Pyšná je jako čertice a kouká, že by jednoho uhranula. Však to taky nadarmo není čarodějova dcera, oči má dočista, jak měl on. Poctivá duše aby se jí bála. Jen milý Bůh ví, co to v té své hlavě nosí.

Graen zvedla hlavu, teprve když si byla jistá, že ta břichatá osoba konečně zmizela. Přičichla k mléku a uždibla z jednoho koláčku. Vzdychla a přešla od jednoho okna k druhému, zabubnovala konečky prstů na blánu napjatou v rámu. Znovu povzdychla. Zívla. Málokdo tušil, že vůbec není pyšná. Že je jen zoufale nešťastná. Byla plná bezmocného smutku, nejasného pocitu nespravedlnosti a ke všemu se k smrti nudila.

Vlastně se za to styděla. Ovšemže po otcově smrti beznadějně truchlila, cítila bezednou prázdnotu a ztrátu k nepřežití, ale tu strašnou, všeobjímající nudu, která ji po jeho odchodu zavalila, snášela nakonec ze všeho nejhuř. Možná by to neměla přiznávat ani sama sobě, ale Graen si byla jaksi podivně jistá, že právě otec by ji teď chápal ze všech nejlépe. Jako všechno a vždycky.

Dokud byl naživu, bylo všechno jiné. Vzduch voněl opojněji, rána se nedočkavostí nedalo dospat, a snad i oblaka nad hlavou přelétala rychleji. Graen se tenkrát hodně smála, ještě víc učila a celé dny si s otcem vyprávěli. Teď se jí zdálo, že zapomněla i vlastní hlas. Ať si o ní myslí, co chtějí. Nechtělo se jí mluvit s nikým. S otcem odešla z jejího života radost.

Na matku si sotva pamatovala. Její smrt v ní zůstávala zasutá jako mlžné vzpomínání na dny dávných dětských nemocí. Pár divných, bolavých dnů. Pálivá křeč v hrdle a možná slzy. To už nevěděla. Bylo to tak dávno.

Otec byl natolik jiný, že málem uvěřila v jeho nesmrtelnost. Tak jako ostatní. Byl přece – čaroděj. Když to slýchal, jen se tomu smál.

„Nikdy nedej na to, co se o kom povídá, holčičko Graen,“ jako by ho znovu slyšela. „Všichni jsme po svém způsobu čarodějníci. Všechno, co je v nás skryto, má původ v neviditelných duchovních říších. Na nás je, abychom se v nich vyznali. Pochopili je. Podrobili si je. To jsou celá ta kouzla, holčičko Graen.“

Už by se byla nadechla k otázce, tak živě k ní ta vzpomínka vstoupila. Ale byla sama a mistr Marlinus už nikdy nepřijde se svým košíkem rachotícím nádobkami ze vzácného skla, zalitými voskem, se svými knihami a vonným kořením k pálení. Už nikdy před ní s žertovnou dvorností neotevře dveře, aby ho provázela na jeho pochůzkách. Chodila by s ním i za nemocnými, ale to neviděl zrovna rád. Stejně tu práci přenechával raději městskému felčarovi nebo mastičkářům. Sám léčil jen ty, nad kterými už zlomili hůl, a ještě raději chodíval věštit z koule, z vody nebo z hvězd. Zázračně uzdravoval posedlé, navracel zrak slepým a četl myšlenky. Šeptávalo se, že prý i mrtvého vrátil k životu, ale to o sobě mistr Marlinus neslýchal rád. Církevní otcové Pražského Města nebývali v takových věcech nakloněni žertování.

Ale ať tak či tak, jeho tajemné umění to bylo, co ho z plání dalekého, větrem bičovaného ostrova dovedlo až sem, do srdce knížectví českého, ke stolci mladého, dychtivého knížete Břetislava. Však na něm seděl ještě nejistě, sotva pár měsíců přešlo od smrti strašlivého Oldřicha, jenž v boji o trůn dal vlastního bratra Jaromíra oslepit.

Mistr Marlinus nikdy neřekl nic o tom, proč se vlastně na cestu z Města, které ve své rodné hrdelní řeči nazýval Tyr-Myrddin, vydal, nesvěřil se, kam míří ani co hledá. Prostě tu najednou byl a to stačilo. Mladý? Starý? Těžko říci, snad byl bez věku. Muž s moudrou, snědou, sluncem rozbrázděnou tvář a s vlasy pod vlněnou kápí po franckém způsobu nakrátko přistřiženými. Čaroděj. Kouzelník s bezednými očima, které neměly žádnou barvu. Průzračné jako krystaly. A nad kněžnou už třetí den odříkávali litanie...

Požádal jen o trochu čisté vody a zavřel se s ní o samotě. Zaslechli ji pak vykřiknout. A ještě jednou. Zsinalý kníže už chtěl dát dveře vyrazit, když se před ním samy rozlétly dokořán. Kněžna na svém smrtelném loži seděla, polštáře rozházené, vlasy nahrnuté do očí, smála se a plakala zároveň. Zdravá. Co že to s ní kouzelník prováděl? Nepověděla nikomu. Prý neví. Ví jen, že najednou nebylo kolem nic než tma a prázdno, pak trocha bolesti v hlavě a divoký černý vír. Potom to všechno zmizelo on u byl ní. Rozkázala přinést šaty a jen se smála a smála. Kouzelníka už od sebe nepustila na krok, to ona ho první nazvala mistrem. Mistrem Marlinem.

Je snad lékař? Čaroděj? Ani to ani ono, na všechno jen se smíchem vrtěl tmavou hlavou. Co že tedy je? Služebník... Vyslovil to, jako by nad tím sám váhal, ale na nic lepšího nemohl připadnout. Služebník! Někteří nad tím moudře potíráli hlavami a výmluvně naznačovali, že by mohli prozradit cíl!

Šeptávalo se o něm všelico, mnozí se před ním kradmo znamenali křížem nebo křížili za zády prsty proti uřknutí, ale do očí se mu nikdo nic říct neodvážil. Hlavně potom ne, co si mezi kněžninými společníky zvolil manželku. Mladičkou pannu Bohumilu, nejmladší dceru z velkého zboží litoměřického. Pro peníze sotva, sám měl zlata, že stěží věděl co s ním. Že prý mu ho d'ábel v noci čaruje. Našlo se i dost takových, co byli ochotni odpřisáhnout, že na vlastní oči viděli, jak se mu rohatý sápe do komína. Jiní se zase dušovali, že o půlnoci zahlédli mistra Marlina, jak v prapodivných tyglících nad ohništěm míchá vroucí sirnaté lektvary měnící sprosté olovo v nejryzejší zlato. Panna Bohumila byla celá jako on. Řečem nevěřila ani za mák a všemu se jen smála.

Když mu po roce položila do náruče prvorozenou dcerku, jíž dal podivné, leč královské a v jeho vlasti ctěné jméno – Ygraenne –, byl ušetřen jasnozřivosti a směl doufat, že po ní přijde ještě syn, pro něhož určil jméno Arthur. Nevěděl nic o tom, že v rodě paní Bohumily se už po šest generací rodí jen samé dcery. Kletba jejího rodu, seslaná před věky kýmsi znalým černých věd za dávnou neusmířenou vinu, zabíjela mužské potomstvo už v lůně matek. Věštba, kterou si starci předávali od úst k ústům, hovořila nejasnými obrazy o šesté dceři šestého pokolení – magické to cifře –, hovořila řečí tak mlhavou, že se jen stěží dalo říci, bude-li onou šestou dcerou kletba zlomena, či vejde-li skrze ni prokletí ještě větší.

Paní Bohumila počítala na prstech, a ač na dávnou kletbu příliš nemyslela, přece si oddechla, když se dopočítala, že její malá Ygraenne musí být v tomto pokolení teprve pátá. Prostřední sestra Aurelie, která se vdala za divokého polského vladyku, měla už dcery tři, v řádce za sebou jako koťata. A její hlučný, rozesmátý choť neříkal, když se na cestách na skok zastavil v Městě Pražském, zhola nic o žádném novém přírůstku. A paní Magdalena, nejstarší ze tří sester, usazená na panství čelákovickém, měla – pokud bylo Bohumile známo – dceru jedinou, Filomenu, možná tři čtyři léta starou. Ale i to jí donesli cizí, jakkoli byly Čelákovice od Prahy, co by dvakrát tětívu napjal. Sestra s ní slovo neztratila, co odešla ke knížecímu dvorci, tak jí ten nemrav nemohla zapomenout. (Je to hnízdo neřesti a hříchu! Jako by ji Bohumila zrovna znovu slyšela.) A co teprve když si vzala toho čaroděje! To jí po člověku dala poslat svou panenskou roušku posypanou popelem, na znamení těžkého zármutku a hanby, roztrženou právě tak, jak Bohumila svým hříchem roztřela pouta rodiny, a pošpiněnou, jak potřísnila své tak výmluvné jméno. Plakala tenkrát k neutišení, ale navečer si rozhodně otřela pálící oči a prokletou rouškou mrštila s divokým vzdorem do ohně, aniž by Marlinovi řekla slovo či mu dala nahlédnout za hradbu svého vyzývavého úsměvu.

Mistru Marlinovi pak bylo vyměřeno ještě pět kratičkých let lásky, než při narození zadušeného synka zemřela i ona, smavá Bohumila...

Graen se tak zamyslela, až ji z toho rozbolela hlava. Cože to povídal ten tlustý nemotora z písárny? Že se na ni vyptával nějaký honosně vystrojený pán? Bůhví co slyšel, usoudila Graen, ledakdo by se na ni mohl vyptávat, nikdo ji nezná, ale pořád bylo lepší lámat si tím hlavu, než se utápět v zoufalém žalu a tesknit po tom, co se nevrátí. Než se zalknout v té nudě. V tom ohavném stojatém nicnedělání.

Než si stačila uvědomit, co dělá, jediným máchnutím zuřivě smetla nevinný džbáněk i s miskou na podlahu. S ohlušujícím řinkotem se roztříštily na kameni a Graen se malinko ulevilo. Zato však na prahu stanula jako zjevení ta nemožná tlustá Barka, s ústy stejně dokořán jako dveře, v nichž stála.

„Přijel tvůj pan strýc,“ zadrmolila spěšně, když konečně našla hlas.

Pan Ješek si hlučně pročistil hrdlo, ale nějak to nepomáhalo, kašlal a odfrkoval pořád dál. Rukou si přihlazoval mohutné zplihlé kníry a najednou nevěděl, co dál. Byl připraven na kdeco, ale na stvoření tak podivné a pronikavé krásy ani v nejmenším. Na dívku byla vysoká a nedostávalo se jí širokých boků ani zaoblené postavy zdejších žen. Byla mladičká, sotva čtrnáct, ohebná a útlač jako jasanový prut, dlouhou černočernou houšť kudrn nedbale zastrkanou pod obroučku, ani zapletené je neměla. Nejhorší ale byly oči, pan Ješek se div nepřezehlal, namodralé a průsvitné, hluboké jako nebe, pronikavé, a přece bez barvy. Jako světlo samo.

Dívala se jimi zpříma jako chlapec. Upřeně a s čímisi podobným úsměvu v koutku zvlněné linie rtů.

„Neměla jsem ani tušení, že mám ještě jednoho strýce,“ prohlásila znenadání jasným, nedívčím hlasem, aniž se jí kdo na co ptal.

Pana Ješka to tak ohromilo, že se ani nestačil rozlítit. Mravům ji tedy nenaučili, ale co čekal? Čarodějova dcera! Jenomže jeho Magdalena nedala pokoje. Začala, sotva toho černokněžníka odnesl d'as. Že je to její svatá povinnost. Dokud sestra žila ve hříchu – a že to hřích byl, to jí nikdo nevymluví. Posvěcený sňatek s černým čarodějem! K smíchu! – nechtěla o ní slyšet slova. Ale teď, když ta prostopášnice dávno trpí v očistci, je svatou povinností paní

Magdaleny zachránit alespoň krev své krve před ohněm pekelným. Zřejmě je to vůle Boží, jinak by nejspíš neosiřela. Nedala pokoje a pořád jen pana Ješka do Prahy poháněla. Pravdou je, že jí domlouval i metlou, ale nakonec mu nezbylo než uznat – jakkoli to dělal nerad – že samo slovo Páně mu tu povinnost ukládá a údělu člověk neunikne. Potrvá ale, než z ní bude tvor podobný člověku.

„Ovšemže máš strýce,“ zahučel nakonec jako proti své vůli. „I paní tetu... Což ti tvá matka neřekla?“

„Ne. Zním jen strýce Oldrzycha z Cziechyczyna a tetu Aurelii,“ odpověděla jasným hláskem Graen. „Myslela jsem, že všichni ostatní umřeli.“

„Umřeli!!“ zafuněl pan Ješek a do hlavy se mu nahrnula horkost. „Tak ona nás nakonec nechala pomřít!!“

Graen to tak docela nechápala, ale zdálo se jí, že není potřeba se tak zlobit. „Nevím, proč mi to matka řekla,“ pokrčila smířlivě rameny a prohlížela si zázračně oživlého strýce s pochopitelnou zvědavostí.

„Já ti povím proč,“ zabouřil znenadání pan Ješek, až se blány napjaté v oknech rozdrnčely. „Protože žila v hanbě, tvá matka, v smrtelném hříchu a nechtěla svou hanu kydat na jiného. Protože si vzala čaroděje a zneuctila celý rod. Proto!“

Graeniny oči se nebezpečně zúžily. „Můj otec nebyl žádný čaroděj,“ procedila skrze zuby tichým, nevýrazným hlasem. „Tys ho neznal, pane, tak nesud.“

Pan Ješek zbrunátněl a zapotácel se. Nepříčetně zatápal po býkovci u pasu, zapomněl, že i ten musel u brány odevzdat zbrannému... Sotva se vzpomatoval. Doma. Doma ji pokrotí, že do smrti nezapomene. Polkl a rudá kola se rozplynula.

„Služebné už ti balí věci,“ vypravil ze sebe s přemáháním. „Ať ti to netrvá věčnost, čekám u vozů. Pojedeš se mnou na Čelákovice. Ode dneška jsem tvůj pán, tak si to pamatuj.“

Obrátil se a vysoké boty z hrubé kůže dusaly hřmotně po dlaždicích. Ve dveřích se přece jen ještě otočil. Odrfl si.

„Máš vůbec nějaké jméno, nebo tě ani po křesťansku nepokřtili?“ zavrčel.

Dívka před ním spěšně skryla slzy a trhla rameny. „Graen,“ vyslovila zřetelně. „Správně je to ovšem Ygraenne. V zemi mého otce je to jméno královen,“ dodala vzdorovitě.

Čelákovický pán za sebou práskl dveřmi, až střepy na podlaze poskočily.

* * *

Do dvora se vevalil ranní chlad, mlha dole u vody sahala skoro ke korunám pokroucených stromů. Rozednívalo se.

Graen se rozběhla přes dvůr, až jí bláto stříkalo za patami. Z otevřeného kuchyňského přístřešku už se ozývaly první rozespalé hlasy. Kouř, valící se z nízké pícky, voněl jalovcem a jehličím. Graen popadla kus ječné placky, ještě si o ni popálila prsty, a nabrala trochu mléka. S koleny pod bradou se usadila na otepi chrástí. Na obzoru zvolna vytanul uzoučký proužek růžového světla, tak jasného, že si Graen musela zaclonit oči.

Děvečky přitáhly od studně velikou štoudev vody a nepřestávající švitořit odčvachtaly s ní bahnem ke chlívům a zanechaly Graen zase o samotě. Nevadilo jí to. Vlastně byla spíš ráda. Za chvíli vstane paní Magdalena, po ní pan strýc, a to už ze slastného mžourání do sluníčka nebude nic.

Co se od ní čeká, jí pan Ješek vyložil, dřív než prvního dne sestoupila s vozu a těžká brána čelákovického zboží za nimi zapadla.

„Ode dneška je konec s hříšným lenošením. Tady se panskou dcerou stavět nebudeš,“ oznámil nevlídně. Ještě ani nevyndal nohu ze třmene. „Budeš sloužit a v bázni Boží pracovat jako všechny děvečky,“ pokračoval. „Jíst budeš s čeledí. S námi jenom o nedělích nebo když ti to dovolím. Musíš se naučit pokoře a poslušnosti, a jako že je Bůh nade mnou, já tě tomu naučím.“ Neznělo to nijak povzbudivě. „Poslouchat budeš na slovo a dělat jen to, co ti já nebo paní Magdalena přikážeme. Spát budeš v komoře.“

Postrčil ji do úzké špeluňky bez oken, kam světlo padalo jen škvírami nad šikmo zasazenými trámy pod stropem. To ještě Graen netušila, že v zimě tam bude kromě kalného světla pronikat i ledový vítr a poletující sněh. Zatím byla ráda, že bude sama.

Pan strýc tak potíží se vzpurnou neteří, kterou nikterak netoužil mít ve stavení, ale zároveň dost dobře nemohl poslat do čeledníku,

nevědomky vyřešil k její spokojenosti. Komůrka byla úzká, pět kroků nadél a sotva víc než dva tři našíř. Lůžko nahrubo sbité z klád a vystlané polámaným, prašným senem. Dvě docela dobré houně a na stěně bílou hlinkou narýsovaný kříž. Graen se v šeru jen rozhlédla a obrátila se k odchodu. Těžká strýcova tlapa ji však zarazila ve dveřích a postrčila znovu dovnitř.

„Počkej,“ zahučel, jako by si právě teď na něco vzpomněl. Před křížem ji přitlačil na kolena. „Pomodli se. Pěkně nahlas. Bude to?“ zahučel netrpělivě. Graen po něm stočila udivené oči, průzračné jako střípky ledu, ale s pokrčením ramen poslechla. Odříkala modlitbu Páně a poznamenala se křížem. Ohlédla se po strýci. Spokojen? Tyčil se nad ní a zamyšleně si hryzal knír.

„Amen,“ dopověděl chvíličku po ní. Mohou se čarodějnice modlit, nebo nemohou? Na mysli mu matně vytanulo cosi, co se snad týkalo znamení kříže. „Ještě jednou se pokřížuj. Hlasitě!“ poručil.

„Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého,“ vyslovila Graen zřetelně a udělala velký kříž. Moc moudrá z toho nebyla. Myslí snad, že je pohanka? Že se neumí modlit? Na pražském dvoře se sborem modlívali každého večera. A kdykoli jí nebylo jasné něco z kaplanova kázání, přiběhla za otcem a mistr Marlinus vždycky... Dost! Nebude na to myslet. Nebude! Zakázala si to a dost. Kousla se do rtů a slzy zůstaly tam, kde byly.

Pan Ješek neřekl nic a hrubě ji před sebou postrčil do dvora. Možná že ani nebyl zlý, snad jenom – jinak neuměl. Graen si brzy zvykla uhýbat před ranami, jimiž nešetřival.

Paní Magdalena nebyla o mnoho lepší. Graen se v duchu nepřestávala divit, že tahle utrápená, zatrpklá paní může být vlastní sestrou její smavé maminky, jak jí o ní mistr Marlinus nepřestával vyprávět. Jednu malou chvíli, než dojeli, zadoufala, že by mohla být stejná, jako byla ona, ale teď se nad svým pošetilým snem jen trpce ušklíbala. Paní Magdalena nad ní jen okázale vzdychala a dávala všem na srozuměnou, jakou velkodušnost projevila, když to pohanské potomstvo své padlé sestry přijala pod svou střechu. O to, aby se Graen stýkala s jejími dcerami, nestála ani v nejmenším, Bůh ví, co by je naučila. Dcery měla dvě – Filomenu a Slavomíru, obě o tři čtyři léta starší než Graen, které toho roku minulo patnácté léto.

Dávno byly v letech, kdy by měly sloužit muži a chovat mu děti, ale snad že pyšnému panu Ješkovi byl málokdo dost, a z těch, co by snad byli, žádný si říkat nepřišel, žily dosud neprovdané na otcovském zboží. Bratry neměly a stará Adleta jednou Graen šeptem zmateně vyprávěla o jakési kletbě, podle které se v rodě paní Magdaleny rodí jen samé dcery. Teprve z šestého pokolení prý rodu vzejde spása. Nebo zkáza, to Adleta přesně nevěděla, ale křižovala se u toho ostošest. Proto prý je pan Ješek takový, že nemůže na našem Pánu vyprosít dědice. Inu muž!

Mladší bratři čelákovického pána byli hřmotní chlapi s černými vousisky, kteří už dávno hospodařili každý na svém. Kdykoli přijeli, byl dvorec rázem plný těžkých, dlouhohřívých koní a od ohnišť, která jejich čeleď založila, se táhl mastný dým a pach loje ze skopců, které nad nimi opékali. Zvečera se občas ozývalo ječení děveček a hrubý chlapský smích. To se Graen raději zavírala na závoru a po bližším seznámení se svými příbuznými nijak zvlášť netoužila.

Stačilo jí to jednou. Opozдила se a chtěla proklouznout, ale všimli si jí. Přidrželi ji umaštěnými tlapami a jeden z nich, snad mu říkali Bozděch, jí bolestivě stiskl tvář. „Koukejte!“ povykoval „Takové oči může mít jenom čarodějka. Bude to divoženčino dítě! Jestlipak umíš i něco jiného než blýskat těma ohavnýma očima jako vlčice? Co? S kýmpak ses na pražském dvoře veselila, pověz! S panem písařem nebo s pacholky od koní? Nejsme dnešní, víme, jak to tam chodí. A jaké že to máš jméno, pověz! Fuj, vždyť to snad ani po lidsku není.“ Dech mu nakysle páchl pivem a medovinou a ruce byly najednou nepříjemně dotěrné. Graen byla ráda, že se mu vykroutila. Letěla pryč, ani se neohlédla, a ohavný chechot za ní. Před panem Ješkem se ovšemže tvářili jako nevinátka. Byl to jen žert, chtěli si schovanku prohlédnout, nemohou za to, že se vyděsila. Je to tak divné dítě. Bůh ví, jestli pan Ješek nakonec udělal dobře...

K večeru bývala Graen tak unavená, až se jí zdálo, že má snad zpřelámanou každou kůstku v těle, ale to by jí vadilo ze všeho nejméně. Vlastně byla ráda, že má co dělat, pořád to bylo lepší než stojatá nuda pražského dvora. Samozřejmě až potom, co... Ne! Zakázala si to, tak na to prostě myslet nebude! Oči jí slzí od toho, jak protivně dneska kouří ohniště. Graen se sehnula a přistrčila k němu

pár oharků. Voda v železném kotlíku už skoro vřela. Graen ho podebrala dřevěnou vidlicí, šikovně vybalancovala a vytáhla ven pod přístřešek.

Ze zběsilého kdákání a tlukotu křídel usoudila, že pacholek už se v kurníku činí. Vydala se tedy pomalu za ním. Oblak zvířeného peří a prachu ji donutil kýchnout. Utřela si hřbetem ruky nos a rozkoukala se v šeru. Do pasu vysvlečený kluk stál uprostřed se sekerkou jako mistr popravčí a u nohou se mu v pomateném tanci zmítala čtyři tlustá kropenatá těla bez hlaviček. Chvilí počkal a pak jedno špičkou usmolené škorně přisunul blíž.

„Už je po nich,“ oznámil mladicky přeskakujícím hlasem, jehož rádobý lhostejný tón nepříliš úspěšně zakrýval rozpaky.

„Díky,“ broukla Graen. Byla ráda, že to udělal za ni. Taky by se byla přemohla, kdyby to muselo být, ale nenáviděla pach krve a divoké zmítání křídel v předem prohraném zápase. A ze všeho nejvíc ji odporem plnil okamžik, kdy v dlani ucítla, jak ostří sekyrky křupavě proniká křehkými kostičkami. Až se při té představě otřásla. Raději sáhla do sukně a vytáhla na světlo půlku medové placky. Špinavé prsty po ní hrábly s hladovou dychtivostí a po chvilince rozmýšlení ji nacpaly do úst najednou.

Graen se ještě usmála, popadla mrtvolky za pařáty a vydala se přes dvůr ke kotlíku s vroucí vodou. V blátě za ní zůstávaly kalužinky slepičí krve, blyštící se v malých prohlubinkách jako rubíny.

„Graen!!“ Hlas paní Magdaleny by probudil svět k poslednímu soudu. „Bože mě netrestej! Ty budižkničemu...“ To už se k nešťastné Graen hnala, až jí rukávce dlouhé haleny pleskaly o sebe. Tvář měla bílou a staženou v zlostné grimase. „Hned...“ sípěla, „...hned to zasypeš! Slyšíš?“ Střídavě bledla a brunátněla. Graen z toho moc moudrá nebyla. Cože má dělat? Paní Magdalena nečekala. Mávla rukou a úprkem běžela k hromadě popela navršené za kamennou zídkou kuchyně. Nabírala tak divoce, až seškvařené uhlíky o lopatku skřípěly. Stejně zběsile chvátala zpět a zasypávala loužičky slepičí krve, jednu za druhou, jako by se nadobro minula rozumem. Graen na ni jen vyděšeně civěla. Tedy alespoň tak dlouho, než nad podivným strachem paní Magdaleny nenabyla zlost vrchu.

Citelně Graen přetáhla dřevěnou lopatkou přes záda. „Hloupá. Hloupá huso!“ ulevila si. „Nestůj jak motovidlo! Rychle to zasypej!“ Šermující prst mířil na poslední rudou kalužinku. Do toho se odkudsi přikolébala ještě stará Kordélie, pajdala okolo a vykrucovala vrásčitou hlavu, zavinutou do vlňáku. S paní Magdalenou si vyměňovaly ustarané pohledy plné porozumění. Graen by se byla ráda dověděla, co to všechno znamená, ale paní Magdalena se s ní nemínila vybavovat. Obrátila se a odcházela i s Kordélií, obě si něco naléhavě vyprávěly a pokyvovaly přitom hlavami ostošest.

„Slavko,“ chytla Graen po večeři za rukáv mladší ze svých sestřenek, nehezke děvče s řídkými pletenci obtočenými loktuší. „Proč se u vás musí dvůr sypat popelem?“ šeptala a šilhala obezřetně přes rameno, není-li snad někdo na doslech.

„Popelem?“ užasla oslovená a sehnula se nad truhlou, jako by z ní něco lovila. Graen přisedla k zemi.

„Popelem,“ přisvědčila vážně. „Když se zařezávají slepice.“

Slavka viditelně pobledla. „Nevím,“ odpověděla nejistě. „Myslím... snad, že krev... je nečistá,“ dodala po chvilce zaváhání a nenápadně se pokřižovala.

„Takový nesmysl!“ rozlítla se Graen. „Můj otec naopak říkal, že krev...“

„Slavomíro! Slavo!!!“ Ne, paní Magdalenu opravdu nešlo přeslechnout. Slavka ale protentokrát vypadala, jako by ji to spíš těšilo. Proklouzla kolem Graen a vyřítla se ven ze síně.

* * *

Dlouhý pergamenový svitek navinutý na zdobených slonovinových držadlech měkce zašustil, jak ho čtenářova ruka zase o kousek posunula. Krom tichého praskání ohně to byl jediný zvuk, který se ve velké kamenné síni ozýval. Stěny rozlehlého sálu pokrývaly vzácné čalouny zpodobující bojovníky ve zbroji, propletená těla nevidaných tvorů a tančící dívky s vlasy dlouhými jako vlnobití. Tam, kde kámen vrstvami těžkých látek prosvítal, nevyhlédalo však hrubě omítnuté zdivo, nýbrž zaklenuté, opálově hladké tělo kamene. Podlahu kryly nahrubo tkané koberce a husté, měkce vydělané kožešiny. Nábytku bylo jen poskrovnu, zato práce tak vzácné, že jeho cenu by jen stěží bylo lze vyčíslit ve zlatě.

Slonovinou a ebenem vykládaná truhla, bílá lenoška se dvěma zdviženými opěradly, mohutná vyřezávaná křesla a stůl, pokrytý dalšími svitky, s trnoží ve tvaru bizarních dračích těl. Osmiramenný svícen stál v kamenném výklenku natočen tak, aby světlo všech silných voskovic padalo na zdobné cizokrajné písmo, jímž byl pergamen pokryt hustě jako výšivka stehem.

Abogarth pohladil uši velkému pískově plavému psu a protáhl se, až mu slyšně zapraskalo v kloubech.

„Že tě to pořád baví, ležet věčně v těch římských zápiscích...“ zavrtěl nechápavě hlavou. „Co si to chceš, Dakhu, pořád připomínat?“

Oslovený jen mlčky zavrtěl hlavou, odložil svitek před sebe na stůl a na chvíličku přimhouřil oči. Otázka padla do ticha.

„Vzpomínat, připomínat, rozpomínat...“ zarecitoval posměšně Abogarth ve snaze vytrhnout Dakha z letargie. „Co to má za smysl utápět se v tesknění nad něčím, co vzal čas. Čas! Jako by pro nás něco znamenal! Vzpamatuj se, Dakhu, nebo za chvíli začneš ronit slzy,“ zasmál se vlastní představě. „Už teď mi někdy připadáš jako oni. Kdybych nevěděl, že máš čistou krev...“ Zasáhl.

„Odvolej!“ zařval Dakh a s nečekanou prudkostí se vymrštil z křesla. Chvíli se potýkali spíš v žertu, Abogarth se bránil jen tak, aby se neřeklo, pochechtával se a ustupoval. Když usoudil, že by to stačilo, padl do lenošky s rukama nad hlavou.

„Dost! Milost! Všechno odvolávám,“ povykoval smířlivě.

Oba mladí muži by mohli docela dobře být bratry. Oba byli stejně tmavě plaví s vlasy vlníci se vzadu přes šíji a vpředu nakrátko přistřiženými po vzoru bojovných kmenů — nepadaly v boji do očí, a nemohly tedy na osudnou vteřinu zastínit výhled.

Dakh byl nepatrně menší a útlejší, ale jeho šlachovitá, pružná postava dávala tušit stejnou sílu, jakou se pyšnil ramenatější Abogarth. Tváře obou mužů neprozrazovaly věk, jenom z nich bylo patrné, že jinošská léta mají už nenávratně za sebou. V jemně stavěných kostnatých tvářích se odráželo cosi, co jim dodávalo lehce melancholického vzhledu vznešených mužů ducha a upomínalo na původ z jiných předků, než byli zdejší širokolící zemani. Jakási nepostižitelná krása to byla, podivná krása bojovných andělů, co je

činilo navzájem tak podobnými. Prazvláštní oči, jež jako by pohlcovaly všechno světlo, rovná linka rozhodně narýsovaného obočí a jemně vysazené lícní kosti pod napjatou, téměř namodralou kůží.

„Kde vůbec je Alasther?“ zeptal se Dakh, jen aby odvedl rozhovor jinam.

Abogarth nad ním vyvrátil oči k nebi. „Kde by byl?“ odpověděl netrpělivě otázkou. Dakh vlastně žádnou odpověď nečekal. Mlčky si pohrával s prstenem nasazeným na ukazováčku, otáčel jím a nastavoval štíhlou dlaň s dlouhými prsty k ohni, aby odlesky kreslily na mistrně zbroušeném kameni narudlá světélka. Veliký plavý pes znenadání vyskočil a chraplavě se rozštěkal. Vítal vysokého štíhlého muže, jež právě rozhrnul čalouny ve vchodu tak prudce, až oheň hlasitě vydechl závanem dýmu. Dakhovi divoce zablýskly oči a na okamžik se v nich objevilo něco podobného nevědomé dychtivosti. Chvatně příchozího objal, jemné chřípí se mu přitom rozšířilo jako vlku. Alasther se jen shovívavě usmál a konejšivě poklepal bratra po ramenou.

Zdálo se, že je ze všech tří nejstarší. Společné rysy by nezapřel, ale vlasy i obočí měl temně hnědé a linie nosu a tváře nejvíce ze všeho připomínala zjemnělé profily římských patricijů.

Nečekanou silou odstrčil psa, který na něho nepřestával nesmyslně dorážet, a s podivným úsměvem se schýlil blíž k Dakhovu uchu. „Když půjdeš se mnou,“ ztišil hlas do chraplavého šepotu, z něhož Dakhovi přebíhal mráz po páteři. Znělo to, jako když soví křídla pohladí temnotu, „budu ti o ní aspoň vyprávět... Chtěl bys to slyšet? Měl jsem ji v mlázi... noc a den...“

Dakh křečovitě polkl, věděl, že by ho měl zarazit, ale nedokázal se ovládnout. Chvěl se už po celém těle a dech mu v hrdle hvízdal jako varhany.

„Radši s tím přestaň!“ rozchechtal se bouřlivě Abogarth. „Vždyť nám ho úplně poblázníš. Do dalšího novoluní je daleko.“

* * *

Od vody už táhl chlad a těžké mraky, ležící na samém bříše kopců, byly plné mokrého sněhu. V zátočině, obstoupené pokroucenými stařeckými těly vrb a olšin, vězela vlhká, lezavá zima.

Proud se tu stácel dokola a unášel s sebou vír větviček, listí a slizkých chomáčů odervané trávy. Graen neměla běžící vodu ráda. Nejraději by si ucpala i uši, aby neslyšela ani její protivné, repotavé šumění. Ale nešlo to, a tak aspoň zatínala zuby, až jí trnuly, a plochým, ohlazeným kusem dřeva bušila do prádla ze všech sil. Ruce už jí v ledové vodě znecitlivěly až po lokty, měla je načisto zkřehlé a vymrzlé. Zčervenaly a klouby bolely, jako by je lámali na mučidlech. Ale to všechno bylo lepší než tamto... Než ta představa.

Staccato Mladiných úderů náhle utichlo. Graen se narovнала. Mlada se protáhla s rukama založenými v kříži. „Dneska je toho kopec, co?“ vzdychla. Graen jenom pokrčila rameny. Jako by to jindy bývalo jiné.

Mlada byla snědá, hnědooká děvečka, jedna z dcer starého Blahuta, tesaře, jehož pospravovaná chatrč se krčila u samé kolové hradby. U čelákovického zemana sloužila ráda, stejně jako pěkná řádka jejích sester, jak jedna po druhé – a že jich Blahut měl požehnaně – pro službu ve dvorci dorůstaly. Pro ránu ani u ní nechodíval daleko, ale, že byla tak hezká, šeptávalo se všelico. Graen to nechávalo lhostejnou. Rozhodně bývala s Mladou lepší řeč než se Slavou nebo Filoménu. Alespoň se na ni tak nekoukala. Ne jak ta bláznivá Fila, co se jí tuhle večer v síni ptala: „Poslyš, ty, Graen, nebo jak se to jmenuješ, co ty to vůbec máš s očima?“

„S očima?“ lekla se Graen a pro jistotu si na ně sáhla. „Nevím. Nic...“, odpověděla nejistě.

„Nevím! Nic!“ pošklebovala se jí Fila. „Máš je úplně... úplně průhledné. Nemají vůbec žádnou barvu. Něco takového jsem jakživa neviděla.“ Pronesla to tónem, který dával znát, že neviděla-li něco takového ona, musí v tom být něco hodně podezřelého.

„Je to znamení. Ošklivé znamení,“ přidala se hned Slava, která se do toho ovšemže vmísila. „Paní matka to taky říká. Je poznamenaná. A ještě to ohavné jméno k tomu. Jeden ani neví, jak by jí měl říkat,“ přisadila si.

„Nesmysl!“ rozlítla se Graen. „To leda vy jste poznamenané tou svou hloupostí! Vy obě máte oči černé. Proč asi? Protože takové má váš otec. Máte je po otci. Stejně tak já mám oči po tom svém. Byl z cizí země, ale z toho vy nemáte rozum, vy trdla!“ neudržela se. Ani

se nestačily pohoršit nad tím, že si dovolila jim nadávat. Rozječely se jedna přes druhou.

„Po otci! Přemilý Bůh nás netrestej! A ona to ještě jen tak jakoby nic přizná!“

„Čarodějovy oči!“ vřeštěla Fila. „Ještě nás tady všechny uhrane!“

Slava za ní nezůstávala pozadu, ale nakonec ji přece jen přemohla zvědavost. „A vidělas někdy jiného cizozemce s takovýma očima? To v té zemi mají všichni takové?“

Graen poctivě zavrtěla hlavou. „Neviděla. Ale viděla jsem jednu takový drahokam. Safír se mu říká a zdobí se jím koruny cizozemských královen. Ty nejvzácnější kameny jsou úplně průsvitné, ale když se podíváš zblízka, uvidíš, že jsou ve skutečnosti zlehýnka namodralé. Jako by v nich hořel maličký, bílý ohýnek...“ Zarazila se uprostřed věty a najednou se zničeho nic nezadržitelně rozplakala. Tak znenadáni, že se Slava s Filou jen bezradně podívaly jedna po druhé. Nakonec to třeba ani žádná čarodějnice není. Viděla věci, o jakých se leckomu ani nesnilo. Kameny královen! Fila váhavě vztáhla ruku a rozpačitě ji nechala spočinout na Graeniných chvějících se ramenou...

Graen se tak zamyslela, že přeslechla, co jí Mlada říká.

„Civiš do té vody jako uhranutá, povídám,“ zopakovala. „Tobě se stýská, vid’? Jak je to vůbec dlouho, co... no vždyť víš, to s tvým otcem...“

„Věčnost,“ hlesla Graen. „Nebo aspoň mně to tak připadá.“ Najednou měla pocit, že to někomu musí vyprávět. Že to musí vykřičet třeba do těch mlčenlivých stromů nebo větrem polehaných rákosin, jinak se zalkne. Zadusí ji to.

„Zvedla se tenkrát velká voda,“ spustila překotně a zase to měla všechno před očima. „Obrovská. Takovou nikdo nepamatoval. Bralo to mostky, chalupy a celé vesnice. Vy o tom nevíte nic, tady jste na kopečku, ale tam... Voda řvala jako tisíc draků, nevěděla jsem, že může mít tak strašný hlas. Běželi jsme tam. Za trám se držela holčička. Malá. Tak malá... Můj otec k ní napřahoval bidlo, bylo to daleko. Pustila se. Já ji viděla. Ruku a otevřená ústa. A vodu. Kalnou, špinavou, řvoucí, zuřivou vodu... Všichni se pokoušeli stavět hráze, ale voda je hned rvala. Vytahovali mrtvé. Celé

hromady. Otec běhal kolem těch, co ještě žili, a pomáhal. Křísil, vyléval z nich vodu, obvazoval rány. A ta voda pořád tak burácela... jako legie železných mužů, jako by řvalo samo povětří. Tisíce kopyt jako by se hnalo po nebi a obloha najednou zrudla jako krev. Otec zrovna zavazoval něčí zlomenou ruku, narovnal se — a v tu chvíli se zvedla vlna. Vyšší než nejvyšší dům, vysoká jako hora... Křičela jsem, ale neměla jsem hlas, nemohla jsem z místa. Jako by mnou někdo cloumal a povykoval mi do uší: „Je čas! Přišel čas!“ pořád dokola. Hučelo to kolem jako v pekle, a když jsem prohlédla – byl pryč. Nebyl nikde. Voda... to ta voda ho vzala. Nikdy ho nenašli, tak nemá ani hrob...“ Ke konci už jí bylo sotva rozumět.

Mlada si Graen nemotorně přivinula a konejšivě ji poplácávala po zádech. „Můj otec už je taky mrtvý. Mně ho zabili lupiči,“ utěšovala ji. Graen si pěstí otřela oči a jen nenávistně zírala na běžící vodu. Ona to byla! To ona dosud drží bezduché tělo mistra Marlina, to ona je mu těžkým, mokrým náhrobním kamenem. Jen s obtížemi od sebe tu představu odháněla. Jak tam dole leží zapletený do sítin a kořenů, ledový, nehybný a bez života. Jak se pozvolna mění a nelítostná voda ho smývá a umývá, užírá z něho, až jednou nezůstane vůbec nic. Otrásla se. Ale smrt těla není smrtí duše, kázal kněz na pražském dvorci každé neděle a mistr Marlinus jí jinými slovy říkával totéž.

„Není smrti, holčičko Graen, svět je jen velký hrad s tisíci dveřmi. Jednou to pochopíš. Kdybych tě někdy opustil, nebude to proto, že bych chtěl. Bude to jen proto, že se naplní čas. Musíš mi věřit, že se zase vrátím...“ Dokud to říkával, věřila. Ale teď? Zpočátku ho volávala každou noc, vždycky přece splnil, co slíbil, ale tma kolem ní zůstávala pořád stejně tichá. Mistr Marlinus se nevracel...

Tma zhoustla a nahoře v olšové blikla první hvězda.

„Panebože! Polet’!“ zděsila se opožděně Mlada. „Bude úplněk...!“

Zmateně sesbírala hromadu prádla, až ji celou zmáčelo. Padalo jí na zem a kroutilo se v náručí jako živé. Zadýchaně s ním zápasila a Graen s úžasem viděla, že se u toho celá třese.

„Čeho se tak bojíš?“ broukla. „Vždyť jsme dva kroky od stavení.“ Pro jistotu se ale ohlédla přes rameno. Mladin strach byl

přece jen trochu nakažlivý. Prasklo něco v houští nebo se jí to jenom zdálo? Rozběhly se, jako by jim za patami hořelo.

„Utíkej! Neohlížej se!“ sípěla Mlada. „Pro lásku Boží, jen se neohlídni!“ Rukama ztuhlýma hrůzou šátrala po závoře. Čert jí byl dlužen, že se tak zaposlouchala! Ale to ta nešťastná holka s tou svou velkou vodou, zrovna jako kdyby to viděla. Konečně závora povolila. Graen se s bušícím srdcem vtlačila za ní, ale než za sebou těžkou dubovou bránu přibouchla, neodolala. Podívala se ven...

Tam, kde se pěšinka vyšlapaná v síti ztrácela v temnotě, kdosi stál. Někdo vysoký, štíhlý, se zdviženými rameny a vlasy rozhozenými ve větru. Mžiknutí oka... Byl to jen útlý kmen nevysokého stromku. Světlo a stín.

Vítr jako by zhluboka vzdychl místo ní a pročísl nespadané zbytečky listů ve větvích.

Pěst paní Magdaleny dopadla Mladě mezi lopatky hned ve dveřích. A zas a zas. Krupobití štůlců a ran ji dočista zasypalo. Graen hbitě uskočila, ale i tak se bohatě dostalo i na ni. Chránila si hlavu loktem a uhýbala. Vždyť se snad tak moc nestalo!

„Ty nevíš? Nevíš?!“ sípěla paní Magdalena zrudlá spravedlivou zlostí. „Chceš přivolat neštěstí na celý dvůr?“ Mlada jen bezmocně popotahovala a horlivě kroutila hlavou. Setmělo se tak rychle...

Slava s Filou vše sledovaly z lavice pod oknem nehybnýma, vytrěštěnýma očima. Tiskly se jedna k druhé a snad ani nedýchaly.

Konečně se paní Magdalena unavila.

„Zavřete všechny okenice a zapalte svíčky.“ poručila ještě zadýchaně. „Klekněte a začněte se modlit!“

Poslechlý beze slova.

* * *

Měsíční světlo kreslilo na roubenou stěnu nízké chalupy zprohýbanou krajkovinu větví. Jabloňové pláňky ve stráni nad stavením stály pokroucené a schýlené, jako postavy věkovitých skřítků. V uschlé trávě přebíhal tichý, poléťavý vítr, vysušená stébla ševalila a ohýbala se až k zemi.

Stín se neslyšně vtiskl do tmy pod oknem. Bylo otevřené. Vlastně to byl jen zející otvor v hrubé stěně, sbité z neloupaných klád. Noční tvor nabral vzduch a zhluboka zavětril. Cítil staré rozesychající se

dřevo, vodu, suché byliny a čpavý pach beraních kůží. Naslouchal. Vrznutí kožených závěsů veřejí, lidskému uchu nepostřehnutelný pohyb pytloviny ve vchodu. Pramínek vody stékající do džberu. Nozdry se mu znovu rozšířily. Uhodilo ho to naplno a znenadání. Ten lákavý, nakyslý lidský pach! Vůně živoucí lidské krve, kořenné a husté, divoce vábívá vůně tak snadno dosažitelné kořisti. Nabral si toho lákavého pachu plné chřípí, zvolna ho nechával rozlévat žilami. Šířilo se to v něm jako požár, jako povodeň, jako šílenství a smrt. Měl hlad.

Sám temnější než temnota protáhl se Stín otevřeným oknem. Tichý a rychlý jako sama smrt.

Ta živá tam uvnitř ani nestačila vykřiknout. Jen rozhodila rukama v ochromujícím děsu, džber se převrátil, hliněný džbánec vypadl z rukou na podlahu. Hrůza ji milosrdně usmrtila dřív, než jí vražedné tesáky Stínu zajely do masa. Zabíjel rád. S rozmyslem, pomalu a krutě. Vychutnával každé polknutí, každíčký okamžik. Sytil se na ní dlouho. Teprve když utišil první nápor vlčího hladu, projel jím záchvěv triumfální radosti. Jako nevědomá šelma nad úlovkem, tak tloukl svou obětí o zem i o stěny v jakémsi blaženém, zvířecím opojení. Opájel se svou vlastní silou, přímočarou, divokou radostí. Znovu se k ní vracel až k úplnému nasycení, s tlumeným vrčením jí cloumal po zemi. Hrál si. Trvalo věčnost, než ho omrzela. Do okna se už pomalu vkrádal první chlad.

Stavení bylo tiché jako po vymření. Jeho obyvatelé, pokud tam jací byli, se krčili v nejzazším koutě polomrtví strachy. Ani dechnutím nebylo radno popudit Stín, rozhodl-li se ke své příšerné návštěvě. Naslouchal a znovu věřil. Štiplavý pach jejich strachu. Naposledy se ohlédl po své zpustošené kořisti, unavený a přesycen, a stejně tiše jako přišel, proklouzl oknem do stříbřité noci.

Ještě dlouho trvalo, než se ve stavení něco pohnulo. Než se ozval první vzdech, první zašeptání. Ticho padalo ze zčernalých krovů a hrozilo zavalit duše všech jako těžká, po krvi páchnoucí hlína. Čísi roztřesené prsty vykřesaly plamínek. Rty zaševalily v modlitbě. Bylo po všem.

Stín z lesů si vybral svou daň.

V noci si na zem lehl mráz. Rozšlapané bláto do rána ztvrdlo v namrzlé, hrbolaté zmrazky, po nichž se kůží podražené boty s klapáním smekaly. Bělavý příkrov potáhl střechy chlívů i stavení a jako jiskřivý koberec běžel po loukách až k řece, z níž stoupaly chomáče studené mlhy.

Graen se nad ránem probudila zimou. Dveře do její komůrky pokryla námraza a otvory pod stropem dovnitř pronikal štiplavý, lezavý chlad. Graen se v polospánku schoulila úžeji pod starou škrábavou houni a kolena si skrčila až pod bradou. Ještě chvilinku... Jenomže to už slyšela skřípění studničního vahadla, křupání slabounké vrstvičky ledu, prorážené spouštěným džberem, jak rozespalé děvečky poránu začínaly nabírat vodu pro dobytek. Což neomylně znamenalo, že vzápětí vstane paní Magdalena. Graen s povzdechem spustila bosé nohy na udusanou zem, ale málem vyjekla, jak ji ledová podlaha jedovatě zastudila. Jak nejrychleji to šlo, na sebe naházela svrchní oblečení a ozlomkrk letěla přes dvůr k ranní modlitbě. Pan Ješek bděl nad každodenní pobožností s neúprosnou přísností a podmračeným zrakem přejížděl – jako každého rána – početné řady svých oveček. Běda, kdyby některá z vlastní vůle omeškala. Adlu dal onehdy vytáhnout ze slámy, kam zvečera padla všacka v horečkách. Rozpálenou a třesoucí se ji tenkrát hnál lískovkou až do síně.

„V nemoci je ti tím spíš třeba milosti Páně, bezbožnice!“ kázal, zatímco jí jeho hůl tančila po hřbetě. „Ačkoli pochybuju, kůže líná, že ti vůbec co je,“ dodával zlostně. V takových chvílích ho Graen nenáviděla. I když na druhou stranu ty nekonečné pobožnosti vlastně spíš vítala. Modlitby uměla už dávno odříkávat z paměti, stačilo tvářit se zbožně a nepoplést se. Na to, aby to dokázala, jí stačil pranepatrný kousíček mysli. Jenom ten zůstával ve střehu, zatímco zbytek její duše volně bloudil podivnými stezkami a proplouval krajinami mlhavé, nevidané krásy. A co víc – ve velké síni bývalo už od rána teplo.

Pod přísným dohledem paní Magdaleny – už dávno pečlivě ustrojené v soukenné kytli a s bílým zavíutím na hlavě – sáhla Graen do kroupky a poznamenala se křížem. Důkladně. Už si zvykla, že nikoho jiného tak nehlídají. Bylo to pořád stejné jako prvně. To ji

dovedli do kostela – stál uvnitř kolové hradby, sroubený z nahrubo přitesaných trámků a klád – a tam musela ukázat stopy svaté vody na prsou i na čele. Dva vousatí kněží se nad ní radili, mumlali si pro sebe celou věčnost. Ten druhý prý na páně Ješkovi pokornou prosbu přibyl až z boleslavské kapituly a vypadal jako svatý poustevník, jak ho Graen jednou viděla v kolorované otcově knize. Kolem hlavy mu poletovaly řídké šedivé prameny a tmavé oči ve spleti vrásek vypadaly jen jako uzounké škvírky. Konečně spolu domluvili a veškerou vahou své učenosti se panu Ješkovi zaručili, že podle jejich nejlepšího svědomí a konání v jeho chráněnce žádný nečistý duch nepřebývá. Čelákovický pán by se nebyl odvážil pochybovat, ale nakonec se přece jen osmělil – byl tu ten čarodějník přece... Mladší z kněží si rozpačitě odkašlal. Ano, to jistě, ale dost dobře to také mohl být jen šikovný medikus a učenec. Co my tady víme, co všechno je možné na knížecím dvorci, pokrčil rameny. A ty oči? Služebník Boží se s povzdechem podíval ještě jednou. Zblízka. Ach ano, ty oči... odrážely plamínek věčného světla a byly průhledné jako baňky ranhojičovy. Zamumlal pak něco o cizokrajných národech. Tam prý je možné všelico, někteří prý jsou dočista celí černí jako satanáš, a přece jsou to dítko Boží. Nad tím pan Ješek jenom zakroutil hlavou, ale církvi svaté, jež promluvila ústy svých vyvolených služebníků, nikterak nemohl odporovat. Do pokladnice vložil štědrý dar a neménším pamatoval i na kapitulní chrám boleslavský. Nic mu ovšem nemohlo zabránit v tom, aby svou schovanku i nadále sledoval ostřížím zrakem. Zlý duch nikdy nespí a hlubina hříchu číhá za každým rohem. A pan Ješek byl připraven bdít.

Zato paní Magdalenu prohlášení z úst samé církve poněkud obměkčilo. Ne snad, že by se stala Graen milující matkou – takovou ostatně nebyla ani Slavě a Filoméně – ale přestala aspoň Graen stranit ostatních jako nakaženou morem. Stávalo se, i že vlídně promluvila, nebo se dokonce usmála. Častěji jí dovolovala jíst v síni a dokonce občas, když Graen vklouzla do komory k děvčatům, dělala, že si ničeho nevšimá. Slava s Filou byly nakonec docela snesitelné, tedy když si člověk moc nedělal z těch jejich řečí. Ted', co Graen uvykla práci a alespoň občas měla s kým promluvit lidského slova, začal život na čelákovickém zboží vypadat docela nadějně.

V síni už hořel vysoký oheň a vedle rozevřeného Písma svatého, v němž pan Ješek uměl říkat a nemálo si na tom zakládal, ležela připravená svíce a hubka s křesadlem. Čeleď už se trousila dovnitř, klapala dřeváky a vnášela s sebou závaný ledového chladu a pachů maštalí. Pan Ješek v kožešinové šubě, která ho činila ještě mohutnějším než vskutku byl, se netrpělivě tyčil nad stolem. Očima pokynul děvčatům. Fila koukala pod stůl, zauzlovala se jí tkanice, a tak než na ni stačil dopadnout výbuch otcovského hněvu, zanotovala rychle místo ní Graen: „Blaze těm, kdo se bojí Hospodina, blaze těm, kdož vzývají Jeho jméno...“ Hlasem vysokým a jasným jako úder zbrojířova kladívka do stříbrného plátu.

Pan Ješek dokonce nepatrně kývl na pochvalu. Ale možná byl spokojen spíš sám se sebou. Zdálo se mu, že práci na této vinici odvádí dobře. Občas si dokonce myslíval, zda to snad nebylo úradkem Božím, že se tak stalo. Že snad právě on byl povolán, aby po smrti své hříšné švagrové napravil její pád. Na druhou stranu si ale nebyl jist, zda se takové myšlenky neblíží hříšné pýše a marnivosti, a tak si je raději nechával pro sebe.

Pobožnost byla dnes kratší než obvykle – byl pátek, a to se ke čtení scházivali ještě zvečera – ale i tak byla dost dlouhá na to, aby Graen začalo citelně kručet v břiše. Kaše v kotli nad ohništěm už hezkou chvíli vřela a dnes paní Magdalena přidala i medu. Den mohl sotva začít lépe.

Že má dnes štěstí opravdu vrchovatě, poznala Graen hned vzápětí.

„Pojedeš se mnou,“ broukla nad ní paní Magdalena a Graen jen nahonem vytřela poslední zbyteček kaše posledním drobečkem žitné placky a všechno to horempádem spolykala. Bylo jí úplně jedno, kam míní čelákovická paní jet, byla by letěla třeba na sám kraj světa. Vyskočila rovnýma nohama a už by se hrnula ven.

„Nepolámej si vaz, ztřeštidlo,“ houkla paní Magdalena. „Pojedeme do Boleslavi,“ oznámila důležitě. „Je třeba kožešin na zimu, svíce, oleje a jiných věcí, které nemůžu svěřit pacholkům. Jsou to motovidla,“ vysvětlovala. Graen horlivě kývala, ale byla by kývla na cokoli. Pojede do města! Ven! Vyletěla ze dveří snad dřív, než paní teta domluvila.

Bradatý pacholek už na dvoře zapřahoval malého huňatého hnědáka. Bručel a soukal mu zpod kopyt popadané řemení. Paní Magdalena se rozvážně usadila na korbičce, ale Graen z přemíry bujnosti poklusávala podle klanice jako hříbě.

„Koukej se usadit,“ broukla paní Magdalena, když se přiblížili k vesnici. „Skáčeš jako koza, nebudu s tebou lidem pro blázny.“ Ale nijak zle se u toho netvářila.

Ves byla jako po vymření. Z otvorů ve střeších stoupal kouř, ale nikde živáčka. Nikde se nic neozývalo, jen u hromady klád se na řetězu trhalo veliké rezavé psisko a žalostně vylo, až uši zaléhaly. Nikdo se po něm ale neohnal klackem, ničí bota ho neumlčela, a ani širokoplecí grošák, neklidně přešlapující pod kovářovým přístřeškem, nenašel nikoho, kdo by mu přibil odlomenou podkovu.

Paní Magdalena jen stiskla rty a rozhlédla se kolem sebe. Pokynula pacholkovi, aby vyjel na návrší, a zamračila se ještě víc. Byli tam všichni, snad celá ves. Rojili se kolem chalupy starého Kuneše, polospadlého stavení uprostřed věčně vyspravovaných proutěných ovčích ohrádek. Chvíli to vypadalo, že snad dá paní Magdalena obrátit. Uzoučká cesta, tak s bídou pro jednoho, se stáčela přímo kolem Kunešovy chalupy, sotva se dalo jet jinudy. Ostatně – stejně už je uviděli...

Graen se chytila postranic a zvědavě vyhlížela. Někde hluboko ji zamrazilo, ačkoli vůbec netušila proč. Jako by jí v samé dřeni kostí ledově zaťukalo cosi, co v nich bylo uloženo už od věků, věc dávnější než její vlastní počátek. Byl bílý den a kolem hromada lidí. Jenomže tu bylo něco divného. Graen trvalo hezkou chvíli, než si uvědomila co. Ticho. Ticho to bylo. Tam, kde se seběhne celá ves, bývá zpravidla povyku, řeči a smíchu víc než dost. Tady nade vším leželo zalknuté, nehybné ticho.

Paní Magdalena by byla raději ani nezastavila, ale nebylo možno a pak – poděšený koník stejně frkal, klopil uši, odmítal se hnout z místa a vyváděl jako posedlý. V hloučku zamračených sousedů zahlédla čelákovická paní vysokou vychrtlou Kunešovu postavu. Vzhlédl a na okamžik to vypadalo, že chce vykročit směrem k ní. Ale nakonec jenom potřásl šedivou hlavou a hluboko se uklonil s olysalou čapkou zmuchlanou v ruku.

„Bůh tě potěš, hospodáři...,“ řekla paní Magdalena s odvráceným pohledem.

„Na věky...,“ zašeptal Kuneš a rty se mu ještě třásly. Paní Magdalena udělala kříž.

„Co se to tady děje tetičko?“ šeptala vyjevená Graen. „Někdo umřel?“ Nic jiného ji nenapadalo, i když ten houfec jako pohřební shromáždění vůbec nevypadal. Kněz tam sice byl, ale nekonal obřady, nekropil ani nezpíval. Nikdo nekvílel ani netrhal na znamení smutku bílé plátno a nesypal po větru popel z vychladlého ohniště, jak se slušelo, odešla-li k Pánu hospodyně. Mezi němými okolostojícími nebyl také nikdo, kdo by pozvedal k nebi rodový oltářík, jako když ve stavení zemře hospodář.

Paní Magdalena neodpověděla, ale Graeniny oči najednou s hrůzou utkvěly na čemsi... na něčem, co leželo stranou u zdi jako balík hadrů či kožešin. Beztvará hromada přikrytá starou koňskou houní, zmokvanou velkými tmavorudými skvrnami. Graen zaťala zuby a pevně semkla víčka. Nic to není, přesvědčovala sama sebe, nic! To není – to... Srdce jí ale běželo jako šílené a vědoucí hrůza v samé dřeni kostí se nedala jen tak oklamat. Graen *věděla*, co to je. Zhluboka vzdychla a otevřela oči. Stočily se tam jako proti její vůli. A uviděly to.

Malou, ledově bílou ruku, vyhlédající ze shrnuté houně při zemi. Drobnou, křečovitě pokroucenou dlaň s prsty vyvrácenými k nebi. Ztuhlou, strnulou dlaň, nehybnou jako neobratně vytesaná ruka kostelní sochy...

Hrůzou ohlušené ženské březovými košťaty umývaly zem a stěny přízemní komůrky. Vědra s narůžovělou vodou, která podávaly jedna druhé, vylévaly na dvoře. V námraze, jež dosud nesešla se země, kreslila rozpité narudlé jezero a jen neochotně se vsakovala do hlíny.

Graen si vůbec neuvědomila, že si v kolesce stoupla. Zběsile polykala a zírala jako uhranutá. Pár hlav se po ní otočilo, ale nikdo nepromluvil. Jenom z hloučku ženských k ní zalétlo polohlasné „...není zdejší...“, ale všechno zase zalehlo ono strašlivé, dusící ticho. Pokusila se promluvit, ale paní Magdalena ji stejně neposlouchala.

„Jed’!“ křikla na pacholka. Ten ale musel huňatého koníka pořádně přetáhnout bičem, aby ho vůbec přiměl rozkaz své paní vyplnit. Nízká koleska vyrazila z místa a zakymácela se tak, že se Graen musela honem chytit, aby neupadla. Citelně se uhodila, ale ani si toho nepovšimla. V hlavě jí vířilo na tisíc otázek. Nejraději by je vypálila všechny naráz, když tu si všimla, že rty paní Magdaleny tiše a vytrvale ševelí, jako by se modlila litanie. Zavřela oči, ale obraz těch studených, zakrvácených prstů z nich nevyhnala. Hnědák teď letěl jako o závod, až se mu z hubených boků kouřilo, a tak Graen nezahlédla šňůru stop, rovnou a dlouhou, mířící ode vsi rovnou k lesům jako přímo vystřelený šíp...

Večer to Graen už nevydržela a vklouzla do komory k Filoméně a Slavce. Vypadaly, skoro jako by byly rády, že je s nimi. Zavrtala se mezi ně do beraních kůží.

„Slyšely jste...?“ řekla po chvíli zadržlého ticha. Až se lekla, jak jí to samotné zaznělo hluše. Slavka sebou trhla a chvatně se pokřižovala. Zavřela oči tak pevně, až se jí pokřivila tvář. Fila hlasitě vydechla. Graen se odhodlaně posadila, pěsti na kolenou.

„Někoho zabili,“ řekla. „Ale bylo to divné. Nebyly tam žádné plačky, žádné okuřování. Nikdo se nemodlil a všichni vypadali...“ nemohla připadnout na to právě. „Vypadali, jako kdyby... věděli, co se děje...“, dopověděla váhavě. Vlastně ani nevěděla, proč řekla právě tohle. Jenom se nemohla zbavit toho tísnivého pocitu.

„Slyšíte mě?“ šeptala netrpělivě. Začínala mít těch tajností právě tak dost.

Fila se bezradně podívala po Slavě. „Stín...“, vydechla pak sotva slyšitelně. Sama si ale ihned zakryla dlaněmi ústa v leknutí, čeho se to opovážila. To prokleté jméno se každý chránil vyslovit a neučinila by to ani ona, kdyby Graen nevypadala tak – tak odhodlaně. „Stín?“ otázala se Graen hlasitě. „Jaký stín?“

Fila jí zděšeně ucpala ústa. „Tiše!“ syšela. „Nevyslovuj to! Přivoláš ho!“ To už se trásla docela viditelně. Graen na ni třestila oči stále zmatenější. Fila bezmocně potřásla hlavou. Jak jen jí to má vysvětlit? Jí, která přišla od knížecího dvorce, kde se dozajista žádný krvavý přízrak neplíží temnotou, kde se na dorůstající měsíc nedívají se stejně rostoucí dusivou hrůzou, s děsivou nejistotou a v mučivých

prosbách, aby ještě tentokrát zůstal Stín milosrdný. A s odpornou úlevou smísenou s výčitkami, když je po všem, když udeří jinde...

Graen to nedala znát, ale najednou jí taky nebylo dvakrát dobře po těle.

„Dobrá,“ šeptala naléhavě. „Už to neřeknu, ale co to vůbec je? Zvíře? Zlý duch?“

„Obojí,“ hlesla Fila. „Může přijít i jako černý dým nebo pekelný ohnivý pes...“

„Počkej,“ přerušila ji Graen. „Jestli je to vážně pekelná stvůra, tak proč proti ní nevytáhnou s pomocí Boží? Tam u té chalupy byl ctihodný otec Řehoř. Viděla jsem ho. A nedělal nic.“

Fila přiblížila rty až ke Graeninu uchu. „Nepomáhá to...,“ zašeptala, jako by se děsila vlastních slov. „A pak...,“ mluvila stále tišeji, „nikdo už se neodváží. Když po něm v Zelenči – už je to dávno – vykuřovali a kropili, vrátil se ještě té noci a... a...,“ nedokázala dopovědět. Hlesla jen: „Je strašný...,“ a vypadala, že se rozpláče.

„Ty jsi ho viděla!?“ Graen měla najednou oči navrch hlavy. Slavka s Filou se nestačily křížovat. „Ty hloupá,“ drmolily šeptem opřekot, „umřela bys, kdybys ho jenom zahlédla. Nikdo nikdy ještě neviděl...“ Málem by to byla dořekla!

„Už o tom nebudeme mluvit,“ rozhodla najednou Slava. „Je mocný. Mohl by nás... slyšet.“

Graen zašilhala k důkladně zabeďněné okenici a najednou se jí zazdalo, že tam venku postřehla nějaký pohyb. Neslyšné šustnutí. Lehký, lehýnký krok...

„Ta krev!“ vzpomněla si najednou. „To proto se musí všechna krev zakopávat? Aby nepřišel?“

„Stejně vždycky přijde,“ hlesla rezignovaně Filoména a v skomírajícím plamínku louče byla její tvář nepřírozeně bílá.

„Už o tom nemluvte, proboha,“ prosila je stále zděšenější Slava a třesla oči k oknu, jako by i ona něco zaslechla. „Buďte už zticha. Spěte!“

Graen se mezi nimi stočila do klubíčka, ještě dlouho však ve tmě slyšela zběsilé úderý vlastního srdce a trojí rychlý, zdržovaný dech.

Ráno ji vzbudilo zašteknutí a naléhavé, netrpělivé kňučení. Boja... Zase se dobývá do tepla, rozmazlenec, pomyslela si Graen

ospale. Vyhrabala se z kůží a vyklouzla ven, aby huňatého ovčáka aspoň podrbala. Údivem jenom rozevřela oči. Nebyl to Boja. Vetřelcova srst byla pískově plavá, hladká a přiléhavá. Měl vysoké svalnaté nohy a ohebné, hubené tělo. Přitom byl neuvěřitelně veliký, sahal Graen dobře do pasu. Oči barvy starého jantaru se jí upíraly do tváře. Právě když se Graen rozhodla, že to nádherné zvíře přece jen pohladí, ozvalo se od cesty sykové zahvízdnutí. Pes se bleskem napjal jako tětíva luku a nastražil uši k bráně, kterou po ranním vyhánění stád pacholci ještě nezavřeli.

V půli dvora zůstal stát vysoký, štíhlý muž. Měl oholenou bradu a mírně zvlněné vlasy střižené po cizokrajném způsobu. I jeho oblek jakoby nepocházel odtud. Přílnavý kabátec z té nejjemnější kůže, stejně obtažené nohavice a žádná suknice ani krzno. Jen široký, stříbrem pobíjený pás. Plavý pes omluvně zavrtěl ohonem a řítí se v ústřety svému pánu. Graen najednou neměla nejmenší chuť čekat, až podivně vystrojený časný návštěvník dojde až k ní. Obrátila se a praskla za sebou těžkými dveřmi, až jí vylétly z rukou. Stačila jenom zahlédnout, jak se v půl cesty obrací, jako by si něco rozmyslel, a míří přes dvůr zpět k bráně.

Slava s Filou, napolo probuzené, na ni třeštily vyjevené oči.

„Cizí muž se psem!“ vykřikla Graen nesouvisle. „Člověk v podivném kroji a velikánský pes! Tam na dvoře!“

K jejímu úžasu se Fila ulehčeně rozesmála. „Vysoký, bledý, v koženém odění?“ zeptala se. Graen zmateně kývla. „Měl... Měl hrozně divné oči.“ Najednou ji zamrazilo jen při vzpomínce na to letmé zablýsknutí. „Myslela jsem, že to je...“

„Kdo?“ užasla Fila. „Jak bys ho mohla znát? To byl pan Boreš. Pán z Toušně, Zelenče a z Boleslavi. Je to příbuzný samého knížete. Jeho honitba sahá až k naší. Vášnivě rád loví. Vídáme ho často, ale k nám nezachází...“ dodala s hořkým úšklebkem. Graen se jí ani nedivila. Co dosud nezaslechla mezi klevetivou čeledí, mohla si lehce domyslet. Pan Ješek zřejmě pohlédl moc vysoko, když ve své pýše nabízel dceru boleslavskému zemanu. Ten se prý napříště raději vyhnul, než by souseda urazil přímým odepřením.

Graen bezmyšlenkovitě kývla. Málem by ze sebe udělala dokonalého hlupáka. Tak tohle je pan Boreš z Boleslavi! A ona už by byla málem myslela, že se jim po dvorci potulují přízraky.

Cesty a úvozy se utopily v nekonečných břečkách tajícího sněhu. Na jižních stránkách už prosvítala první tráva a strouhy vod běžely dolů k řece, vyrývající za sebou klikaté zurčící brázdičky. Řeka hučela a drala se z břehů, rybářům rvala z rukou proutěné vrše a s pradlenami se přetahovala o prádlo. Mokrý a divoce voňavý vítr létal nad krajem jako ocas komety. Kam oko dohlédlo, probouzela se země do času nového zrození.

Na čelákovickém panství však ležel Stín a ani nábožné zpěvy z boleslavského kostela, které se za jasných jiter nesly přes kopce až sem, jej nedokázaly rozptýlit. Ani bělovlasí starci a nejvěkovitější vědmy nepamatovali, že by kdy Stínu nebylo. Od nepaměti si vybíral svou daň. Za nocí stříbrného měsíce, kdy stál jeho plný kruh jako sinalá tvář v samém středu noci, plížíval se Stín světélkující temnotou a v patách mu šlo šílenství a smrt. Bývalo lepší mlčet, když udeřil, neznat se k tomu, co přinesla noc, ani slovem. Jen chvatně zakopat zbytky příšerné hostiny, co nejdál, hluboko v lesích, a vlastní bezhlesý strach uzamknout stejně hluboko v sobě. Neboť nebylo takových slov, jež by spasila. Lépe bylo sehnout hlavu a přes hrůzu z věčného zatracení přinášet Stínu oběti. Bylo tomu tak od věků a nikdy tomu nebude jinak. Stín byl mocný, věčný a bez slitování...

* * *

Pan Boreš se zastavil v půli kroku. Zazdalo se mu, jako by mezi třeskem kopyt a povykáním dvorských pacholků zaslechl zvonivý hlas svého mladšího bratra Benedikta. Ne, nemohl se mýlit, byl to on. Halasně žertoval s děvečkami a udílel příkazy čeledi. Podle jejího počtu se zdálo, že nepříjel jen tak na skok.

Boleslavský pán mu radostně chvátil v ústrety. Bůh ví, čím to bylo, ale už od dětských let v Benešově přítomnosti pokaždé přímo zázračně pookřál, ať už se kolem dělo cokoli.

Pan Benedikt rázoval do schodů, až mu těžký meč narážel na paty. Výšky svého ramenatého bratra nedosahoval, ale byl sporý a pevně stavěný. Široká tvář, z níž vyhlížely jasné, oříškové oči, prozrazovala jiskru bystrého ducha. Nebyl starší šestadvaceti let, ale

nad kořenem nosu už se mu usadila první ostře naryšovaná vráska. Možná tam přibyla teprve teď, co se se svým knížetem vrátil z uherského tažení. Nevěděl, co si o tom má myslet. Břetislav se chtěl ukázat před císařem, a tak se hrnul do Uher potrestat nově nastoleného vládce za to, že na trůně vystřídal jednoho z císařových oblíbenců. Trochu se plenilo, trochu bojovalo, ale výsledek se panu Benediktovi na jeho horkokrevnou povahu zdál nemastný neslaný. Co to bylo? Inu, vítězství sotva. Nakonec mu ze všeho utkvělo v paměti jen podivné rozladění a mohutný dojem, jímž na něho zapůsobil majestátní tok Dunaje. Což bylo přece jen trochu málo.

Cínový pohár s nemíšeným vínem se před ním na stole ocitl jako zázrakem. A v korbeli ještě dostatek moku k dolévání, aby se pan Benedikt snad nenudil, než čeled' nad ohněm narychlo opeče zvěřinu, kterou dal shodit na dvorku u kuchyně, ještě dřív než rozkázal sesedat. Pan Boreš nebyl z těch, kdo museli pít jen medovinu, či dokonce pivo jako neotesaní okolní vladykové. Skutečné víno, ten ušlechtilý dar si dával vozit zdaleka a stříbrňáku nelitoval.

Benedikt se zhluboka napil a rozvážně si hřbetem ruky otřel rty.

„Vraždil až v Budči,“ řekl znenadání a bez úvodu. Do ticha nízké síně pod trámovým stropem padla ta slova jako balvan do tůně. Pan Boreš doslova cítil, jak se kruhy po nich šíří ve stojatém vzduchu. Nepotřeboval se na nic ptát. Jen kývl. „Co já pamatuju, se to nestalo, držival spíš se kolem Čelákovic... Ale to ještě není všechno,“ pokračoval jeho bratr. „Taky v Praze. U svatého Jiří...“

„Jeptišku!“ Do Borešova hlasu se přece jenom vloudil nádech ohromení a oči mu ztmavly do syté modři.

„Přesně tak,“ potvrdil Benedikt nevyslovenou domněnku. „Na půdě posvěcené samou matičkou církví,“ dodal nepřilíš uctivě. „Vybral si daň v nevěstě Kristově, docela jako by se chtěl vysmívat. Řeholnici! Na klášterním zboží!“

„Viděls...?“ zaváhal pan Boreš a polkl. „Chci říci, můžeš si být jistý...?“

„Čím? Jestli to bylo jeho dílo? Bezpochyby. Jak jistě víš, měl jsem tu čest vidět... jeho práci už dvakrát. Stačilo mi to,“ upřesnil celkem zbytečně. Pan Boreš si v zamyšlení vjel do smolově černých pramenů, až se mu zacuchaly kolem prstů. Roztržitě odstrčil

mohutnou fenu, která se právě vzbudila a začala se svému pánu mazlivě lísat ke kolenům. „Stín...“ zahučel nezřetelně spíš sám pro sebe.

„Prosímtě!“ vyletěl Benedikt, jehož to bůhvíproč popudilo. „Stín! Mluvíš jako ty báby ze vsi. Za chvíli se mu budeš klanět a přinášet mu oběti. Jako ony. Myslíš, že nevím, že to dělají? Pěkně po tmě a potajmu, aby panáček služebníček nevěděl. Pohrozil by jim peklem. Takhle pěkně neděli co neděli běží na mši svatou, aby se vrchnost nepohněvala, a večer pak s putýnkou volské krve k nejbližšímu kameni. Věří na to. Tedy alespoň tak dlouho, dokud nepadne rovnou mezi ně jako jestřáb doprostřed slepičího hejna. Slyšel jsem, že už dokonce na Pražském městě ho zaříkali, že i tam..., ale to jen kramáři povídali. Jisto je, že sahá dodaleka.“

Boreš s přivřenýma očima čekal, až domluví.

„Lhostejno, jak mu kdo říká,“ pronesl posléze. „Jméno jeho podstaty je jiné, to vím stejně dobře jako ty. Na jméně nezáleží. Je mocný. Možná mocnější než cokoli, co... Ne, nepřerušuj mě, vím, co chceš říct. Dobrá, tentokrát si sáhl až do tvé milované Budče, ale tady – tady je všude kolem, ve všem, ve vzduchu, ve vodě, v lidských myslích, den za dnem, věčně přítomen. V kamení, v hlíně, v povětrí, ve stromech. Vyjdi ven a ucítíš to. Ze všeho tady číší ten jeho – rudý dech...“ Boreš se až zadýchal a oči mu v hubené tváři divoce zaplanuly. „Ty nevíš, jaké to je, žít dnem i nocí v jeho... objetí...“

Benedikta znenadání zamrazilo. Křečovitě se usmál a hlučně doléval. „Bratříčku,“ prohlásil s hranou bodrostí, „neznat tě, pomyslím si, že i tobě padá srdce do nohavic. Nevyhledáš nakonec třeba i čarodějku? Okouřila by ti okenní rámy a veřeje, jako těm hlupákům, kteří...“

„Dorianu?“ přerušil ho jeho bratr, záměrně přehlížeje jeho posměšky. „U té jsem byl.“

Benedikt naprázdno polkl a jenom němě pozdvihl obočí. Mladá vědma – nebo alespoň mladého vzhledu, na což ovšem člověk znalý osob čarodějných nemůže nikdy dát – se v kraji objevovala a mizela, jako by se před ní otevíraly brány světů. Přišla, usmála se, mnoho nenamluvila, spíš vyslechla. Od nemocného dítěte zahнала horečku,

nad hnisavými ranami čarovala kamením. Nevzala nikdy víc než trochu jídla a s plachým úsměvem zase odcházela. Nikdo nevěděl kam. Zato každý v kraji věděl, že na ni v nouzi stačí pomyslet, a za dva, za tři dny ji potká. V urousané sukni a s rozevlátou hřívou, dole u vody nebo na stezičce mezi skalami. Nebáli se jí, ale málokterý ji o své vůli vyhledal.

„A co?“ Odkášlal si konečně Benedikt, když mlčení začínalo být už příliš dlouhé.

„Nic,“ pokrčil rameny Boreš. „Dívala se těma svýma očima skrze mne a tvářila se, že neví, o čem je řeč. Jedno mi ale přece prozradila. Ačkoli to možná ani sama neví.“

Benešovy oči byly jedna otázka.

„Není sám,“ vyslovil Boreš pomalu a zřetelně.

„Není? Sám?“ opakoval po něm zmateně Benedikt.

„Chci zaříkání, mocnou formuli, abych mohl stát tváří v tvář Stínu, řekl jsem jí. A ona: Uhni z jejich cest, sice po nich budeš kráčet s nimi. Jejich! S nimi! Rozumíš?“

Do dveří se hrnul pacholek s mísou kouřící pečeně, ale jakkoli to bylo neobvyklé, pan Benedikt ho dnes vítal poněkud rozladěně. Spěšně ho vystrkal zase ven a pro jistotu za ním ještě zastrčil dveře na závoru.

„Ty to tedy opravdu chceš udělat...,“ vydechl rozčileně, sotvaže železo zapadlo do háku.

„Byl bys teď tady, kdybys myslel, že ne?“ odpověděl mu Boreš otázkou s lehýnce pozdviženým koutkem úst. Taky hned pokračoval. „Provedeme to za ubývajícího měsíce, kdy všechna síla míří do Matky Země.“

„Jen my dva?“ hlesl Beneš a doufal, že se mu nezachvěl hlas.

„Víš snad o někom jiném, komu bys věřil tak jako sobě?“ ušklíbl se Boreš. „Nevím jak ty, ale já jako vyobcovaný z církve skončit nemíním. Jednak by to příliš neposloužilo Břetislavovi a pak – na svém panství jsem na to příliš horlivým křesťanem. Musím přece těm svým malým dušičkám kráčet příkladem, nerad bych dával komukoli záminku, aby mi začal nahlížet rovnou do kuchyně. Ostatně je neděle, bratříčku, zdá se, jako bych zaslechl klinkání k nešporám...“

Úzká úvozová cesta k lesu prudce stoupala. Graen po ní ale běžela bez zastavení a bez ohlédnutí. Byla ráda, že má čelákovický dvorec za zády. Vyklouzla prve brankou v zadní palisádě a teď jen doufala, že paní Magdalena se po ní dnes nebude shánět přinejmenším do večere. V neděli to tak obyčejně bývalo. Čeleď si užívala volného nedělního odpůldne, pan Ješek tloukl špačky u skomírajícího ohně ve velké síni a paní Magdalena tiše ševalila rty v modlitbách. Graen mívala pod těmi nízkými, začouzenými stropy pocit, že se zadusí, že jí tou tísnivou nesvobodou musí puknout srdce jako ptáku polapenému v kleci. Nejraději by běžela krajem křížem kráž jako divoženka.

Nadechla se tak zhluboka, až ji zabořilo v plicích a jasný dubnový vítr jí prolétl přímo za očima. Rozepjala ruce a v záklonu se zatočila, až kolem ní černé kudrny zavlály. Bláznivý, bezstarostný smích se jí sám od sebe dral na rty jako bublinky stoupající nezadržitelně k hladině. Graen se prohnula v zádech a shodila s ramen těžkou soukennou kazajku. Nechala ji dopadnout do trávy a málo se starala, zda ji ještě kdy najde. Právě v této chvíli byla tak málo důležitá, že ji Graen vnímala jen jako nesnesitelnou tíhu, jíž bylo třeba se zbavit za každou cenu a hned teď. Rozkošnický se protáhla. Přes tenký plátěný živůtek zrovna cítila rozverně doteky pichlavého jarního slunce. Pod prvními stromy bylo chladněji a pružná, listím vystlaná zem byla pruhovaná slunečními paprsky.

V podrostu za ní něco šustlo. Zapraskalo. Graen vyjekla a odskočila zády ke kmeni. V leknutí napřáhla ruce před sebe. Až pod ní úlevou podklesla kolena. Pes. Byl to jen pes. Mohutné, pískově plavé zvíře s jantarovými očima a úzkou kostnatou hlavou. Pošvihával ocasem a dychtivě se díval Graen do obličeje, jako by se chtěl ujistit, že si na něho vzpomíná. Zasmála se vlastnímu strachu a roztržitě ho pohládila mezi ušima. Zdálo se, že se mu to líbí, protože jeho dlouhá oháňka se rozkmitala ještě víc. Kdepak má dneska svého tajemného pána, pomyslela si Graen a úplně znenadáni pocítila něco, co se podobalo bezdůvodné radosti. Jako by v ní pohled na zdviženou linku jeho ramen a prapodivný záblesk očí probouzely vzpomínky na věci, které se ještě neudály.

Plaše se usmála, když se objevil za ohybem. Díval se jí přímo do tváře, ale úsměv jí nevracel. Zdálo se, jako by ji jeho oči zkoumaly a vážily, odhadovaly a pronikaly jí tělem jako šípy. Vypadal tak vážný a zamyšlen. To však nebyla ta pravá slova. Graen nemohla na ta správná připadnout. Jako by byl na světě sám, opuštěn ode všech, uzavřený v samotě vlastní mysli. Uzamčený sám v sobě jako světlo v temném krystalu.

„Vidím, že se líbíš mému psu,“ pronesl jakoby mimochodem lhostejným, zastřeným hlasem. Nehybné oči na ní stále spočívaly zpola zkoumavě, zpola s nezájmem a v koutcích jemně zvlněných rtů se dosud neusadil ani náznak úsměvu. Graen nevěděla, má-li se rozzlobit nebo rozesmát. Rytířských mravů tedy pán z Boleslavi nepřebíral.

„Chtěls nepochybně říci, že tvůj pes se líbí mně,“ vyslovila s přehnanou pečlivostí. Neodpověděl, jenom ty jeho strašné oči po ní zvolna přejížděly od hlavy k patě. Graen polilo horko. Proč jenom tu kazajku odhodila! Ted' mu musí připadat jako povětrnice. Polonahá... Rychle si rukama obemkla ramena, ale nezdálo se, že by si čeho všiml. Prohlížel si ji se zvláštním zaujetím, zcela prostým jakéhokoli citu. Protáhlá, temně zastíněná víčka téměř nemžikala. Graen z něho jímala hrůza, ale zároveň ji to k němu nevysvětlitelným způsobem přitahovalo. Zasmála se a švihla vlasy, aby zakryla rozpaky.

„Býváš tady často...,“ nadhodila a ani to neznělo jako otázka.

„Častěji než je mnohým milé,“ odpověděl úsečně, ale na rtech se mu konečně objevilo něco alespoň trochu podobného úsměvu.

Graen se chápavě usmála na oplátku. Věděla, o čem hovoří, ale zdvořilý chlad mezi boleslavským vladykou a pánem z Čelákovic se jí netýkal ani v nejmenším. Ji mu tedy rozhodně nikdo dohazovat nebude.

„Mnozí nejsou ještě všichni,“ prohodila ledabyly a natáčela si na prst zkroucenou kadeř vlasů. „Někteří,“ zdůraznila, „tě vidí docela rádi, pane. Nebo přinejmenším tvého psa.“ Neodolala, aby mu neoplatila jeho předešlou nezdvořilou řeč. Na důkaz svých slov poplácala ušlechtilé zvíře po hřbetě.

Jako by se beze slov domluvili, zamířili hlouběji do lesa, po úzké smččí pěšince vyšlapané v mlází. Veliký plavý pes se vnořil do houští a jen praskot větviček dával tušit, kudy se prodírá.

„Tvá honitba je rozlehlá, pane...“ zkusila to Graen po chvíli ticha znova. Z toho jeho mlčení se jí už začínaly trást ruce. Teprve tato nevinná větička ho bůhvíproč přiměla k úsměvu. Jenže se usmál tak podivně, spíš jenom stáhl sevřené rty.

„Ano, to je,“ poznamenal suše. Nebyl dvorný ani okouzlující, ale Graen se přesto nemohla zbavit pocitu prapodivné spřízněnosti s tím zamlklým, osamělým mužem, pocitu, že nezáleží na ničem, co říká, protože jeho žhavé, nemžikající oči čtou její myšlenky, jako by byly napsány v knize. Představila si ho v hradní síni osvětlené spoustou voskovic, v síni plné starých zbraní a čalounů, s pištcem tichounce dujícím do okarínky...

„Jak bych ti vlastně měla říkat, pane?“ vypálila nepřiliš zdvořile.

Udiveně nad ní zavrtěl hlavou. „Jméno... Co záleží na jménu? Svět je už tak dost plný prázdných zvuků. Jmen, která dáváme svým přeludům a tomu, co se zdá být kolem nás, v bláhové víře, že co má jméno, tedy jest.“

Graen uznale kývla, konečně se trochu rozpovídal. Ne že by mu tak docela rozuměla, ale úplně jí stačilo, že mluví. A mluví, jako by ji nepovažoval za hloupou venkovskou holku, mluví s ní tak, jako s ní naposledy mluvíval... mistr Marlinus... Až se jí z toho zadrhl dech, ale rozum jí napovídal, že pro dnešek už toho bylo dost.

„Už musím...“ řekla neurčitě a mávla rukou ke dvorci utopenému v korunách stromů. Podíval se po ní a udělal váhavé gesto, náznak, jako by jí chtěl sáhnout po ruce. Neudělal to. Stačila si však všimnout dlouhých kostnatých prstů a složitě tepaného prstenu. Nepochybně cizokrajná práce... Neříkal nic a opět se jen tak díval.

„Ráda zase někdy potkám – tvého psa,“ zasmála se.

„Můj pes... už zná tvou stopu...“ odpověděl tak pomalu, jako by váhal nad každým slovem. „Najde si tě.“

Běžela celou cestu až domů, plná zmatku, toužení a divné, zalykové radosti.

Končil den a přes vodu se neslo tiché, kolísavé klinkání.

„Jménem Hospodina, Boha zástupů, nevejdiž a odstup, zlá sílo, jménem Hospodina, Boha zástupů...“, drmolila Filoména a hubkou namočenou ve svěcené vodě pečlivě přetírala škvíry okenic. Slava je za ní neméně pečlivě zavírala a znamenala křížem. „Jménem Hospodina, Boha... Boha našeho...“, zmátla se a ruce se jí třásly. Do plného měsíce zbýval dorůst už jen srpeček.

Pan Ješek krácel od stěny ke stěně a vlastnoručně zkoušel všechny závory. Vrata do dvora už dávno zajistil bytelnými okovanými kládkami a ani v domě nemínil ponechat nic náhodě. Opakoval to ostatně večer co večer už nejméně týden a další týden po úplňku v tom bude jistě pokračovat. Bouchání dřevěných okenic se Graen rozléhalo až v lebce. Najednou se jí zmocnil nesmyslný pocit, že ta okna zabeďňují přímo v ní. Dutá rána – a další okno do divoké duše pryč. Další. A další... Graen si najednou byla téměř jistá, že s posledním oknem padne mrtva k zemi. Konečně bylo po všem. Pan Ješek ještě zapálil svíce a usadil se v síni k nočnímu bdění. Děvčata spěšně zmizela.

V komoře byla taková tma, že Graen sotva dotápala k lůžku.

„Pojď honem,“ stáhla ji k sobě Slava a zachumlala se do houní. „Už aby bylo ráno, povzdechla.“

Graen se cítila bdělá jako málokdy. „Ty,“ ozvala se do tmy, „proč tohle všechno vlastně děláme? Říkalas přece, že to nepomáhá.“

„No... ano,“ odpověděla Slava váhavě. Přemýšlení nebylo právě její silnou stránkou. „Jinde to asi nepomáhá,“ vysvětlila chabě, „ale tady se to... co jsme na světě... nestalo.“

„Aha,“ poznamenala Graen. Pro víru, že se nic podobného nestane ani nadále, jí to připadalo jako velmi slabý důvod, ale chránila se, aby to vyslovila. Sama měla strach, jenže ten strach byl jaksi jiný... Snad to ani nebyl strach, jen divné rozechvění a pocit temna, hlubokého k utopení. Dlouho vzdychala a převalovala se, než konečně vplynula do teskně neurčitých snů plných větru a světélkujících očí, do snů o nezemských krajích a velikém plavém psu.

„Pořád někde lítá,“ postěžovala si paní Magdalena s trpce stisknutými rty. „Jaktěživa tu holku nenajdu.“

Adla jen chápavě pokývala hlavou a dál se věnovala ohništi, nad kterým cosi míchala v kotli. Hubená bledá tvář v tmavém zavíťí připomínala žebravou jeptišku.

„Ne že by práci nezastala, to říct nemůžu, to zas je jako vítr, ale přijdu, všecko hotovo a ta povětrice Bůh ví kde,“ pokračovala čelákovická paní v řeči spíš sama k sobě. Od Adly se sotva mohla nadít jaké odpovědi.

„Je to s tou holkou přece kříž. Co jen jsme to na sebe vzali?“ Vyvrátila oči k nebi, aby naznačila velikost své oběti. „Když se jí člověk zeptá, kde byla, jen se podívá těma divousíma očima, a že prý u řeky, nebo na mlatě, tetičko. Jako nevinátka. Tuhle mi dokonce do očí tvrdila, že prý usnula v komoře! Kdybych tam předtím nebyla a na vlastní oči neviděla... Málo platno!“ mávla paní Magdalena zlostně rukou. Adla jen něco zabručela na znamení souhlasu.

Graen, i kdyby to věděla, by to v téhle chvíli málo zajímalo. Čelákovický dvorec nechala daleko za sebou a tady v lese přímo cítila, jak jí všemi žilami probíhá onen opojný proud volnosti. Vzduch těžce voněl mokkými předzvěstmi deště. Nebe bylo žíhané línými nahnědlými mraky, které se hrozivě valily k obzoru. Setmělo se v jeden ráz a oblaka se v té chvíli s vítězným řevem otevřela, aby na zem pod sebou vychrlila těžké, bijící provazce vod.

Graen byla v jediné chvíli mokrá do poslední nitky, ale nevadilo jí to ani v nejmenším. Oběma dlaněmi si dychtivě omývala tvář a zrousané prameny vlasů se jí smýkaly po ramenou jako háďata. Rozběhla se, ale když se po chvíli rozhlédla, neviděla nic než kolkolem neprostupnou šedivou stěnu deště. Zašla už daleko a najednou nevěděla, kde je. Vytřela si z očí vodu a pod nohama uviděla vinoucí se srnčí pěšinku. Vede ke vsi, rozhodla se Graen, zvěř se tam chodí pást na chudá políčka. Po pár krocích už zapochybovala. Cesta se rozšířila, nezdálo se, že by ji šlapala srnčí kopýtka. Ještě ke všemu to vypadalo, že míří hlouběji do lesů. Promáčenou Graen roztřásl chlad. Mokřým mlázím se prodrala na malou mýtinu. Zůstala jako zasažena bleskem.

Co to proboha může být? Něco podobného v životě neviděla. A přece – někde hluboko v ní ťukal maličký, nesmělý pocit, že by to měla – měla? – znát.

Kameny. Tři obrovité černé balvany. Dva vysoké, štíhlé, tyčící se dobře do výše pěti mužů, a třetí položen nahoře přes ně jako nestvůrná brána. Černá brána... Něco takového nemohla zbudovat lidská ruka. Snad ruce obrů nebo děsivých kouzelníků. Kámen zářil temnotou pohlcující veškeré světlo. Na jeho černočerném těle se nemihotal ani sebemenší odlesk. Byl tíha sama a vzdušná lehkost současně. Graen ten zdánlivý protimluv cítila přímo v kostech. Ničím nespoutaná, spočívala obrovská masa kamene na neopracovaných vrcholech svých bratří s pohrdavou nevšímavostí k lidskému úžasu.

S bušícím srdcem se Graen pohnula blíž. Věděla, že by neměla, ale táhlo ji to k sobě. Teprve teď uviděla vprostřed brány zaražený kůl. Kůl obtočený řetězem a pod ním obyčejný plochý kámen.

Začalo se jí ztěžka dýchat, ale hlavu měla podivně jasnou, lehýnkou jako vítr a z konečků prstů jí začínaly vzlínat roje bublinek. Oči jako by jí zastřela mlha. Zaznívaly z ní hlasy a ještě něco – divný zvuk, něco co Graen jakživa neslyšela, a přece si byla někde v hloubi duše podivně jistá, že to všechno musí znát. Podivný hukot, jako by ohromná spousta vod ohlušivě dýchala a dunivě narážela do břehů. Nepoznávala vůbec nic. I vzduch, který nabrala do plic byl najednou jiný. Cizí. Navlhlý, slaný a plný mokrého pachu prazvláštních slizkých stvoření. Graen zařala pěsti a zhluboka se nadechla. Bylo to pryč... Zmizelo to. Kolem ní stál jen rozmoklý šedý les plný tmy a houkavého větru. Kámen, pomyslela si Graen v záchvěvu bázně. To ten kámen...

Plavý pes vyrazil z deště jako by ho provazy vod zrodily. Graen to nakonec nijak zvlášť neudivilo. Měla pocit, že sem patří stejně jako jeho přitažlivě nezdrovilý pán.

„Už jsem si myslel, že tě nenajde,“ zahučel se svou příznačnou lhostejností. „Voda smývá stopy...“

„Hledals mě?“ protáhla nevěřičně Graen, jako by ji to nesmírně udivilo. Ve skutečnosti v to spíš doufala.

„Já?“ dotázal se promoklý příchozí s urážlivým podivením. Déšť mu zmáčel vlasy a stékal po černém koženém odění, které mu obepínalo šlachovité tělo jako druhá kůže. Široké tepané kruhy těsně obemýkaly obě zápěstí. Pás přes boky sloužil jen k ozdobě. Jakkoli to bylo podivné, nevisela u něho žádná zbraň. Graen se zanic

nemohla upamatovat, jestli u něho předešle viděla aspoň lovecký tesák. Čím dál víc se jí zdálo, že ne. Napadlo ji, že jeho zbraní může být ten pes. Počíнал si mírně, ale z jeho tesáků šla hrůza. Graen pomalu zvedla oči a odvážíla se letmému pohledu. Jeho tvář byla pod proudy deště nahá, otevřená, čišící podivnou, neuchopitelnou touhou. Až se zajíkla, když uviděla jeho oči. Ocelově šedé, hladké jako vyleštěný kouřový kámen, bez jediné jiskřičky, beze světla – a bez naděje. Propasti zornic se v nich zužovaly ve svislé prasklinky, teninké jako vlas. Graen trhla hlavou, jako by ji uhodil, a spěšně uhnula pohledem. Roztřásla ji zima.

„Nestůj na dešti. Dostaneš horkost a umřeš mi,“ prohlásil a zazněl v tom slabý nádech posměchu. Spíš ale jako by se vysmíval sám sobě. Postrčil ji před sebou pod kamennou bránu. Najednou jí byl vlastní strach k smíchu. Bože dobrý, vždyť je to jen kamení, ať ho postavil kdo chtěl. Hlavně že je pod ním sucho. Prohlábala si vlasy a oběma rukama je roztřásla po ramenou. Zvědavost ji ovšem neopouštěla.

„Ty víš, pane, co to tady je?“ Ukázala kolem sebe a zadívala se na plochý kámen pod kůlem. V prohlubince stála kaluž bahnité vody.

„Nevíš?“ dobíral si ji její samozvaný společník. „Opravdu nevíš? Sem váží cestu ze všech okolních vsí. Chodí sem vylévat putýnky volské krve a občas tady uvazují i... oběti. Čemu se tak divíš? Obětují tady.“ Vyslovil to se zřetelným pohrdáním. Graen bylo najednou jasné, že to, co stojí v prohlubni obětního kamene, *není* voda. Přesto si to nemohla srovnat v hlavě.

„Obětují říkáš?“ žasla. „Myslíš pohanské oběti? Ale to přece... To by přece svatí otcové...“ Nemohla se z toho vzpamatovat. „Cos to říkal, že tu uvazují!?“

„Co bys tak myslela?“ ušklíbl se a jen z toho, jak to vyslovil, přejel Graen po zádech mráz.

„Přestaň!“ rozzlobila se. „Máš mě za nevědomou a jsem ti pro blázný. Nejspíš si ze mě tropíš žerty celou dobu,“ prohlásila uraženě Graen. „Nechceš mi přece namluvit, že svatá církev něco takového ví a mlčí k tomu.“

„Svatá prostoto!“ zasmál se nevesele Graenin zmáčený společník. „Ovšemže se tváří, že neví, a ovšemže mlčí. Co taky může dělat jiného?“

Graen svrátila obočí samým přemýšlením, ale než stačila cokoli odpovědět, vyrušilo ji šustění a tlumené vrčení za zády. Veliký pes zuřivě odhrabával hlínu a mokré listí z opodál navršené hromady. Cloumal v zubech dlouhou silnou větví, skoro bílou, jak z ní jeho tesáky už sedřely všechnu kůru. Provazce svalů se mu pod kůží samým úsilím napínaly. Graen najednou pocítila nevysvětlitelnou tíseň. Divný, úzkostný pocit. Něco... něco nebylo v pořádku. Najednou věděla a v ten ráz napolo zkameněla. Nebyla to větev! Bože, byla to...

„Dost!“ švihl hlas jejího společníka do ticha, rušeného jen psím supěním. Pes v okamžení odskočil a padl na bok. Zakňučel a hrabal se zpátky na nohy, když vtom sebou s bolestným vyjeknutím znovu tvrdě smýkl k zemi. Graen nebyla mocna slova. Uhodil... uhodil ho – očima!

„Tys... tys ho...“, zajektala. Ucouvla na nedokázala spustit oči z jeho zlostně stažené tváře.

„Nic jsem mu neudělal. Nevidíš? Sklouzl, je mokro,“ vysvětlil ten nepochopitelný muž. „Nemá rozum,“ dodal pak, jako by se pranic zvláštního nepříhodilo, „roztahal by ty kosti po lese.“

Tak je to přece jen pravda! Kosti!!

„A co na tom? Kosti,“ přisvědčil klidně její společník, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Krom toho si Graen byla téměř jistá, že nic takového nahlas nevyslovila. Nevšímal si jí a stejně lhostejně pokračoval: „Zahrabávají sem zbytky slepic a beranů, aby je zlí duchové neužili k nečistému. Zdejší lidé jsou nevědomí.“

Díval se přímo na ni, jako by se jí chtěl vysmívat. Vzdorně se mu podívala do očí, ale najednou to přišlo znovu. Bez varování a bez výstrahy. Dunivý řev, mlha a tma.

Temnotou, která zavalila svět, probleskovaly mávající paže ohně. Drobné a útlé tělo, prohnuté jako v křeči spočívalo přímo v plamenech, které je vzdor zuřivému praskotu hýčkaly jako perutě andělů. Nedávalo to žádný smysl, ale Graen tomu přece rozuměla. Ano... Ano?

„Graen! Ygraenne!“

Ten hlas do těch míst nepatřil. Zнала ho, až příliš dobře už ho znala, totiž byla jen v tom, že on by neměl znát její jméno.

Otevřela oči a teprve pak ucítila, že ji citelně popleskává po tvářích. Klečel nad ní v trávě a prohlížel si ji s čímsi, co se téměř podobalo účasti.

„Kampak jsi mi to zmizela, královno Ygraenne?“ Namáhavě se posadila. „Jak vůbec víš, po kom mi říkají?“ zeptala se raději místo odpovědi, jako by právě tohle bylo teď ze všeho nejdůležitější.

„Je jen málo toho, co bych nevěděl,“ usmál se pokřiveně koutkem úst, „ale něco by se přece jen našlo. Tak třeba vím jen docela málo o tvém otci. Jenom to, co ví každý.“

Graen už dopředu podrážděně stáhla obočí. Zrovna od něho o žádné řeči o čarodějích nestála. Její společník ale pokračoval, jako by si ničeho nevšiml. „Vím jen, že to byl velký muž a učenec. Zajímalo by mě ale něco jiného. Říkal si Merlinus Britannicus, že?“ prohodil zkusmo, ale Graen v jeho hlase bůhvíproč postrehla napjatý spodní tón.

„Proboha to ne!“ provolala se smíchem. „Jak ti něco takového mohlo přijít do hlavy, pane? Máš zřejmě na mysli mága Merlina od Artušova stolu. Četla jsem o něm v jednom svitku...“

„Snad neumíš číst?“ zeptal se tak, že by se to dalo považovat bezmála za projev zájmu, kdyby pod tím vším nezazněla zase ta bezbřehá lhostejnost a únava.

„Byl by špatný čaroděj, kdyby svou jedinou dceru nepřiučil kouzlu písma,“ prohodila Graen se vzdorovitě pokřivenými rty a se špatně skrývanou hrdostí.

„A ten svitek...“ připomněl jí. „Co v něm stálo?“

„Hrozné věci.“ Graen ještě teď zrovna cítila, jak ji obchází mráz. „Strašné věci o zrození mága jménem Merlinus Britannicus.“

Pět dlouhých století už dělilo svět od narození Páně...

Kamenné zdi kláštera vymrzly až do základů. Zástup černě oděných siluet se dlouhou chodbou sunul tak neslyšně, jako by splývavé hábity nehostily žádná těla. Tichý monotónní zpěv mohl právě tak dobře vzlínat z promrzlých spár ve zdivu, stoupat ze závrtně hluboké studny v nádvoří nebo z poblikávajících kahanců v

kapli. Nekonečný zástup řádových sester naplnil ledovou chrámovou loď, cely se vylidnily.

Krom jedině.

Na hrubé prkenné pryčně se choulila dívka. Vlasy, z trestu ostríhané nakratičko, už dávno slepil pot a nečistota, cáry kdysi řeholního šatu už nedokázaly skrýt, co mělo zůstat ukryto. Rukama objímala obrovské těhotné břicho, kývala se přitom z boku na bok a tichounce tomu nenarozenému zpívala. Dávno už přestala cítit zimu i hlad. Necítila vlastně vůbec nic. Žily z ní už jen oči – a ten dosud nezrozený uvnitř. Je navěky zatracená a utopená v nejhlubší propasti hříchu. Právě tak to řekla matka představená. A ona myslela, že se k ní snížil anděl. Že tenkrát, té první noci – jak jenom je to už dávno! – viděla nad sebou anděla. Oslnivý oblouk hořícího světla, jen zpola bytost, zpola zář. Padla na kolena, napolo mrtvá vlastní nepatrností.

Pak už ho vídala každou noc...

Vstoupil jí do mysli i do těla. Do samé dřeni kostí. Už by byla nedokázala říci, kde končí ona a začíná on – tak krásný a strašlivý. Ta ledově krásná, vražedná tvář. Začala se bát, že je posedlá, ale už bylo příliš pozdě vzdorovat. Měla ho už v duši i v krvi. Jako jed. Cítila ho. Jeho chladné a zároveň spalující objetí. Zuby a drápy. Palčivě sladkou bolest v klíně a mrazivý šíp hluboko v útrobach. Zůstalo to v ní a rostlo. Obracelo se to. Hýbalo. Bylo to její.

Uzavřely ji a vyslyšely. Zpočátku dnem i nocí. Nepromluvila. Až konečně ji skřípavý zvuk kamene o kámen oddělil od ostatních. Odřal shnilou haluz od zdravých, jak ve svatém Písmu moudře radí Pán. V zazděném vchodu ponechaly milosrdné sestry jen maličké okénko, kterým – pokud si vzpomněly – mohly nepokorné hříšnici prostrčit hlt vody či skrojek okoralého chleba. I přes tu stěnu z kamení ji ale slyšely křičet, když vprostřed noci bez pomoci rodila. Ten křik jim vháněl do očí děsné obrazy. Zdvíhal ode dna myšlenky, které v myslích tak svatých měly už jednou provždy spát. Bez přestání se modlily a v šílenství si ucpávaly uši. Křičela divokým, zalykavým hlasem, jákala ve své bolesti jako pářící se kočka.

A pak ten děsuplný jek umlkl, jako by ho přeřal švih kosey. To ticho bylo horší než cokoli, nač dokázaly pomyslet. Jako zběsilé

začaly rozebírat kameny. Hříšné tělo odevzdat zemi a duši – je-li ještě čas – Stvořiteli...

Konečně padl poslední balvan a rozhostilo se ticho plné děsu.

Cela byla pokryta ledovými krystaly, zářícími až k bolesti. Byla vyzdobena jako andělská svatební síň – a prázdná...

„Zajímavé,“ pozvedl nepatrně obočí Graenin společník. „A dál?“

„Dál?“ pokrčila rameny Graen. „Ze syna démona a řeholnice prý se stal největší mág všech dob. Když dospěl, vyučil se prý u nejmocnější čarodějky. Ta na něho ale oplátkou za své vědění vložila prokletí. Jeho rod nebude nikdy požehnán syny a ženské potomstvo na sobě ponese znamení té kletby. Jenomže dnes už nikdo neví jaké, takže by je už stejně nikdo nepoznal.“ Vzdychla.

„Moc hezká pohádka,“ pochovalil ji. „Mám pohádky rád. Podívej, mezitím dokonce přestalo pršet.“

Mokrý tráva se opojivě rozvoněla a z okolních lesů stoupala těžká, navlhá pára.

Graen najednou nevěděla, co říct. Muž, který stál proti ní, jí naplňoval čím dál tím větším neklidem. Myšlenek na něho už se málem nedokázala zbavit ani ve spánku, a když ho viděla, všechno jí jenom vířilo v hlavě. Pozoroval ji s pobaveným úsměvem.

„Už ti někdo řekl, jak dokonale nádherné máš oči? Jako ledové krystaly,“ prohodil jakoby mimochodem a hvízdal na psa, dřív než se s ním ohromená Graen vůbec stačila rozloučit.

Nedokázala si pomoci. Měla ho v hlavě dnem i nocí. Srdce se jí rozbíhalo rychleji, sotva na něho jen pomyslela. Boreš... Boreš z Boleslavi... opakovala si neslyšným šepem jeho jméno a něžně je v mysli převracela jako průhledný kamínek v dlani. Tak sladce jí znělo, tak odhodlaně a pevně. Házela sebou v lůžku jako rozpálená horečkou a před očima jí tančily neřestné přeludy. Jeho uhrančivé oči, šlachovité paže ovinuté kolem ní, jeho ústa...

Ovšemže věděla, že jednou dospěje, že se zamiluje, jenom nevěděla, že je láska – tak strašná...

* * *

„Přestaň mi tady pobíhat jako lev v bestiariu!“ rozlítil se znenadání Alasther. „Sedni si. Řekneš mi už konečně, co se to s tebou zase děje? Měl by ses vidět. Běháš tady ode zdi ke zdi a

vykládáš si sám pro sebe. Můžeš mi prozradit, co se ti to zase honí hlavou?“

Dakh se zastavil, ale díval se před sebe tak nepřítomně, jako by Alasther vnímal sotva zpola. „Potomstvo...“, zahučel nezřetelně.

„Cože? Zřejmě jsem ti špatně rozuměl,“ pronesl výsměšně Alasther, jakmile pochopil, že to skutečně byla odpověď na jeho otázku. Když ale viděl Dakhovy vzdorovitě zaťaté zuby, potřásl rezignovaně hlavou a mírným násilím ho stáhl dolů na sedátko. Přisedl před ním na paty a uchopil obě jeho ruce do svých.

„Víš stejně dobře jako já, že co se potomstva týče, máme to jednou provždy – vyřešené. Měl jsem za to, že je ti to jasné. Že ses s tím smířil. Není to možné, Dakhu. Posloucháš mě vůbec? Není to možné. Ne pro náš prokletý rod.“ Mimovolně zvyšoval hlas. „Prostě to nejde. Nejde! Vtluč si to laskavě do hlavy a přestaň vyvádět.“

Dakh jenom vzdorně vysunul čelist a jeho šedivé oči ztmavly ještě víc než obvykle. Alasther už ho znal dost dlouho, aby věděl, co to znamená. V žertu ho uhodil pěstí do prsou. „Nechtěl bys mi tedy prozradit, jak by sis to představoval? Co? Přestaň se stydět a svěř se. Měl bych snad zajít do vsi, dělat ti starosvata? To by bylo nádherné!“ Najednou se rozchechtal vlastní představě. „Blažený otec té vyvolené by na místě tím neskonalým štěstím oněměl. Přivedl by ti nevěstinku krev a mlíko. Krev a mlíko,“ opakoval zálibně. „Myslím, že by z tebe byl dokonalý manžel, tedy pokud bys nebyl vdovcem hned po svatební noci. Taková noc ve svatební komůrce...!“ Bohatýrský smích najednou jaksi zhořkl a po chvíli umlkl jako přetržený v půli. Rozbil se o Dakhovy oči.

„Co vlastně chceš?“ zasyčel mu Alasther nečekaně zblízka do tváře. „Co? Aby zas nějakému tvému panchartovi rozbíjeli hlavu o kámen? Cožpak se nepoučíš nikdy? Nikdy?! Je to Zákon, Dakhu. Zákon stvoření a krevní linie. Jsme na věky věků poslední svého rodu. Je konec. Každá by ti rodila jen – zrůdy...“

Dakh jenom umíněně zavrtěl hlavou a zornice se mu zúžily jako lovící šelmě.

„Ne,“ prohlásil potom sotva slyšitelně. „Každá ne...“

* * *

Plamen pochodně olizoval nerovnosti kamenných stěn a plápolavě poskakoval v klenutí. Pan Boreš počkal, až jeho bratr dveře hradní kaple pečlivě zevnitř uzavře, a pro jistotu za nimi ještě chvíli naslouchal. Venku se ale nepohnulo vůbec nic. Upevnil tedy čadící pochodeň do železného kruhu na stěně a rozkročil se nad kamennou deskou zapuštěnou v podlaze před oltářem. Zabral za dva kované kruhy, až se mu před očima začernalo námahou. Zatínal zuby, svaly na zádech se mu napínaly. Konečně se těžká kamenná deska se zaskřípěním odsunula a odkryla ohlazené točité schodiště, spadající střemhlav kamsi do vlhké, potemnělé hlubiny. Z podzemí to dýchlo chladem a zatuchlinou.

Oba bratři proklouzli úzkým otvorem až dolů, kde se z navlhlé kluzké podlahy zdvíhalo sedm kamenných kvádrů uspořádaných do kruhu. Místo kříže však byl v provlhlém zdivu čelní stěny narýsován jen podivný symbol, tvořený pŕlměsíci a čarami. Znaky a litery se v rozrůstající se plísni místy už ztrácely.

Benedikt vyňal z váčku kus hlinky, pronesl nad ní pár tichých slov a pak jí narýsoval na podlaze kruh. Knihu, kterou až dosud chránil pod kabátkem, položil rozevřenou doprostřed.

Boreš cítil nepříjemné mrazení. Přebíhalo mu od zátylku po páteři a zpět, jako by ho škrábaly neviditelné pařátky. Bývalo tomu tak vždycky. Prastaré magické praktiky, rituály uctívacŕů živlŕů a hvězd v něm pokaždě zpočátku probouzely cosi ne nepodobného odporu. Současně ho ale lákaly mocnou silou a on věděl, že zase, jako už tolikrát, podlehne a jeho děs se změní v příval živočišné radosti.

Spojili dlaně – poté, co se jimi nejprve dotkli Matky země a obrátili je postupně do všech stran světa – a Benedikt začal odříkávat starobylá slova. Slova tak stará, že snad ani nemohlo být věku, kdy by měla nějakého významu. Splývala mu z úst, jako by byla nadána vlastním životem. Zazněla a na okamžik zůstávala viset v prostoru, než se spojila s neviditelným vibrujícím kruhem, který cítili ve vzduchu nad hlavami. Lehýnká mihotavá mlha se pozvolna usazovala pod klenbou, ze spár mezi kamením vycházelo sotva viditelné kouřové vlnění, jako by odtamtud vzlínal dech kostí.

„Aelohim, Anachiel...“, zvolal Benedikt vysokým, napjatým hlasem. Invokace se blížila k vrcholu.

„Ahieh asher ahieh, bytost jest bytostí! An alna trach. Doch yelniente!“ vmísil se náhle divoce rozjásaný hlas jeho bratra.

Z mlhové záře povstal svítící sloup a v samém středu oslnivého světla se rýsovala obří, nelidská postava. Sršící vlasy rozevláté astrálním víchrem, žhavá a přece mrazivě ledová tvář. Polibek života i dech smrti.

Boleslavští padli na kolena. Posvátný řád rituálu to nepředepisoval, ale hrůza vanoucí z nezemského zjevu je na chvíli úplně ochromila. Kdykoli se předtím pokoušeli, viděli pokaždé jen jiskřící sloup, dosud nikdy nadpozemskou bytost. Nikdy tu nelidsky nádhernou tvář. Snad sám duch éteru vyslyšel jejich volání.

Boreš se ze všech sil přinutil vzhlednout. Už jen dívat se na tu bytost mu působilo bolest. Bodala ho za očima jako dýky, uvnitř v hlavě zarývala stovky jehliček, zbavovala ho dechu, ale slyšel! Ano – slyšel! Přímo v lebce mu duněl průsvitný, rezonující hlas. Slovy stejné řeči, jakou jej vzývali oni. Najednou věděl, co znamenají.

Vyslov své přání nebo zemři. Nejsem z těch, kdo přicházejí nadarmo.

„Znát...“, vypravil ze sebe chraplavě, ale zaznělo to spíš jako zasténání. Stálo ho to všechnu sílu. „Znát...“, zkusil to znovu, „poznat Stín... jeho mystérium. Tu sílu... Chci ho zastavit.“

Najednou se cítil slabý jako dítě a zdálo se mu, že se nezadržitelně propadá do prázdna. Větrný hlas mu zevnitř narážel do kostí jako srdce zvonu, které zešílelo.

Znát... Mystérium... Zastavit... ale možná to byla jen obludná ozvěna jeho vlastních slov. Přitiskl se tváří k ledové zemi a nabíral do sebe její sílu. Třásl se nezvladatelně po celém těle. A pak – ve zlomku vteřiny ticha, které nastalo mezi dvěma zběsilými údery srdce, to uslyšel.

Přijdu, až bude čas...

Propadavou ozvěnou se to neslo a mizelo v dálce, bez míry a bez času.

Pochodeň zhasla a zapraskala. Podzemní kryptu zalilo černočerné ticho.

Benedikt se tvářil nevzrušeně, ale konečky prstů ho zrazovaly. Třásl se, ještě když naléval. Jeho bratr stál nehnutě tváří k oknu a

jen čas od času zhluboka vzdychl. Benedikt se dvakrát nadechl naprázdno, než se konečně odvážil promluvit.

„Co... co jsme to viděli?“ řekl rychle, jako by se bál vlastních otázek.

Boreš pokrčil rameny. „Křesťan by myslím řekl anděla. Já myslím – bytost éterické podstaty. Syna pramáti vzduchu. Jasnokřídlého...“ Poslední slova vyřkl už tiše, s nádechem posvátné hrůzy, která v něm ještě nedozněla.

„Až bude čas...“, pronesl Beneš jako ze sna. „Ale kdy? Kdy bude čas?“

Boreš se obrátil jako uštknutý. Divoce bratrem zacloumal, až puklice jeho odění zacinkaly. „Tys slyšel? Slyšels to taky?!“

„Ovšem,“ hlesl Benedikt nepřítomně. „Vlastně možná... neslyšel. Neslyšel jsem nic, ale ta slova tam přesto... byla.“ Lépe to vyjádřit nedokázal.

Borešovy oči najednou nebezpečně vzplanuly. „Čas!! Až přijde čas! Čekat! Nechci čekat. Já chci...!!“

„Boryšku...“, ozvalo se znenadání tak měkce, že Boreš vzhlédl jako by ho udeřili. Oči se mu rozšířily úžasem. To dávné dětské jméno, kterým ho volávala matka, se do této chvíle podivně nehodilo, a už vůbec nikdy nesplynulo ze rtů jeho mladšího bratra. „Boryšku,“ opakoval Benedikt a znělo to nenapodobitelně teskně. „Ty nechceš zastavit Stín. Pamatuj se! Vždyť ty chceš...!“

„Mlč!!“

Těžká pěst dopadla s rachotem doprostřed stolu. „Už ani slovo,“ zasípěl Boreš bezkrevnými rty. „Ani slovo... Rozuměls?“

Benedikt o krok couvl a oči měl náhle poplašené jako dívka.

* * *

Kravské zvonce už se ozývaly ze dvora a pár posledních zvířat, která se ještě ploužila po cestě, aby ve spěchu stačila uškubnout pár chomáčů povadlé trávy, popoháněl zuřivě ňafající pes. Obíhal je v rozčilených kruzích, blátem spečené chlupy se na něm ježily a od tlamy mu odletovaly pramínky slin. Krávy líně přežvykovaly a jen občas se po ryšavém vzteklounovi lhostejně ohnaly rohatými hlavami.

Uprostřed dvora podupával pan Ješek a jen stěží krotil svou netrpělivost. Slunce kleslo za chlumeček už před dobrou hodinou, a přestože teď, v plném létě, bude trvat ještě dlouho, než namodralý soumrak vplyne do úplné tmy, byl by pan Ješek rád, kdyby už všechno, co zval svým, mohlo být pod střechou. Pod ochranou bytelné klády, kterou každého večera dával uzavírat bránu, a sám ji vlastnoručně – než šel spát – ještě jednou vyzkoušel. Byl bohabojný muž se skálopevnou vírou v moc Boží, ale byl pevně rozhodnut přičinit se také sám. Uchránit své zboží stůj co stůj. Přiskočil a holí popoháněl namísto líných zvířat své vlastní pacholky. Když k němu od brány, otevřené stále dokořán, zaletěl trylek dívčího smíchu, popudilo ho to, až zbrunátněl.

Graen se smála jako hrdlička. Zdvižený cíp svrchní sukně zastrčený za pasem, rozhazovala rukama a se smíchem něco vyprávěla Slavě a File, které za ní nezůstávaly pozadu.

„To není pravda. Že to není pravda? Řekni! Tys vážně řekla...?“ Dolétl až k němu útržek dívčího hovoru. „Já bych se dozajista hanbou propadla!“ Hrozila se naoko Fila s rukama na ústech, ale nakažlivý smích se dral ven i přes ně. Zbytek odnesl vítr a rozesmátá trojice zmizela kdesi u chlěvů.

Pod přístřeškem zaplála první světla. Čeled' začala zapalovat ohně. Slavka u studny shodila kazajku, ale narovнала se jako zasažena bleskem.

„Křížek...“ zděsila se a zesinala jako smrt. „Posvěcený... Od otce. Zabije mě,“ hlesla a oči se jí naplnily slzami.

„Nebřeč,“ poručila jí Graen a narovнала se od džberu. „Před chvilí jsi ho ještě měla, vím to. Říkala jsem si, jak se krásně blýská. Nejspíš jsi ho ztratila, když jsme se v žertu strkaly tam venku na cestě. Asi se přetrhla šňůrka.“

„Dej Bůh, ať máš pravdu,“ vyhrkla Slava s nadějí. „Snad ho nezadupali...“ ani nedopověděla a už letěla pryč.

Fila se zhluboka napila z dlaní a ve zbytku vody si opláchla obličej. „Pojď, dopovíš mi to,“ popadla ji Graen za ruku. „Tak pojď přece, do síně snad ještě trefí...“

„Já nevím,“ zaváhala Fila, „snad půjdu za ní. Už je dost tma a...“ Ale to už se Slava vracela. Šla jen co noha nohu mine, bílá jako

stěna. Ohlížela se. Ani se jí nemusely ptát – němě zavrtěla hlavou, dřív než to stačily udělat.

Při večerních modlitbách se zajímala a přeříkávala, zdálo se, že slova jen s námahou protlačuje hrdlem. Graen se to na jeden ztracený křížek – jakkoli znala prchlivost pana Ješka – přece jen zdálo příliš.

„Řekneme, že ti spadl do studny. Že jsem to viděla,“ utěšovala Slavu šeptem, když se plížily do komory. „Za něco takového přece nikdo nemůže, nic ti neudělá.“ Sama tomu sice tak docela nevěřila, ale něco přece říct musela. Slava jen mlčky zavrtěla hlavou. Ani se nesvlékala, jen mlčky zírala na stěnu.

„Pojď si lehnout,“ vyzvala ji soucitně Fila a něžně se dotkla sestřina ramene. „Graen má pravdu, ráno něco vymyslíme.“

Slava jen znovu tupě potřásla hlavou. „Ne... Já... Je mi hrozně!“ vykřikla najednou. „Ne proto. Proto už ne... Já nevím... Nic nevím! Musím jít někam ven. Ven! Je mi, jako bych měla v hlavě kamení!“

Fila se nad sestrou zděsila. „Nikam nepůjdeš,“ objala ji, ale hlas se jí třásl. „Kam bys taky teď potmě chodila? Lehneš si...“

Společně s Graen ji uložily, ale Slava jen vzdychala a zděšené, prázdné oči nepřestávala upírat na dveře. Graen za chvíli usnula, ale neustále se jí znovu a znovu vracel jeden nesmyslný sen. Viděla v něm Slavu, bledou s podivně zpomalenými pohyby, jak vstává, přechází ke dveřím a zkouší závoru, přechází k oknu a mátožně cloumá okenicí, vrací se ke dveřím a přitom pořád dokola bez přestání opakuje: „Ano, jdu, už jdu, ano, já vím...“ Tížilo ji to jako noční můra. Vzbudila se všecka přelámaná a zalitá potem. To všechno ten sen. Sen!? Zkameněla s rukama nad hlavou.

Úzké okénko rozražené dokořán, dveře zívající do ranního šera. Popaměti sáhla za sebe na postel, ale že bude prázdná, věděla dřív, než to udělala. Cítila, jak na ní kůže ledovatí. Obouváním se nezdržovala, zděšenému výkřiku právě procitnuvší Fily už nevěnovala pozornost, letěla bosá. Prolétla černou kuchyní a vřítla se do velkého dvora. Nohy jí zpomalily samy od sebe, jako by vážily centýře.

Železná závora s okutými konci, přitesaná kláda tak těžká, že ji každého večera zastrkovali čtyři funící pacholci, byla celou délkou

vysunutá z klanic, jak ji zvečera zdvihly dvě zoufalé dívčí ruce. Brána otevřená dokořán jako výsměšně zívající tlama.

Nad obzorem vstávalo vlahé letní ráno, v korunách stromů se probouzeli ptáci. Svítalo.

Všechno, co přišlo pak, vnímala Graen jako skrze mlhu. Jako by k ní závojem zděšení a ochromení vše pronikalo jen zpola. Obrazy, slova, hlasy – splývalo to v jeden tísnivý, k zalknutí dusivý proud. Znovu a znovu viděla pana Ješka, jak na vlastních ramenou vláčí od řeky nestvůrný ranec, prosáklý a mokvající krvavými skvrnami. Viděla Filu, schoulenou do klubíčka a otřásající se nekonečným, vysilujícím pláčem, a paní Magdalenu, bílou a ustrnulou, jak hodiny a hodiny sedí ve zšeřelé síni a bez ustání se kývá z boku na bok v tichém, strašidelném žalu a věčných modlitbách.

Slavu... nebo to, co donedávna Slavou ještě bylo, naložil smrtelně bílý pacholek na skřípající dvoukolovou káru. Než pro ni vykopou hrob...

Vyděšené Graen se v hlavě uhnízdila myšlenka na útěk. Utéct. Kamkoli pryč. Pryč z tohotole strašného zabeđeného dvorce, kolem něhož se plíží živoucí smrt. V koutku duše pomyslela na Boleslav. Na opevněný hrad příjemně nezdvořilého pána. Přijal by ji? Ochránil...? Nezbyvalo jí však ani tolik sil, aby se večer odstrojila. Hlava jí třeštila tupou bolestí a dny plynuly nesnesitelně pomalu, těžké a pochmurné jako vodou nasáklé mraky nad hlavou.

Pan Ješek v divokém vzdoru pohřbil dceru se všemi obřady. Jámu dal, jak se slušelo, vykropit a nad ní sloužit mši svatou, od začátku až do konce. Otec Řehoř, pravda, nevzdoroval, odříkával však svatá slova bílými, třesoucími se rty. Dosud nikdo se – poté co udeřil Stín – takto neodvážil... Jeho oběti pohřbívali vždy potají, vskrytu, bez pohřebních darů a požehnání – taková byla hrůza, že by snad ještě víc popudili všemocného krvelačného démona. Čelákovický pán sám nad zasypanou jámou pronesl modlitbu a s umíněně zaťatými zuby vložil do hlíny i velký, bohatě zdobený krucifix, který prve se vši úctou sňal se stěny velké síně.

Aniž s kým promluvil slova, začal se chystat na cestu. Teprve když byly vaky naloženy, prohlásil: „Jedu do Prahy. Budu žádat o slyšení u knížete. Snad pomůže. Kleknu i před Jeho biskupskou

milostí. Zarazím to řádění pekel, i kdyby mě to mělo stát život.“ Hlas se mu třásl, jako by ho nabíral z největších hlubin své duše. Za pár posledních dnů sešel a zešedivěl. Paní Magdalena naopak jako by ztvrdla, seschla na kámen a jen máloco už k ní mohlo proniknout. Bála-li se přece o svého muže – a co starci pamatují, jakživ se nikdo neodvážil Stínu se postavit –, pak to na sobě nedávala znát.

Pan Ješek odejel s hrstkou pacholků a v doprovodu dvou či tří zemanských synů z okolních vesnic. Sotva poslední kůň zmizel za ohybem cesty, rozpršelo se. Pršelo drobně a vytrvale celou noc.

Graen spala málo, probouzela se z děsivých snů, a sotva se rozednilo, raději vstala. Noční déšť omyl střechy i koruny stromů, nízké ranní slunce se nesměle odráželo v kalužích. Graen si opláchla tvář a navlékla na sebe čistou halenu. Dnes poprvé měla pocit, že se začíná vynořovat z té hrůzné hlubiny. Co se stalo, stalo se, nedalo se truchlit věčně. Graen zhluboka vydechla a zrovna cítila, jak jí ta nesnesitelná tíha pozvolna klouže s ramen.

U stodoly se v půli kroku zarazila. Vlastně ještě chtěla zaskočit k Borce. S hrnečkem mléka. Boryna, chlěvská děvečka čelákovickému pánu, a vlastně spíš paní Magdaleně, pohříchu do oka nepadla, a zvláště potom ne, co se dobře před třemi nedělemi tak roznemohla. Pan Ješek svou čeleď, ani zdravou, pravda po panskou neživil, a na Borynu v horečkách bez vlády pospávající na slámě zapomínal tak často, že by už dávno byla v Pánu, kdyby si Graen nebo ostatní děvečky pro ni občas od úst neutrhly. Ale co, zastaví se až potom, času dost...

Rozběhla se k postranní brance. Možná že zlatě srpnový den zláká boleslavského pána do jeho rozsáhlých honiteb...

U kamenného obětiště hvízdla na dlouhý list ostříce. Tak trochu se tvářila, že si píská jen z dlouhé chvíle, ale poočku se ohlížela, jestli snad z podrostu nevyrazí rozjásaný plavý pes. Zahvízdla ještě dvakrát, ale pak rozmrzele trávu odhodila. Stejně by to byl div, může se toulat bůhví kde...

Ušla už po stezičce hodný kus, a vtom to uslyšela. Zarazila se a napínala uši. Praskot větviček. Kroky. Než se jí ale stačilo srdce rozběhnout nadějí, zaslechla zoufalé dívčí zakvílení. Umlklo stejně

nenadále, jako se ozvalo, jakoby zdušeno čísi neurvalou dlaní. Ať to byl, kdo byl, blížilo se to k ní!

Graen se moc nerozmýšlela. Skočila do mělké prohlubně a celým tělem se přimkla ke kameni. Do kolen ji píchalo naváté jehličí, pod rukou cítila škrábavý, vysušený mech. Strachy jí vyschlo v hrdle. Mezi hustými křovinami nemohla mnoho rozeznat. Zdálo se jí, že jsou nejméně tři a čtvrtého či čtvrtou že cloumají mezi sebou. Ve spleti houštin blýskla plátěná loktuše, vyhlédl cíp hrubě tkané sukně. Udýchané tlumené hlasy. Graen si teprve teď s úžasem uvědomila, že jsou to všechno ženy. Kdyby nevěděla tak jistě, že paní Magdalena sedí, jako ostatně každého dne, pohroužená do modliteb v síni, skoro by řekla... Ale ne! Kalí se jí rozum, že na něco takového mohla jen pomyslet? Co ta by tady dělala? Dozajista to byly čarodějnice. Bude lepší na to nemyslet. Už jenom při vzpomínce na nářek té, kterou vlekly bůhvíkam, nebylo Graen dobře. Raději běžela bez zastávky až domů a až do večera pracovala.

Teprve po večerním dojení nabrala do hliněné misky trochu mléka, aby ho donesla na mlat Boryně. Málem by byla zapomněla. Chuděrka Bora slabostí už sotva promluvila. Graen se protáhla nedovřenými dvířky a zůstala stát se zamyšleně staženým obočím. Borynina houně ze slámy zmizela. Zdupaný, polehlý kout byl prázdný.

„Kam se poděla Bora?“ chytila na dvoře za rukáv starou Kordélii. Stařena se jí zlostně vytrhla. „Co se staráš? Je pryč, tak je pryč. Asi se uzdravila, když se najednou sebrala a práskla do bot, nevděčnice.“ zaskřehotala. „A ty koukej mazat po své práci.“

Graen se vztekle otočila na patě a plna nesmyslné zlosti se vřítla rovnou do síně. Poví to paní Magdaleně...

Pod lavicí si hrálo kotě, tlapkou chytalo sluneční paprsek pronikající škvírou v okenici. Pod trámovým stropem opuštěné síně bzučelo jen pár líných much...

Té noci plakala Graen strachy z vlastních myšlenek.

Stín proklouzl mezi stromy a nabral vítr. Ne, nemýlil se. Večerní vánek přinášel nakyslý lidský pach, štiplavý závan krve. Černá kamenná brána obětiště se ostře rýsovala proti plnému kruhu měsíce. Pach zesílil. Stín si jím naplnil rozechvělé chřípí, opájel se jím až k

zalknutí. Z hloubi hrdla se mu vydral chraplavý, vítězný řev. Plný zběsilého hladu a blaženého očekávání současně.

Řetěz u kůlu zařinčel, jak jej vysílené vyhublé údy v posledním zoufalém pokusu napjaly. Slabounké zavzlyknutí však v příštím okamžiku přervaly smrtící tesáky, ostré jako břitva.

Věkovitý les povzdechl ze sna závanem černého větru.

Nabídnutá oběť byla přijata.

* * *

Pan Ješek se nevracel celé týdny. Teprve když se léto začínalo lámat k podzimu, objevil se jednoho deštivého večera, zachmuřený a promoklý, v bráně čelákovického zboží. K smrti unavený, zlomený muž. Na všechny dotazy jen mávl rukou. Ke knížecí Milosti ho sotva pustili. Nechávali ho čekat. Dny a týdny. Jako žebravého mnicha. Jako prosebníka. Přijď zítra. Zítra a zase zítra. Jen trpělivost. Nebylo to k ničemu. Mezitím vyslechl jen rozpačitá, útěšná slova knížecího zpovědníka. Tučná ruka mu spočinula na temeni a udělila letmé požehnání. „Modli se, synu, a neztrácej víru, hřešil bys hříchem malověrnosti. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně... Modli se.“

Modli se! Jako by dnem i nocí dělal co jiného! Nic nepomohlo. Skoro se neopanoval a málem by byl křičel, ale hořká, strašlivá slova o řádění pekel jako by nedosáhla prelátových uší. Jen pokýval olýsalou hlavou, zběžně narýsoval do vzduchu znamení kříže a už se šouravě obracel k odchodu, zanechávaje čelákovického pána nejčernějšímu zoufalství z bezmoci.

Nekonečnou řadu dnů potom bušil pan Ješek na uzavřenou bránu knížecího hradiště. Jedni ho měli za pomatence, druzí – jak už to bývá – za svatého muže. To když si posypal hlavu popelem a od svítání klečel u vrat v zíněné košili. Už mu nezbývala skoro žádná naděje, když pro něj přišel zavalitý písař, za nímž klopýtal vydešený posluha.

Kníže jej přijal jen krátce. Ano, čelákovické zboží ovšem zná, je potěšen, že se s jeho vladykou setkává osobně. Ano jistě, na jeho chráněnku, dceru kněžnina medikuse, si vzpomíná, jen když ji pan Ješek odvážel, byl kníže příliš zaneprázdněn. Jméno pozapomněl, podivně cizokrajné bylo, ale daří se jí zajisté dobře...

„Ach ano,“ pokýval posléze kníže, když vyslechl, cože k němu pana Ješka přivádí. Seděl přitom pohodlně rozložen v polštářích a roztržitě v prstech otáčel umně zdobeným skleněným pohárem. V bohatém vystrojení vypadal statně i přes měkké, medové vlny vlasů, dlouhých až po ramena, a krátký, kučeravý vous. „Ano, slyšel jsem. K těm... věcem dochází čas od času i jinde. Nejenom na tvém panství. Hovořil o tom i vладыka z Budče, můj příbuzný.“ Kníže upil z poháru vzácného révového vína a po malém zaváhání nabídl i hostu. Pan Ješek zdvořile odmítl.

„Co ale dělat, knížecí Milosti?“ Ze všech sil se snažil, aby z jeho hlasu nezazněla netrpělivost. Aby v něm zůstalo dost pokory.

„Dělat?“ rozhodil rukama kníže. „Co bys chtěl, pane, dělat? Je-li to zlý duch, pak nepomůže než síla modlitby a slova Páně.“

To už pan Ješek slyšel mnohokrát.

„A není-li to duch?“ odvážil se a cítil, jak se mu zbledlá kůže na lících napíná. Mladý kníže na něho vrhl kratičký zkoumavý pohled, ale hned ho utopil pod dlouhými řasami.

„Ano. I to už jsem slyšel. Učenci praví, že to může být vlkodlak. Půl lidská, půl vlčí stvůra, která pije krev. Nebo oživlý mrtvý, co třeba celé věky nenachází klid. Takové případy se občas přiházejí. Svátá voda nebo tělo Páně proti nim pomáhají, užijí-li se s čistým srdcem, ale milý Bůh sám nejlépe ví, proč na své ovce dopouští rány a neštěstí...“ Pokrčil rameny a nepatrným pohybem přivolał sloužícího. Jeho netrpělivost už byla příliš patrná.

Panu Ješkovi nezbývalo než s balvanem na duši, který ho tížil k neunesení, sehnout záda v hluboké úkloně až k zemi a spleťtými ochozy a chodbičkami se nechat vyvést zase ven. Kráčel však tak ponořen do svých neradostných myšlenek, že neviděl ani narudlé slunce, sklánějící se nad řekou, ani natažené ruce mrzáků posedávajících před hradem, odkud je strážé každého večera vyháněly. A nevšiml si ani štíhlého, pobledlého muže v černém, stříbrem pobíjeném odění, který mu rychlým, lehkým krokem zkřížil cestu a zmizel v bludišti křivolakých pražských uliček.

* * *

„Pane Ježíši! Nebeský náš Pane!“ zavřískla Adla, jako by uviděla strašidlo. Posbírala sukně do rukou a ozlomkrk se řítíla k vratům.

Potácející se, potlučené, krví zmazané stvoření, vlekoucí se po loktech a po kolenou, najednou padlo a zůstalo mrtvě, bez hnutí ležet vprostřed cesty. Bradatí strážníci už se na hradbě jakou dobu pochechtávali, mysleli, že je to chromá žebračka, a těšili se, jak si z ní ztropí žert. Adleta po nich jen hodila vzteklým pohledem a letěla dál, až jí sandály pleskaly za patami. Loktuše se jí smekla s vlasů, někdo za ní volal, ale ona nedbala. Popadla toho zuboženého tvora v podpaží a s hekáním se snažila pomoci mu na nohy. Až se u toho sama zapotácela.

„Pro smilování Boží... co se ti to jen stalo? Rány Kristovy...“, drmolila všecka vyjevená.

Graen jenom zmučeně vydechla, zvrátila oči k nebi a bez vlády se Adletě zhroutila do náruče. Adla ji půl nesla, půl vlekla do síně, nepřestávala bědovat a svolávala cestou kdekoho. Sbíhali se k nim ze všech koutů a zděšeně se strkali ve dveřích. Paní Magdalena je s pronikavým křikem všechny zase vystrkovala ven. Chlapům poroučela na hradbu a zavřít všechny brány – jen milý Bůh ví, jaká strašná horda se kde potlouká... Děvečky vrískaly a nestačily se křížovat.

Graen ze všeho toho povyku nevnímala nic. Zaťatými prsty si křečovitě tiskla k ramenům krví prosáklé cáry haleny, choulila se na podlaze do klubíčka a zimnice jí lomcovala až k smrti. Paní Magdalena, bledá úlekem, zdvíhala Graen bezvládnou hlavu v marné snaze přivést ji tak zpátky k vědomí. Dívčiny oči mžikaly, byly však kalné a bez života. Paní Magdalena cítila, jak jí dolů po zádech přejíždí ledový prst děsu.

Všechem vzrušený šepot utichl, jako by ho utřali, když úzké veřeje vyplnila mohutná postava čelákovického pána. Ve dveřích se musel sehnout a hned také pěstí neurvale odstrčil nemotorného pacholka, který mu dost rychle neustoupil z cesty. Tvář měl zachmuřenou a brunátnou. V ostrých rýhách těžkého, zarostlého obličeje se mu usadila věčná hořkost jako prach v brázdách cest.

Paní Magdalena o krok ustoupila a Adleta beze slova pozvedla louč. Skrze sevřené zuby se panu Ješkovi vydralo jen strašlivé zachroptění. Teprve teď, ve světle plamene, všichni viděli... Drápance na pažích, na krku a na prsou, vyrvané, prachem vyvláčené

vlasý a hlavně zasychající skvrnu sedlé krve tam dole v klíně... To všechno hovořilo s děsivou výmluvností. Sotvakdo by mohl pochybovat o tom, cože se to Graen přihodilo.

„Kdo?“

Jen to jediné slovo, podobné spíš skřípavému stenu, přešlo přes zuřivě zaťaté zuby čelákovického zemana. Krev se mu proudem valila do hlavy. Zabít! Zabít tu poběhlíci! Nakydala hanby na celé jeho zboží. Všem na očích! Kterému hovniválovi se to jak háravá fena nabízela, že s ní naložil, jak zasluhovala? Dá ji s ním sezdat, i kdyby to byl hnojný pacholek! Ještě dnes.

„Kdo to byl? Bude to!“ zasyčel a bez sebe zlostí zacloumal už tak polomrtvou Graen. Sebemenší pohyb ji trýznil k nesnesení. Už ani nedokázala cítit strach. Namáhavě polkla, zabořilo to, jako by měla všechny kůstky v krku rozdrčené. Nejvíce ze všeho ji však bolela duše. Potácěla se v temnotách a bránila se, zoufale se bránila být jen pomyslet na to, co se ústa snad sama od sebe pokoušela vyslovit. Zaznělo to tiše jako zašustění suchého listu a přece při tom všichni strnuli jako při úderu hromu. Myslela, že se tím jménem zalkne. Vhrklo jí do úst a naplnilo je dávivou, nazelenalou chutí žluči.

„Boreš... Boreš z Boleslavi...“

„Koně!!“ zařval pan Ješek, až ho vlastní řev zabořil v hrdle. „Koně a meč!“

Pár chlapů z jeho družiny se ještě chvatně drápalo do narychlo přehozených sedel, zatímco pod těžkým grošákem čelákovického vladyky už se otřásala země, jak ho pod ranami biče hnál šíleným tryskem k Boleslavi.

Sotva ho stačili ohlásit. Dusal vzhůru po úzkém dřevěném schodišti a tvářil se tak strašně, že mladický strážný jen stěží potlačil chuť obrátit se a utíkat. Udělal nerozhodný krok přede dveře, ale to už ho pádná pravice čelákovického pána odhodila stranou, až se zapotácel. Zamračený a rozezlen stanul pan Ješek uprostřed síně jako rozzuřený obr.

Pan Boreš rozladěně vzhlédl. Tohle mu ještě chybělo. „Přeješ si, pane?“ otázal se dost mrazivě. Způsob, jakým pan Ješek vstoupil, se mu ani v nejmenším nezamlouval. S přehnanou pečlivostí pověsil zpátky na stěnu skvostnou zbraň, jejíž složitě proplétaný jílec právě

zamilovaně leštil. Významným pohledem utkvěl na bytelném meči svého nezvaného hosta, jež v rozporu s obvyklými mravy zapomněl odložit u brány. Panu Ješkovi však dnes byly jakékoli jemnosti cizí.

„Zneuctils můj dvůr!“ zařval místo pozdravení jako rozběsněný býk.

„Já?“ užasl zdvořile boleslavský vladyka a odhrnul si černé kadeře s čela, jako by si potřeboval srovnat myšlenky. „Tvůj dvorec jsem – neklame-li mne paměť – nenavštívil už dobře třetí léto, a jen nerad bych hovořil o příčině. Nehodí se to. Ptám se tě tedy – slouží ti dobře rozum, pane?“

Pan Ješek vyrazil hrdelní řev a slepě se vyřítil kupředu se zbraní v ruce. Boleslavský zeman stačil jen v duchu proklít svou neopatrnost a mrštně odskočit ke stěně. Křečovitě roztaženými prsty zatápal po zdi za sebou po zbraní, ale kovový třesk ho nenechal na pochybách, že minul. To už se mu divoce rozkymácený hrot Ješkova meče opíral hrotem o hrdlo.

„Mlčet budeš!“ zasípěl rozzuřený čelákovický vladyka. „Nerozpáru tě jako psa, ale jen proto, aby hanba nebyla ještě větší. Pojedeš se mnou. Hned teď! Ještě dnes v noci tě s ní kaplan sezdá. Jinak tě, přísahám Bohu, na místě zabiju!“

Pan Boreš nepatrně pohnul hlavou ve snaze vyprostit se z té ponižující polohy. Měl dát zavolat strážce a toho bláznivého křupana vyprovodit, dokud byl čas. Mohl si spočítat, že mu tu urážku neodpustí, ale než by se dal násilím oddávat s tou čelákovickou bledulí – to ať mu raději prožene hrdlo zbraní!

„Nerozumím ti, vladyko,“ prohlásil co nejmírněji. „Přísahám, že proti tvému zboží jsem se nijak neprovinil, a k svatbám, odpustíš-li, zatím také nijak nespěchám. Mohu tedy vědět, z čeho mě vlastně viníš, pane?“

Pan Ješek zlostně zafuněl, ale zbraň přece jen nepatrně sklonil.

„Nevíš?“ odfrkl pohrdavě. „Vpravdě nevíš? Pak ti tedy povím, pane. Učinils jí násilí!“

Zřítelnice boleslavského pána se nebezpečně zúžily. „Už jsem ti řekl. S tvou dcerou jsem slova nepromluvil po tři léta. Za tím si stojím, vladyko!“

„Nemluvím o své dceři, pane,“ vyštěkl zlostně čelákovický zeman, „nestav se nevědomým. Byla to dcera mé švegruše. Graen!“ Vyplivl to jméno jako nadávku.

„V životě jsem ji neviděl,“ křikl pan Boreš a byl by málem začal pochybovat i o svém rozumu. Připadal si jako v těžkém snu, jaké přicházejí po nesčetných džbancích nakyslé medoviny. „Jakživ jsem se nedotkl ani lemu jejího šatu, natož abych...“

„Šatu!“ přerušil ho zuřivě pan Ješek. „Rozervals ho na ní na cáry a vešels do ní jako selské hovado. Ona není bez viny, ne, to vpravdě není, je zkažená a z prokletého rodu. Bůh ví, že se ti nabízela jako poběhlice, ale na tom teď nezáleží. Platit mi za to budeš ty, a jako je Bůh nade mnou, tak mi tu hanbu zaplatíš draho!“

„Nic takového jsem neučinil!“

„Marná slova. Dej sedlat, a bude-li ta harapanna do rána ještě živa, bude tvou ženou, to ti přísahám!“

Pan Boreš nevěděl, má-li se rozesmát nebo puknout zlostí. Toho strašlivého chlapa se jen tak nezbaví. A i kdyby... Je v stavu s tím svým bláznovstvím objíždět celý kraj. Poslední, po čem pan Boreš toužil, byla nevíтанá pozornost.

„Dobrá tedy,“ procedil skrze zuby. „Ať je po tvém, pane. Pojedeme. Chci to slyšet od ní. Z očí do očí.“ S chladnou, zachmuřenou tváří vyšel na ochoz. „Dva koně!“ houkl dolů. „A jenom Adelma k doprovodu. Vrátím se zítra.“

Pan Ješek jej zahrnul hlasitým, nesrozumitelným proudem protestů, ale to už boleslavský vladyka sbíhal dolů, kde u paty schodiště držel štolba vysokého, lehkonožného vraníka. Čelákovický zeman zadýchaně spěchal za ním, nepřestávaje vyrazet zlostná obvinění. Od pana Boreše se však už nedočkal jiného než zarytého: „Jedme!“

Nepromluvil na něho slova celou cestu. Do čelákovického dvorce vjeli za tmy, bok po boku. Pan Ješek hřmotně seskočil. Jen se otrásl náhlou únavou. Zabolelo ho v kloubech a v týle. Zachmuřeně pokynul svému nedobrovolnému hostu do dveří.

Graen už mezitím odstrojily, z nejhoršího omyly a uložily do komory. Pan Boreš mimoděk přimhouřil oči, v mihotavém světle kahánku neviděl zprvu skoro nic. Teprve po chvíli před ním vyvstaly

obrysy hrubé pryčny a na ní – obraz umírajícího anděla... Černovlasého anděla s podrápanou tváří a očima, které jako by se už dívaly daleko za řeku stínů. Skoro se zajíkl a proti své vůli udělal krok k ní. Zakalené oči se po něm zvolna stočily. Poděšeně zamžikaly ve snaze zachytit tu rozmazanou, v mlhách se pohupující tvář. Všiml si toho a přistoupil blíž. Horečkou zanícený pohled na něm na okamžik utkvěl s čímsi podobným záblesku úlevy a tichý, bolavě ochraptělý hlas namáhavě vydechl: „Co mi chceš, pane...? Neznám tě...“

Boleslavský vladyka samou úlevou nade vším jen velkoryse mávl rukou. Netoužil se ani dovědět, jak vlastně k onomu strašlivému omylu došlo. Nepřipustil dokonce, aby se čelákovický pán musel omlouvat. Možná to bylo svým způsobem horší, než kdyby žádal zadostiučinění se zbraní v ruce, nebo odejel s pohružkou plnění naotech.

„Bůh tě potěš, vladyko,“ řekl jenom a oči měl temné. „Dej Bůh, ať najdeš a ztrestáš toho, kdo vskutku zneuctil tvůj dvůr. Přestože zneužil mého jména, pomsta je samozřejmě prvním právem tvá. I když...,“ nepatrně zaváhal, ale pak přece jen dopověděl, „...nevím, zda by nebylo lepší zapomenout. Jsou věci, jež je lépe nevědět. Zůstávej v pokoji.“

Zdvihl pravačku k pozdravu a vyšvihl se do sedla svého neklidného vraníka, zanechávaje čelákovického zemana zmatenému víru temných myšlenek.

Za dvě neděle Graen vstala. Nezdolná síla umíněného mládí přece jen přemohla umírání ducha. Rány se zhojily a mysl zastřela milosrdným závojem. Tenkým a mlhavým, ale dalo se pod ním žít. Graen zhubla a průsvitné oči jako by ještě víc zprůhledněly. Ztvrdly a zostřily se jako ohlazené safíry. Občas už se zapomněla a zasmála se s Filou nebo s děvečkami, ale malá, bezstarostná Graen, která sem přibyla loňského léta, už byla v nenávratnu. Té strašné noci tam v lese v ní umřela. A hlína, pokrývající hrob té dávné, rozesmáté Graen, tížila tu druhou v hrudi k neunesení.

Nechtěla na to myslet, Bůh ví, že nechtěla. Už nikdy. Nejraději by nemyslela vůbec. Vyrvala by si myšlenky z hlavy a z duše cit. Všechno se v ní ale vzpínalo jako stádo zdivočelých koní. Za nocí

křičela hrůzou, všechna zalita potem a zalknutá, jako by se všechna bolest trýzněného těla vsákla do zběsilé smršťe nekonečných vizí a obrazů.

Běžela mu vstříc jako srnka do smrtících tenat. Stejně nevinná, nevědomá a dychtivá. Toho dne, kdy slunce ne a ne zapadnout. Převalovalo se v mlhavém nachu nad obzorem a do zvolna temnějícího kraje líně vysílalo jeden tmavorudý šíp za druhým. Tenkrát se snad poprvé na uvítanou usmál... Zdál se podivně unavený, objal ji, teprve když slunce konečně zmizelo v oparu. Poprvé. Udělal něco takového poprvé, Graen se to však zdálo tak přirozené. S bušícím srdcem mu váhavě nabídla rty. Zahlédla ještě záblesk jeho očí, žhoucí a mrazivý současně.

Na zem s ní dopadla běsnící bestie.

Chroptící zvíře s nelidskými, chraplavými skřeky. Palčivý zápach krve a šťáv toho netvora, ledový zášleh hluboko v klíně, jako by jí samo peklo zmrazilo útroby. Bolest a krev. Hrůza bez konce. Nicota. Nic...

Graen se v neklidném spánku převracela z boku na bok a bezmocně vzlykala jako dítě. Pěstmi se bušila do spánků, jako by tu příšernou vzpomínku toužila vytlout z mysli. V koutku duše však věděla. Věděla, že pro ni není slitování. Je zatracená. Prokletá navěky. Nese na sobě cejch démona.

Protože ničím si nebyla Graen jistější než tím, že ten, jehož zrudně krásná tvář s náznakem úsměvu ji nepřestávala trýznit za dne ani ve spánku, nemohl vyjít z rukou nebeského Stvořitele.

Na polích ještě tu a tam ohýbalo hřbety pár opozdilců, ale skoro všechna úroda už byla pod střechou. Čelákovický vladyka mohl být spokojen. Nazlátlá strniště lemovala meze porostlé křovinami, jako vzácné koberce pokrývají podlahy knížecí síně. Obloha nabyla sytější barvy a hejna houfujících se vlaštovek ji zdobila jako droboučký steh tmavomodrou výšivku.

Graen se s rukama za zády protáhla, až v ní zapraštělo. Vyklouzla ze vrat roubené sýpky a teprve venku se rozkašlala. Pro samý prach nebylo tam uvnitř ani vidět. Osiny na zpoceně kůži svědily a píchaly jako deset čertů.

„Ty vypadáš,“ zasmála se Fila. „Jako mlynář. Počkej.“ Oběma rukama smetala Graen obilný prach s černočerných kadeří. „Jdeš ke studni?“

Graen jenom kývla, pro samý kašel nemohla ještě promluvit. Zbledla jako křída a znenadání, lapajíc po dechu, se rychle odvrátila.

„Co je ti?“ lekla se Filomena.

„Nic...“ vyrazila namáhavě Graen, ale v rozporu se svými slovy začala vzápětí prudce zvracet. Roztřesená a pobledlá, posadila se pak a opřela zády o stěnu. „Co mám dělat...?“ ozvala se najednou do prázdna. Zaznělo to podivně nepatřičně a dutě. Zoufale. Byla v tom všechna bezmoc světa.

„Co bys dělala,“ utěšovala ji Fila, „to přece nic není. To máš jen z toho prachu. Za chvíli ti bude dobře, uvidíš.“

„Nebude...“ vydechla Graen hluše. Nešťastně zavrtěla hlavou a na zbledlé líce se zvolna vylily dva klikaté pramínky. „Nebude,“ opakovala snad ještě tišeji. „Trvá to už moc dlouho. Já... ach Pane Bože... Chci jen říct, že... já vím, co mi je...“ V návalu bezmocného vzteku uhodila pěstí do trávy.

„To přece ne!“ vykřikla zděšeně Fila. Milosrdný Bože, otec ji zabije! To jediné se jí usadilo v hlavě s děsivou jasností. Zbývalo jenom doufat v zázraky. „Určitě se pleteš,“ šeptla s nadějí. „Určitě to bude dobré...“

Graen jenom zlostně trhla hlavou. Co by jí měla povídat? Snad o bolavém tlaku na prsou, jako by ji bodali tisíce jehličkami, o nočním bušení srdce nebo o tom, že její dny už dvakrát přešly jen s tupou bolestí v břiše? O tom by možná mluvit dokázala, ale už ne o snech bez tváře, které v ní rostou stejně jako ta malá, hemživá věc zahnížděná hluboko v útrobách. Cítí ji. Ví o ní. Vnímá její chvějivé, trhavé převrácení, když se sama probouzí z dusného spánku, plného rudých, tápavých prstů noci.

Filomena jen s hrůzou zírala na její tvář. To, co v ní četla, bylo horší než všechna slova.

„Já ti pomůžu,“ vypravila ze sebe, ale jí samotné se žaludek zkroutil hrůzou, sotvaže to jen vyslovila. Zavřela oči, ale otcova děs nahánějící postava jako by se tyčila rovnou nad nimi.

„Dobře,“ usmála se Graen skrz slzy. „Než to na mně začne být vidět, něco vymyslíme.“

„Počkej! Vrat' se!“ Burácivý hlas čelákovického pána znenadání zaplnil celou síň, už tak dost plnou dusivého dýmu z mokrého dřeva a pachu sušících se kožichů. Graen v půli kroku zkameněla. Ustrnula se zavřenýma očima v bláhovém zadoufání, že něco se musí stát. Něco. Cokoli. Třeba se na ni zřítí nebesa. Třeba – Kriste Ježíši, dej! – vůbec nevolal na ni. Roztřesenými prsty si přitáhla ke krku kožešinovou hazuku. Srdce se jí tlačilo do hrdla, že ani dýchat nemohla.

„No tak! Bude to? Sem!“ Zlostně napřaženým prstem ukazoval nesmlouvavě před sebe a svráštělé houště obočí nevěstily nic dobrého. Všechno kolem ztichlo jako o posledním soudu, jen Fila se splašeně vyřítila ven, jako by ji honili satanáši. Graen byla tak vyděšená, že jí to ani nedokázala mít za zlé.

„Sundej to,“ poručil pan Ješek a neúprosný prst namířil tentokrát na Graenino kožešinové zakuklení. Graen s výrazem odsouzence rozepjala kostěný knoflík u krku a povolila šňůrku. Nechala šubu sklouznout ke kolenům, ale mimoděk si rukama objala ramena, jako by hledala ochranu sama v sobě. Paní Magdalena zalapala po dechu dřív, než se hlas čelákovického pána rozburácel naplno.

„Bože na nebesích! Dítě!!“ vyjekla zděšeně a snad ani sama nevěděla, myslí-li tu nešťastníci Graen nebo to, co v ní už tak dlouho rostlo a měnilo její postavu, že už to nebylo možné skrýt. Bůhví jak se v ruce pana Ješka ocitl býkovec, ale Graen jako zázrakem stačila uskočit dřív, než první strašlivá rána dopadla. Práskla do lavice takovou silou, že se od hrany odštípla dlouhá ostrá tříska. Druhá ji dostihla. Ohnivým šlehem jí ovinula ramena a lopatky, jak se Graen instinktivně stočila zády. Rozkřičela se, ale to už ji další rána srazila na podlahu. Jako syčící změť žhavých pekelných hadů dopadaly pak jedna za druhou, bez rozmyslu a bez slitování. Graen slyšela někoho výt a kvílet uprostřed té palčivé hrůzy, ale nepoznávala ani vlastní hlas. Všechny myšlenky se jí v hlavě trhaly a zběsilá bolest jako by vybuchovala všude kolem ní. Ale i vprostřed toho pekla se Graen divoce převracela a natáčela tak, aby kolena a lokty chránila své vystouplé těhotné břicho. Pana Ješka to rozlítlo ještě víc.

„Tak ty ho budeš ještě chránit přede mnou! Já toho parchanta z tebe vymlátím!“ zaryčel nepřítelně a bil, až se jemu samému nedostávalo dechu. Graen se zalykala vlastní krví a křikem. Všechno se jí rozplývalo a mizelo v nicotě. Konečně zadoufala, že umírá... Bílé světlo. Bílé, chvějivé světlo a v něm tvář. Laskavá, moudrá tvář s průhledně namodralýma očima. Holčičko, holčičko Ygraenne, říkal ten hedvábný, tolik známý hlas, musí to být, holčičko má, musí, buď silná...

„Ne!“ zachroptěla Graen z posledních sil. „Ne! Tatínku...!“

Vyčerpán vlastní zuřivostí, rudý a zalitý potem od ní pan Ješek ohromeně odskočil. Ruka mu bezvládně klesla. Býkovec vypadl z naběhlých prstů a s hlasitým klepnutím se odkutálel po podlaze. Čelákovický vladyka stál zešířoka rozkročen na sloupovitých nohou a trásl se.

Uplynul už den nebo dva? Měsíc? Rok? Nebo jen jedna jediná noc? Graen nevěděla. Mrštili jí do komory a zavřeli za ní. Na závoru. Někdo za ní hodil ranec přikrývek, ale to už nevnímala. Odplazila se do kouta a od té doby spala. Ačkoli spánek to byl sotva zpola. Půl mdloba, půl spalující horečnaté nebytlí. Ale uprostřed vši té bolesti a tmy a zimy pořád ještě hořel maličký ohýnek. Drobný a mihotavý jako světýlko v dlaních. Tam někde uvnitř, ve svém nedotčeném teple, si něco žilo svým malým, houževnatým životem. Graen se v polospánku skoro usmála a mimoděk si na břicho přitiskla dlaně. Byl tam. Hýbal se a obracel. Náhle ji nepřipravenou zalila vlna tak divoké lásky, až jí to z hrdla vyrvalo suché, bolavé zavzlyknutí. Náhle milovala to nezrozené víc než svou krev a duši. Bylo to její. Její! Nic jiného nebylo důležité. Nic!!

Zatápala po džbánu s vodou, ale na dně zachrastily jen ledové krystalky. Teprve když se setmělo, odvážila se k ní proklouznout Fila. Zpod vlnáku vydolovala pár placek, skrojek černého chleba a úplně nakonec i lžici medu. Olizovala si prsty.

„Kdyby bylo léto, slétaly by se na mě vosy,“ pokusila se o úsměv, ale moc se jí to nedařilo. Zděšení v jejích očích bylo nelíbené. Graen si říkala, jak je dobře, že ona modřiny ve vlastní tváři nevidí.

„Jez,“ starala se Fila. „Musíš jíst.“

„Já vím,“ kývla Graen. Zvedal se jí žaludek, ale vši mocí se do toho nutila. Ať se pan strýc třeba postaví na hlavu, pomyslela si pomstychtivě a s námahou spolkla další sousto. V hlavě se jí uhnízdil zmatený plán na útěk. Jen co zesílí, zotaví se... Ale kam? Pomyslela už i na Prahu, ale stačila by světlá památka mistra Marlina, aby pod knížecí střechu přichýlili hříšníci? Dokonce s plodem hříchu v náručí? Bude vůbec mít lidskou podobu, když jeho otec...? Bože dost!! Je snad vpravdě prokletá, že se jí v hlavě matou tak strašné myšlenky? Horší než řevavé uhlí. Vpalují se jí rovnou do duše. Zakázala si je. Nechce je. Chce jediné — zapomenout. Utopit v zapomnění ty hořlavé oči s úzkými, vlčími zornicemi, vymazat z mysli ty dlouhé, napohled útlé prsty, které se v jediném mžiknutí oka mění v dravčí pařáty. Potřisnil a poznamenal ji démon, ale ona k větší slávě Boží vyšla — obdarovaná. Darem lásky, zrozené z nenávisti. Lásky větší než svět. Divoké lásky, která v ní jako raněná vlčice řvala a cenila zuby nad tím malým životem-neživotem, který rostl a sílil každým okamžikem.

Nedá ho, ani kdyby měla jako vlčice zabíjet.

Probudila se uprostřed noci. Nikde se nic nepohnulo, ale Graen byla náhle bez důvodu napjatá, podivně rozjitřená a úplně bdělá. Posadila se a naslouchala. Zavrzaly ve sněhu lehýnké, kradmé kroky, nebo se jí to jenom zdálo? Přitáhla si pokrývku k ramenům, srdce jí pod ní tlouklo jako splašené. Ted'... Opatrný, téměř nepostřehnutelný dotek na závoře. Tam zvenčí.

Každého večera ji pan Ješek vlastnoručně zavíral. Pro výstrahu jako poběhlíci, vysvětlil. Shnilou haluz je třeba odtít od zdravých, jak přikazuje sám Spasitel. Jíst nesměla Graen už ani s čeledí. Jen venku nebo ve své nehostinné komoře. Při nekonečných modlitbách musela klečet vzadu u dveří, stranou od ostatních, ve výklenku, kde mrazivě profukovalo. Měla zakázáno na kohokoli mluvit, nikdo nesměl promluvit s ní. Čelákovický pán dobře věděl, jak napravit hlavu hříšníci.

Graen nespouštěla oči ze dveří. Hustou tmou skoro neprohlédla, ale přísahala by, že se pohnuly. Slabounce zavrzaly v pantech a pootevřely se. Na škvírku. Graen se vtiskla zády do kouta tak silně, že cítila, jak se jí nerovnosti stěny, nahrubo omítnuté hlínou, zarývají

do kůže. Neviditelný vetřelec protáhl dovnitř ruku a opatrně cosi postavil na podlahu. Neprozradil se ani vydechnutím a hned nato se měkký zvuk tlumených rychlých kroků rozplynul kdesi v mrazivé tmě, plné sněhu. Graen se ještě chvíli bez hnutí choulila na lůžku, ale pak ji přemohla zvědavost. Pohnula se a vykřesala ohýnek. S vděčností pomyslela na Filu, která jí právě předešlého dne vstrčila pod tenoučký slamník hubku s křesadlem. Po tmě by se toho, co bylo za dveřmi, asi dotknout neodvážila. Mohlo tam ležet cokoli. Možná i něco nevýslovně strašného. Umrlčí lebka nebo... Dost! okřikla rázně sama sebe a zdvihla polorozteklý oharek svíčky. Džbán. Obyčejný hliněný džbánek to byl. Plný mléka. Graen dopadla zpátky na postel a rozesmála se úlevou. Mléko! Ani si nepamatovala, kdy se ho napila naposled. Sfoukla vzácný plamínek a blaženě se zavrtala do příkrývek. Už už by byla usnula, když vtom rozťal noční ticho zběsilý, pronikavý křik. Nepříčetný řev smrtelné hrůzy jako ze chřtánu samotného pekla.

Graen rozrazila dveře, které po nepoznané noční návštěvě zůstaly otevřené, a než si stačila rozmyslet, co dělá, vyřítla se do dvora. Neslo se to z nejzazšího kouta hradiště, tam od hradby, kde stála nahrubo posleповaná chatrč starého Blahuta. Početné potomstvo jeho dcer a teď už vnuček sloužilo při čelákovickém dvorci, co paměť sahala. Mlada, Lidumila, Veruna... Pradleny, šičky, zdatné kuchařky a tkadleny.

Sníh zbrázdily stopy divoce dusajících nohou, světla loučí se míhala ledovou tmou jako bludičky. Z čeledníku se neslo přerývané drmolení litanií, čísi vysoký hlas zoufale vyjekl, než ho zdusila chvatně přitlačená dlaň.

„Ticho, pro smilování Boží, ztište se!“ opakoval někdo zajímavým šeptem pořád dokola.

U zdi Graen málem zakopla o postavu schoulenou do klubíčka na zemi. Adleta, strnulá děsem, se jenom v teninké košili krčila ve sněhu s rukama nad hlavou. Ledová a ochromená. Otevřela naprázdno ústa, ale neměla sil, aby se pokusila Graen zadržet. Bezmocně přihlížela, jak se řítí rovnou do záhuby.

To, co v ní burácelo, snad ani nebyl strach. Jen temné tušení. Jako by ji uchvátil větrný vír a bez ohledu na její vůli ji unášel, kam se mu zlíbilo.

Blahutova chatrč byla plná lidí, oněmělých v tiché hrůze. To příšerné ticho bylo horší než syrový pach krve, který naplňoval ten malý temný prostor jako hustý rudý dým. V bezdechém ohromení, v bezmoci svého strachu vzdávali zvrácený hold nelidské bytosti, která je navštívila, jako blesk navštíví kmen, jež rozetne. Stojatým tichem sinavých tváří se prodíral jediný kvílivý, kolísající tón. Tak nepodobný čemukoli lidskému. Chvillemi přerušovaný zvířecím chroptěním a divnými tupými ranami.

„Ne...“, řekla Graen do tmy, ale nezastavila se. Šla dál, jako by ji někdo postrkoval, silou, jíž se nedokázala bránit, táhl k sobě. Na stěně ještě dohořívala louč...

Stín pustil bezduché tělo své oběti, záměrně pomalu je nechal sklouzávat na podlahu. Na okamžik setrval ve slastné nehybnosti, tichý jako ti polomrtví kolem něj. Snově nepřítomným, vláčným pohybem si hřbetem štíhlé ruky jemně otřel ústa a – usmál se.

Šedivé dravčí oči podivně zasvítily a Graen se utopila v hlubině vlastního nepřítelného křiku.

Těžká sněhová pokrývka ležela toho roku tak dlouho, jako by už nikdy neměla roztát. Zakrývala střechy chlévů i chatrčí, zahloubených do země, a jako bělostný baldachýn spadala i ze stříšky nad těžkou kolovou bránou hradiště. Příčle vedoucí na strážní věž byly pokryté vrstvou ledu. Zamrzlou hladinu ve studni musely děvečky každého rána rozbíjet těžkým kamenem přivázaným na řemenech a okovy, které pak vytahovaly vzhůru, byly plné chrastící ledové tříště.

Graen našlapovala opatrně. Bolelo ji mezi lopatkami a tíha rostoucího břicha jí táhla ramena nazad, ve snaze o úlevu. Třásla se zimou a skoro nikdy ji neopouštěla únava. Přestala už i přemýšlet. Jako bez vůle konala všechno, co si kdo usmyslel po ní chtít. Zima, věčný hlad a strach ji pomalu zabíjely, stejně jako tichá hrůza z vlastních myšlenek. Všechno kryl ledový závoj tupé lhostejnosti.

Velká síň už byla plná, před přísným okem pana Ješka by se jen málokdo odvážil opozdit. Graen se všourala bokem do dveří a hned

za nimi ustrašeně poklekla na podlahu. Udusaná hlína studila a tlačila, tady v koutě u stěny nebyla už ani špetka slámy, kterou děvečky každého rána pohazovaly podlahu. Z ohniště probleskovalo řeřavé světlo, ale na to, aby až dozadu proniklo byt' jenom slabounké dechnutí tepla, se před Graen tísnilo příliš mnoho těl.

„Ve jménu Otce i Syna...“, začal zeširoka pan Ješek a Graen se bezmyšlenkovitě pokřižovala. Mimoděk se otřásla, jak na čele a na prsou pocítila dotek vlastních ledových prstů. Paní Magdalena seděla u stolu a její křečovitě zatnuté čelisti zůstávaly nehybné. Modlila-li se přece, pak těžká slova jejích modliteb padala rovnou do hlubin k smrti uzoufané duše.

Graen zavřela oči a sklonila hlavu. Její mysl byla náhle lehká a plná tepla, které jí tolik chybělo. Semkla víčka ještě pevněji.

Z rozvlněné hladiny její mysli vyplynula náhle tvář. Hubená tvář černovlasého hochy, skoro dítěte. Známa, Bože, tak známá... Obraz se rozkymácel, míhaly se tam ohně, podivní muži v černých hábitech pobíhali se svícemi v rukou, tloukli do zvonu. Někdo tam strašlivě naříkal, odkudsi se valil dým, tříštily se veřeje...

Vyvolená, jsi vyvolená, svištěl jí v uších hebký, vemlouvavý hlas. Zatracená, prokletá, zatracená, opakovala posměšně ozvěna. Graen tichounce vzlykla a vztáhla ruce. Tam byla nicota a smrt a ona náhle zatoužila po jejich objetí, stejně jako kajícíník touží po branách ráje.

„Vyhod'te tu poběhlíci do sněhu, na mrazu snad přijde k sobě,“ houkl pan Ješek na pacholky. „I když by bylo lepší, kdyby pošla,“ zasykl pro sebe tak tiše, že ho jen sotvakdo mohl zaslechnout. Pouze Filomena se chvatně pokřižovala a venku se rozburácela vánice.

* * *

Dakh seděl na samém vrcholku holé skály, tichý a zamyšlen, paži volně spočívající na zdviženém koleni, hlavu lehce zvrácenou nazad. Celým svým tělem vnímal drsná, vibrující poselství kamene, která jím prostupovala v podivuhodném souzvuku. Byl téměř nahý, jako vždy, když vycházel na lov. Nic nesmělo tísnit ani spoutávat. Jako by sama jeho hladká, stříbřitá kůže byla dostačujícím oděvem. Jen vlasy, nad čelem seříznuté, poutala pevná čelenka posplétaná z tenoučkých řemínků a zápěstí obemykaly široké náramky z hlazené

kůže. Úzký pruh jelenice obtočený kolem boků a protažený mezi stehny byl pak spíš ochranou než skutečným oděvem. Tepaný prsten s římskou kamejí, nekonečně jemnou řezbou v broušeném černém kameni, dnes jeho ruku nezdobil. Nahradil ho dvojitý železný kruh. Dva spojené prsteny z tvrdého, blýskavého kovu poutající k sobě prsteníček a prostředník a z vnitřní strany osazené dvěma srpovitými, jako břitva ostrými drápy. Zbraň ve šperku, šperk ve zbrani...

Dakh po hladce nabroušeném ostří bezmyšlenkovitě přejel prstem. Dotek teninkého břitu na kůži mu působil příjemné mrazení. Krátce, sykavě se nadechl. Je čas, měl by jít. V duchu se pousmál, když si mimoděk představil, jak by se o jeho večerním rozjímání vyjádřil Alasther. Sedáš na skalách a vzdycháš, řekl by, moc přemýšlíš, to je ta chyba, jednou na to své podivínství doplatíš. Za chvíli budeš jako oni, šklebil by se. Pověz mi, bratříčku, vid', že bys chtěl být člověkem? Ano, to všechno už od něho Dakh slyšel. Jenomže potom se Alasther vždycky bohatýrsky rozchechtal, smířlivě ho uhodil do zad a dopodrobna mu vyličil svůj poslední lov. Musel přece vidět, jak jeho vyprávění Dakha rozechvívá, jak mu bouří v útrobách a zbavuje ho vši rozvahy. Nemohl přece svá žertem urážlivá slova myslet tak vážně. To jen Dakhova záliba v tichých, vyvýšených místech a věčná posedlost lidskými příběhy ponoukala jeho druhy ke krutému žertování. Nemohli si přece myslet, že se – podobá lidem.

Seskákal po kamenech a zamířil dolů do vsi. Ještě se úplně nesetmělo, ale tma jako nepřátelská armáda už stála připravena za hradbami olšin. Dakh se neslyšně protáhl úzkou uličkou. Za zástěnou z proutí někdo se supěním vytahoval z vody loďku a bosými patami se přitom zarýval do mokrého písku. Proutěné vrše se na břehu převalovaly a chrastily ve večerním vánku.

Mladá plavovlasá žena odhrnula pytlovitý závěs u vchodu a na pár úderů srdce zůstala stát se strnule pozdviženou rukou. Jako by se pro ni zastavil čas. Dakhovy oči se zaostřily, ale ve tváři se mu nezračilo vůbec nic. Jen chladná, jakoby neživá krása. Pradávné, neomylné tušení napovědělo té zkamenělé, komu se to dívá do tváře. V pohledu jí ještě kmitl kratičký záblesk ochromujícího úžasu, než jí v hrdle odumřel dech a zpola už mrtvé srdce utichlo docela.

„Hej, Juto!“ ozval se z chatrče ochraptělý mužský křik. „Kde vězíš? Bude to?“ Z odkrytého vchodu vyhlédla nasupená zarostlá hlava. Dakh vztáhl ruku, pohybem téměř něžným a snově pomalým, ne nepodobným pohlazení pak sáhl vousatému muži do tváře. Klikaté brázdy, které se za železnými drápy otevřely, se v okamžení zalily jasně rudou krví. Její ostrý, železitý, k zbláznění lákavý pach ho vydráždil k nesnesení. Přestože to byla krev mužská, a tedy pro něho požitelná jen v stavu nejkrajnější nouze. O té však nemohlo být řeči, čekala ho hostina. Překročil zhroucené tělo, jako by to byl balík kožešin, schýlil se k zemi a v blaženém nevědomí dlouho hodoval.

* * *

Graen se třásla po celém těle jako list. Nechtěla poslouchat, ale zastavilo ji to proti její vůli. Křik pronikající dveřmi jako otrávené šípy.

„V mém dvorci plod hříchu žít nebude!“ slyšela nenávisť znetvořený hlas pana Ješka. „Rozumíš?“ Odpověď paní Magdaleny, byla-li jaká, přišla tichá a neslyšná. „A postaráš se o to ty. Slyšíš mě? Ty!“ přikazoval dál ten chrčivý, neúprosný hlas. Graen se zdálo, jako by zaslechla tlumené vzlyknutí, ale burácení vlastní krve ve spáncích ji ohlušovalo tak, že se mohla mýlit. „Budeš přece u ní, tak kdo si všimne, jestli ten zmetek přestane dýchat? Jenom mu trochu stiskneš krk, musí přece stačit jen málo,“ naléhal čelákovický vладыka. „Nezhřešíš, bude to po vůli Boží. Nekřtěné není Božím obrazem a dost možná se narodí zrůda. Jen by to přivolalo hanbu a další hřích. Uděláš, co ti poroučím. Rozumíš mi, ženo!?“

Stačilo, že rozuměla Graen. Vyplížila se chodbou ven, a sotvaže byla z doslechu, rozběhla se, co jí stačily síly. Běžela bez dechu, s ohněm v plicích a s bodavou bolestí zahryznutou hluboko do boku. U vody na chvilinku zastavila, jen co si vydechne... Výhled k hradišti stínilo rákosí a spletené větve olšin. Oddechovala a sbírala síly. Myšlenky ještě ne. Zůstala v ní jedna jediná. Pryč! Se zaťatými zuby se dala znovu do běhu. Obrovské břicho jí překáželo, tížilo jako cent a nohy už měla jako z olova. Psi... napadlo ji, co když za mnou pustí psy... Kousla se do rtů, až ucítla chuť vlastní krve. Zamířila k brodu a proběhla clonou vody, to smaže stopy, a zamířila k lesům, kolem

míst, kudy ani za dne nikdo nechodíval rád. Kolem hrobů, kde odpradávná spali zemřelí a jejich duše střežily dary, které těm zpráchnivělým tělům ležely v hlíně na dosah. Graen se děsila živých, mrtví ji nechávali lhostejnou. Ani se neohlédla.

Běžela pořád dál, pořád hlouběji do lesů, bez jediné jasné myšlenky v hlavě. Zastavila, teprve když před ní vyrostla skála, jako by se vynořila ze země. Vysíleně se opřela čelem o kámen a vzlykla. Unavené srdce zpomalilo a z očí se konečně vyhrnuly slzy. Žít... Musí žít. Ona i ten nenarozený...

Mlčky si otřela oči a podívala se na hvězdy. Blyskotaly jedna za druhou, vzdálené, chladné a neuchopitelné, a mezi nimi vyhlížela mlhová, bledá tvář měsíce.

Byla noc, za jakých vychází Stín...

Schoulila se v jeskyňce mezi skalami, ale stejně neusnula. Těžce se jí dýchalo a splašené srdce se ne a ne uklidnit. Bolelo ji v zádech a břicho bylo náhle tvrdé jako kámen. A těžké. Tak těžké... Dýka bolesti ji přibila k zemi, zcela nečekaně. Ne! To ještě přece nemůže být... Nestačila ani domyslet, když jí znovu projela křeč a připravila ji o dech i o odvahu. Mysli, poroučela zoufale sama sobě, musíš ležet. Klidně ležet. Opřela se zády o skálu a rukama pevně obemkla kolena. Bála se křičet, ale tím úsilím se vyčerpávala ještě víc. Sevřela v zubech rukáv haleny a snažila se dýchat rychle a zhluboka. Jako to rodičkám vždycky radíval mistr Marlinus... Viděla ho pomáhat u porodu nejméně stokrát, tak snad i ona sama dokáže... Sama.

Dýchat a ještě nepovolit. Ještě... ne... Ano, tak jim to vždycky říkal. Nadechnout. Výdech. Bože, ne! Bolesti teď přicházely jedna za druhou, bez slitování a bez oddechu, dopadaly v rychlém sledu jako údery nestvůrného beranidla. Někde uvnitř se něco trhalo, rozpínalo a krvavou cestou prodíralo ven. Graen zapomněla na všechno. Umírala a křičela.

Po těle jí přeběhly lehké, zkušené ruce. Zdvihly kolena, jemně stlačily břicho. Odhrnuly z čela zpocené vlasy. Neměly tady být. Neměly. Je přece sama a umírá uprostřed lesů. Nebo už je po všem a dotýkají se jí andělé? Zoufale se snažila prohlédnout závoje tmy. „Kdo...?“ zachraptěla sotva slyšitelně.

„Lež, už to bude,“ odpověděl jí zastřený dívčí hlas. „Neboj se.“

Něco se v ní naposledy vzepjalo a v náporu, který hrozil vykloubit kosti a rozervat svaly, se to prodralo na svět. Hladké a vlhounce mokré. Teplé, hemživé. Za ním měkce vyklouzla kalužinka krve a vsákla do listí. Graen úlevou málem pozbyla vědomí, ale zároveň v ní rostl divný, rdousivý pocit dusivé tísně. Tiché, tak tiché to je... Bylo to živé, cítila, jak se to dole pod břichem mátožně hýbe, ale nevydalo to hlásku, nekřičelo to ani nezakňouralo. S hrozným tušením zvedla Graen namáhavě hlavu.

Bože!! Zdálo se jí, že to snad nemá ani žádný tvar, pokryté slizem se to vlnilo a kroutilo jako klubko červů. Věděla to! Celou tu dobu to věděla. Byl to přece plod démona, zrudný a příšerný, o jakých se píše v čarodějných knihách. Je zatracená. Prokletá navěky. Zběsile se rozkřičela a pokoušela se tu hrůzu od sebe odstrčit.

„Ztratilas rozum? Lež! Vždyť mu ještě ublížíš.“ Dvě pevné dívčí ruce ji překvapivou silou přidržely v zápěstích. „Počkej, podám ti ho.“

Graen zmlkla a otevřela oči. Přímo před sebou uviděla hubenou, opálenou dívčí tvář. Husté prstence rozcuchaných narezlých vlasů ji obkružovaly jako svatozář. Za uchem měla zastrčený uschlý svazek květů, na prsou, těsně před Graeninýma očima, se na tenké šňůrce houpal podivný kulatý amulet. Dívka se shýbla a dělala něco s tím hemživým tvorem tam dole. Balila ho do pruhu plátna odervaného z Graeniny svrchní sukne. Stejně byla všechna promáčená krví a k ničemu... Pak se podivná neznámá pro sebe tiše usmála.

Graen ušklubla a znovu pevně zavřela oči. Nevěděla, bude-li mít sílu uvidět to ještě jednou. Ucítila tu malou, teplou tíhu v loktech a zvedl se jí žaludek. Pomalu zašilhala mezi přivřenými řasami. Údivem skoro vyjekla. Hezčího chlapečka co živa neviděla.

Ještě nezakřičel, ale protahoval se Graen v náručí, jako by se mu to nesmírně líbilo. Krčil hladké nožky a díval se jí přímo do tváře vážnýma šedivýma očima. Blýskavýma očima s uzounkými škvírami zorníček...

Ryšavá dívka se chvíli dívala, ale pak sáhla k pasu, kde se jí houpala malá lahvička. Nakapala z ní do dlaně a ruku, sevřenou do korýtko, přiblížila Graen ke rtům. „Spolkni to. Usneš a bude ti

dobře,“ řekla bez úsměvu. Graen poslechla beze slova. Chutnalo to hořce a medově zároveň.

„Kdo... vůbec jsi?“ Vypravila pak ze sebe a samotnou ji udivilo, jak jí hlas zní chraplavě a slabě. „Proč mi vlastně... pomáháš? Ani... tě neznám. Jak se... jmenuješ?“

„Zato já tebe znám,“ řekla dívka zase tak bezvýrazně. „A kromě toho nemyslím, že bych pomáhala zrovna tobě.“

„Jak to myslíš?“ Graen se točila hlava a všechno začínalo pomalu mizet v našedlé, převalující se mlze. Bylo tak divné, co řekla, Graen se zdálo, že by tomu měla rozumět, ale myšlenky už se jí pletly jedna přes druhou. Pomalé, převracející se, šedé...

„Tady mi říkají Doriana, znají jen jednu z tisíce mých tváří,“ řekla polohlasně dívka, jako by jinou otázku ani nezaslechla. Jako by rozmlouvala sama se sebou. „Někde mě nazývají čarodějnicí. Dáblovou děvkou. A jinde ještě hůř. Později bývá horší než dřív a čas je tam i zpátky stejný. Jak nahoře, tak i dole a pro ty, kdo líhají se smrtí nebývá návratu. Tma bezedná, tma oslnivá, tma plná záře, kam se dívá? Střemhlav dolů, do střev země, světloonoši, sestup ke mně... Anchiel ra bete ani... Asrael a belentani...,“ rytmická slůvka splývala s tmou a s Graeniným srdcem, které bilo stále pomaleji a klidněji. Mísila se s jejím dechem. Snad se jí to všechno jen zdá. Tma byla hustá jako říční bahno, teplá a těžká, propadavá...

Vzbudila se úplně naráz. Leknutím. Bože, je živý? Jako v odpověď se jí zavrtěl v náručí, ale nezaplakal. Rychle ho přivinula k sobě a chabě se pokusila zvednout. Pryč. Musí pryč. Nemohou spolu zůstat v těch strašidelných lesích.

„Můžeš vstát?“ ozvalo se znenadání ze tmy. Hluboký, zvláštní hlas. Graen vyjekla a oběma rukama k sobě přimkla stěží pár hodin starého syna. Sotva deset stop od ní se z trávy zvedla vysoká mužská postava. Nevšímal si jí a v předklonu zručně křesal ohýnek. První plamínek se hladově zakousl do suchých větviček, zatančil po nich a ozářil mu tvář. Graen zavyla jako šílená a v zoufalém úprku padla na kolena. Narazila na skálu, až jí vytryskla krev. Slepě kolem sebe tápala rukama. Tvář! Ta tvář! Šedivé šelmí oči a nehybná maska zrůdné krásy. Než si uvědomila, že to není – on. I hlas měl trochu

jiný. Tamten mluvil, jako když do alchymistovy kádě vtéká roztavené zlato.

Hustý podrost se náhle rozhrnul a z křoví se prodral veliký plavý pes. Vzrušeně očichával krvavé skvrny a na napjatých svalnatých nohách tančil okolo.

„Lehni!“ okřikl ho rozmrzele nový příchozí, který se vynořil za ním. Graen sebou jen škulba, neschopna slova. Už podruhé by se byla zmýlila. Ale i tenthle byl – jiný.

„Nad čím tu tak dlouho dumáš, Alasthere?“ dotázal se poněkud nepříjemně. „Jestli dělá potíže, tak to s ní jednoduše skonči. Vezmi dítě a pojď. Doufám, že ho aspoň porodila živé.“ Zjevně mu chyběla trpělivost.

„Nesmysl, nemůžeme s ní skončit hned,“ odporoval Alasther. „Bez ní to zatím nepůjde. Myslím tak dvě léta. Přece jenom jsou jiní... Ale možná bude stačit rok,“ dodal smířlivě.

Graen se otřásla odporem, když se jí dotkli. Musela strpět, aby ji vzali do náruče. Až do svítání se pak střídali v dlouhém pochodu probouzejícím se, dýchajícím lesem.

Nezemřu, anobř budu žít, byť bych viděl zem stínů a hlubinu pekel, vytanula náhle Graen na mysli slova žalmu, který ve vymrzlé síni čelákovického dvorce musela vyslechnout snad tisíckrát. A současně s ním se v ní zdvihl nevýslovný vzdor.

S prvními bledými paprsky se její přízrační průvodci vnořili do spleti skalního labyrintu, kde se kroky hrozivě rozléhaly a ze spár stoupal řídký nažloutlý dým.

Graen pochopila, že bude první smrtelnicí, která zaživa uzří jámu pekelnou. Pevně zavřela oči a políbila syna na čelo.

II. Darovaný

Světlo... Všude kolem bylo světlo. Slabounké, podivuhodně rozptýlené, jako by vycházelo ze samé dřene kamene. Zelenkavé a fosforeskující, měkké, mlhavé. Graen se opatrně pohnula a otevřela oči dokořán. V kříži ji ještě nepřestala tížit tupá únava a bolest,

palčivě zakousnutá v klíně, se stále nepříjemně připomínala. Hlavu však měla Graen překvapivě jasnou, lehoučkou, právě jako po dlouhém, vydatném spánku. Vzpomínala si na všechno. Ne... Na všechno přece ne. Sestoupili s ní pod zem, viděla, jak se před nimi rozestupují skály, a pak už nebylo nic. Nějaké hlasy. Tma.

Graen se posadila a příkrývka lehýnká jako dech sjela k zemi. Udiveně si ohmatala košili. Tak jemné a bílé plátno snad nenosila ani česká kněžna. Příjemně chladilo a vydávalo zvláštní kořeněnou vůni. Kdo ji to probůh oblékal? Snad ji i umývali! Takovými myšlenkami bylo lépe se nezabývat. Raději se porozhlédne kolem sebe. Možná přijde na to, kam ji to vůbec zavlekli. Nízké bílé lůžko, pružné a pevné, zdobené zlacenými dračími tlapami, jí mnoho nenapovědělo. Snad jedině, že žalář to rozhodně není. Podlahu rozlehlé síně tvořily ohromné kamenné dlaždice sesazené těsně k sobě a dohladka vyleštěné. Dvě nízká sedátka se zdviženými zakroucenými čely, kožešiny a barevné polštáře rozhozené po podlaze budily zdání nadpozemského přepychu. Bájného paláce. Jen stěny v něm nebyly rovné. Splývající barvené kůže a těžké vyšívání čalouny pod sebou skrývaly nerovnosti skalních stěn. Klenuly se do závratné výše a nahore se spojovaly v jednotitý strop, žebrovaný ohlazeným kamenem.

Teprve teď se Graen vybavilo nekonečné příkré schodiště, po němž sestupovali dolů. Nikde nekončící schody a labyrint úzkých chladných chodeb matně osvětlených mlhovou, rozechvělou září, která se zdála vyvěrat ze samého srdce skal. Potom jí sáhli do tváře... Odporný pocit. Zakryli jí rukou oči a nebylo nic. Jen tma a hlubokost zapomnění. Spánek a mír.

Graen se opřela rukou o lůžko a vstala. Zatočila se jí hlava, ale rozhodla se, že si toho nebude všímat. Dveře. Někde tu přece musí být dveře. Namátkou zamířila k nejbližší stěně. O kus dál se odhrnul kožený závěs, jako by odněkud sledovali každé její hnutí. Graen se přitiskla zády ke stěně a najednou se jí nedostávalo dechu. Ze všeho nejspíš ji zabijí, nic jiného zřejmě čekat nemůže. Kupodivu ji to pomyšlení neochromilo. Měla strach, ale dokázala přemýšlet. Otec by z ní měl radost, napadlo ji s nesmyslným záchvěvem hrdosti.

Dakh se zastavil pár kroků od ní a bez úsměvu si ji prohlížel.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se po chvíli, ale znělo to, jako by cizinec vyslovil dotaz, jehož smysl mu uniká. Nevěděla, proč by mu měla odpovídat.

„Kde je moje dítě?“ vyjekla místo toho. Snad ani nechtěla, aby to vyznělo tak ostře, ale zradil ji vlastní hlas. Až v ní zatrnulo, ale nezdálo se, že by tomu věnoval pozornost. Rukou neurčitě ukázal někam za sebe. „Co se mnou uděláte? Zabijete mě?“ odvážila se Graen. Stísněně polkla. Raději vědět, než... Dakh jenom mlčky zavrtěl hlavou.

„Ne, zatím ještě ne,“ odpověděl tak nevzrušeně, jako by se jednalo o tu nejprostší věc na světě. „Později možná,“ připustil klidně. „Teď tě ale potřebuje tvůj syn.“

Odvrátil se a na chvilinku se upřeně zadíval ke stěně, odkud, jako přivolána jeho očima, vystoupila bledá dlouhovlasá dívka. Vysoká a štíhlá jako tanečnice. Hladké tělo se jí matně blyštělo, krátké šaty z měkké, smetanově zbarvené kůže, přepásané širokým opaskem s bronzovými spirálami, jen zdůrazňovaly dívčin útlý, ohebný pas. Graen se až zajíkla nad její krásou. Srdce jí na dva údery poskočilo nesmyslnou nadějí. Není tady sama! Než se na ni zpod černé houštiny upřely dvě kruté šedivé vlčí oči a dívčina tvář na sebe vzala podobu vyhlazené smrtící masky jejích bratrů.

Lhostejně přešla kamennou síň a stejně bez úsměvu vložila chlapečka do Graeniny náruče. „Myslíš, že to vůbec dokáže?“ obrátila se na Dakh, aniž Graen věnovala jediný pohled. Tvářila se, jako by tam vůbec nebyla.

„Bude muset,“ pokrčil rameny Dakh. „Jestli ne, tak jí pomůžeme,“ dodal s nehezským úšklebkem. Neznělo to nijak povzbudivě. Graen navíc neměla tušení, o čem se to ti dva baví, ale pro tuto chvíli milosrdně zapomněla na celý svět. Vší silou přitiskla malého k sobě. Bezděčně se na něho usmála. Vlastně se na něho poprvé pořádně podívala. Nemohla se toho nasytit. Oblékli a umyli také jeho. Černé chmýří natřeli olejem, košilku zadrhli kroucenou šňůrkou. Na chvíli se jí sevřel žaludek, to když si představila, jak se ho dotýkají ty ruce... Raději ho k sobě přivinula úžeji.

„Marline, slyšíš mě, maličký...?“ šeptla do směšně miniaturního ouška. Opatrně se rty dotýkala nekonečně jemné bledouškové pleti, voňavé bezbrannou, hebkou mláděcí vůní.

„Jmenuje se Adreen,“ přerušila ji chladně vysoká dívka. Ledovým, kovově znělým hlasem. „Adreen, rozumíš? V řeči Prastarých to znamená Darovaný.“

„Kdo ti co daroval?“ vyletěla Graen v záchvatu spravedlivého vzteku neuvažujíc o následcích. Dívka se téměř nepohnula, jen její úzká, tvrdá dlaň vystřelila vzhůru jako hadí hlava a s rozmyslem uhodila Graen přes tvář. Její vlastní tvář přitom zůstala nehybná a pohrdavá.

„Máš pravdu,“ procedila pak sevřenými rty. „Tys mi nedala nic. Taky jsi tady jenom kvůli jeho mléku. Daroval mi ho můj bratříček.“ Mazlivě se přivinula k Dakhovu boku, až vysoko vystřižený šat odhalil sametově mléčnou linii nahého stehna a řemínkové sandály zašněrované až ke kolenům. Zvrátila hlavu a hadím jazykem naznačila smyslný polibek. Dlaní mu dráždivě pomalu sjížděla po těle a s nestoudným úsměvem přitom nespouštěla oči z vyděšené Graen. Říkala přece bratr...

Rázem byl však ten nehezský úsměv ten tam. „Tak se přece hni!“ křikla znenadáni. „Jak dlouho mám ještě čekat? Rychle. Dej mu pít.“ Z očí jí sršel potlačovaný vztek. Graen se třáslý ruce, když malého přikládala k prsům. Byly horké, bolavé prvním mlékem. Malá ústa se jí zachytila jako dotek motýla. Vzápětí se bezradně pustila a naslepo zatápala kolem. Dotýkal se jí jazýčkem, hladový, nešťastný, až se konečně – snad poprvé – dal do strašlivého, křečovitého pláče.

Černovlasá vlčice se rozchechtala. „Tak co tomu říkáš? Pomůžeme jí? Máme?“ stáčela pobaveně oči po Dakhovi a už už by byla vykročila k Graen. Dakh stáhl nesouhlasně obočí a jenom důrazně zavrtěl hlavou. „Ještě ne,“ odsekl rozmrzele. Jenom nebylo znát, rozladila-li ho žádost jeho sestry, nebo Graenina zjevná bezradnost. „Zatím ji nech. Uvidíme. Bude lepší, když na to přijde sama,“ dodal nevýrazně už na odchodu. Dívka nespokojeně sešpulila rty, ale poslušně se stáhla na polštáře ve výklenku u stěny. Ulehla a znuděně se dívala do stropu. Hrála si přitom s náramky, které jí v sedmi řadách umně splétaných řetízků zdobily obě předloktí.

Graen si nevěděla rady. Pražská babicí bába říkala, že někdy stačí ucpat nosík. Pak se chytí. Zkusila to, ale malý se rozeřval ještě víc. Zajíkal se, až zmodral, lapal po dechu. Divoce se jí kroutil v náručí a v bezmocném hladovém nářku tloukl pěstičkami kolem sebe. Jak zoufalý pláč zesílil, nerudná strážkyně zlostně vzhlédla. „Jestli mu něco uděláš...“, protáhla nevýrazným hlasem, připomínajím svist kosa.

Graen přeběhl mráz. Některé děti nepijí vůbec, vybavila si hlas mistra Marlina. Vyprávěl jí to té noci, co dodýchala novorozená holčička zbrojřovy ženy... Vraceli se tenkrát sametovou jarní tmou a Graen se vši mocí snažila nedat najevo, že pláče. Ve vzácných případech se to stává, slyšela ho. Nemají Boží jiskru. Ten pradávný pud, který velí, co dělat, když rozum spí ještě v temnotách. Vždycky umírají. Skoro jí vyhrkly slzy. V prsou ji bolelo, jako by jimi místo mléka probíhalo tisíc jehliček. Řídké bělavé kapičky z nich prýštily už samy – snad i její tělo toužilo pomoci.

„Zkus to, maličký... prosím, zkus,“ mumlala šeptem plným spolykaných slz. „No tak... ukaž. Aspoň malinko... maličkou trošku, Adreene...“

Dlaní otřela alespoň slzy z drobounké rozpálené tváře. Bezmyšlenkovitě olízla zpola zaschlý šrám na vnitřní straně zápěstí. Bůh ví, kde k němu přišla. Snad tam v lese, když se rvala o život. Nejspíš. Nezáleželo na tom. Stejně se jí to zdálo vzdálené tisíc let...

Malý zpozorněl a bezzubými dásněmi se přisál k té rance. Tak silně, že se Graen až lekla. Trochu to zabořilo. Vzápětí se ale zaradovala. Boží jiskru má! A jakou! Rychle ho odtrhla a nasměrovala najednou tak dychtivé rtíky ke správnému zdroji. Rozeřval se tak strašně, že se znuděná strážkyně ze svých podušek vztyčila. „Říkala jsem ti...“, zasyčela vztekle. Nedopověděla. Graen zasáhlo to poznání tak náhle, že jí to málem zastavilo srdce. Veliký Bože! Což byla celou tu dobu slepá a hluchá? Schýlila se prudce k vlastnímu zápěstí a zuby natrhla měkkou, zasyhající kůžičku. Těch pár tmavorudých kapek smísila na dlani s mlékem a opatrně trychtýřkem vpravila do malých, rozkřičených úst. Zapolykal a zmlkl v blaženém údivu. Zopakovala to. A opakovala to zmrazená děsem a

rozechvělá radostí tak dlouho, dokud ho nasyceného a spokojeně spícího neuložila vedle sebe do podušek.

Ygraenne z Tyr-Myrdinu, šestá dcera prokletého pokolení, matka démona...

Pomalů si zvykla na myšlenku, že ji zabijí. Jednou. Až ji Adreen nebude potřebovat. Do té doby však je bezpečná. Ničím si nebyla jistější, na to byl pro ně Adreen příliš cenný. Nechápala sice tak docela proč, ale teprve teď nahlížela tu hrůzu v celé nahotě. Využili ji jen k tomu, aby jim jako chovná fena vrhla mladé. Při té myšlence jen zaskřípala zuby. Děsili ji. Od té noci, kdy zaslechla, jak se o ní polohlasem baví, ještě víc. Jeden trval na tom, že bude třeba přinejmenším dvou let, ten druhý si ho dobíral, v žertu ho podezíral ze soucitu. Nařčený se rozčileně bránil a nakonec odsekl, ať si ji zabijí třeba hned. Z hlasu mu ale číselá jistota, že bez něho by se neodvážili.

Ze všeho nejstrašnější nebylo ale pomyšlení na smrt. Nejděsivější byla jejich lhostejnost. Dohadovali se o ní jako lovčí nad nemocnou fenou. Utratíme ji a mladé odchováme bez ní? Ti by také udiveně vzhledli, kdyby je někdo obvinil. Co na tom, zabít psa?

„Ty snad ani nejsi člověk!“ osopila se v bezmocném vzteku na Dakha, když jí hned po večerním krmení vytrhl Adreena z náručí. (Odnese ho bůhvíkam a ji zase pečlivě zavře jako zvíře v kleci. V noci jí ho přinese ta mrcha, jejich líbezná sestřička Orhea.)

Zarazil se v půli kroku, jako by váhal, zda se nepřeslechl.

„Člověk?“ užasl. Vyslovil to se zřetelným pohrdáním. „Ovšemže nejsem. Jak tě něco takového vůbec napadlo? Tos toho viděla ještě málo?“

Měl pravdu. Viděla už dost. Přes to všechno bylo nejhorší, že vypadali tak — lidsky.

Najednou se k ní Dakh vrátil. Jako by se náhle rozmyslel. „Vezmi si ho!“ zavelel a v napřažených pažích jí podával Adreena zpět. Šedivé oči s uzoučkými prasklinami zorniček se zaklesly přímo do jejích. Nechápala, ale na tom pramálo záleželo. Nadšeně se po dítěti natáhla. Vlastně ne... Jenom chtěla. Nepohnula se. Nehnula rukou ani o píď. Jako by byla z kamene. Vyrazila vzteklý, vyděšený výkřik, když neviditelná kletba náhle bez výstrahy povolila. Paže jí vystřelily

kupředu snad samy od sebe. Obemkly se kolem Adreena a ochrannitelsky ho v sobě ukryly. Přimáčkla ho pevně k sobě, ale prsty se jí zabořily do něčeho měkkého, mazlavého. V náručí se jí zmítal nevýslovně odpudivý laločnatý tvor. Mrtvolně bílý, plný červovitých výrůstků. Z rozevřené řasnaté, pilovité tlamy vycházelo chraplavé syčení. Graen zaječela v šíleném úleku, ale to už se jí Adreen blaženě protahoval na klíně a broukal si.

„Stačí?“ usmál se jí Dakh do očí. Usmál se tak zblízka, že nemohla nevidět jeho zuby. Vražedné šelmí špičáky ostré jako hrot dýky. Bílé a lesklé slinami. „Chtěla bys mi vyčítat, že nejsem člověk? Že nemyslím jako on? A proč bych měl? Lidé jsou tak nízcí... A páchnou,“ ušklíbl se. Přála si, aby ji už nechal být.

Nedokázala usnout ještě dlouho po tom, co odešel. Ležela s rukama za hlavou a dlouhé hodiny naslouchala tichounkým zvukům podzemního labyrintu.

Vlastně ani nevěděla, jak ji zavírají. Jednou strávila celé hodiny ohmatáváním stěn. A nic, co by se podobalo dveřím, neobjevila. Zato její příšerní společníci vcházeli, kudy se jim líbilo. Snad se jim skála sama rozestupovala pod rukama.

* * *

Kolová hradba boleslavského hradu byla rozpálená srpnovým sluncem. Z puklin ve vysušeném dřevě vycházela horká smolnatá vůně a zpod dusajících nohou strážných se zvedaly malé obláčky prachu. Hradba se táhla v nepravidelném polokruhu, lemovaná ochozy a střílnami a široký pás země ji odděloval ještě od šancí kamenných, mohutných a nedobytných, starých snad celých tisíc let. Z nového kostela svatého Kosmy a Damiána se neslo ospalé klinkání, zvonec z kapitulního kostela se dýchavičně přidal vzápětí. Okna hodovní síně byla zotvírána dokořán a kamennou dlažbu nádvoří co chvíli polévaly děvečky nespočetnými vědry vody, chvalořečice přitom vpravdě bezedné hradní studni, i v těch největších parnech plné ledové, železité vody. Přes to přese všechno se i pod trámovým síní drželo vedro jako těžký vlněný šál.

Tentokrát přijel čelákovický vladyka v míru. Poslední spor byl dávno pohřben a zapomenut jako malicherný. Stále nové a nové číše, která dával pan Boreš svému hostu nalévat, o tom hovořily s

dostatečnou výmluvností. Benedikt z Budče seděl opodál, nohy v teletinových nohavicích pohodlně natažené před sebou, tepaný pás, u něhož chyběla zbraň, rozepnutý. Rozhaleným koženým kabátcem prosvítala hladká, opálená hrud', připomínající tmavé, vyleštěné dřevo. Mlčel, prsty zaklesnuté do sebe jako při modlitbě, ale nepřestával sledovat pana Ješka zamyšleným, zvažujícím pohledem.

Boleslavský zeman se natáhl přes stůl po korbenu, aby sám svému hostu posloužil, štědře dolil i sobě, ale neupil, jen zamyšleně otáčel číši v prstech. Zelené římské sklo házelo na všechny strany smaragdové odlesky a hladina husté červené medoviny se v něm převalovala jako... Pan Ješek sebou mimoděk trhl a omluvně si přešel rukou přes oči. Boleslavský pán na něm utkvěl krátkým zkoumavým pohledem nebesky modrých očí.

„Říkaš tedy, že biskup... eh, Jeho biskupská Milost ti pomoc nepřislíbila. A kníže se neměl také k ničemu...“ přerušil konečně mlčení.

„Nejen to!“ vybuchl pan Ješek, jak v něm znovu vzkypěl hněv nad potupou, již dosud nestrávil. „Hleděli tam na mě, jako bych v hrdlo lhal! Nakonec byl kníže jediný, kdo mým slovům přikládal alespoň víry. Ale i ten jen kýval. Prý Boží vůle a Jeho kříž! Mám sehnout hlavu a osvědčovat chvályhodnou trpělivost. Pokoru!“ vyplivl trpce. „Což může řádění pekelných stvůr být po vůli Boží? Což se nemáme bránit satanáši?“ Uhodil mocně do stolu, až číše poskočily a zamyšlený Benedikt polekaně vzhlédl.

„Nestřpím to. Nemohu to už strpět dál,“ pokračoval pan Ješek, všecek brunátný. „Na mém zboží už se nemodlí k Bohu. Vracejí se k ohavnostem pohanským. Věší na stromy obětní dárčky, zakopávají amulety. Jsou odsouzeni k ztracení. Přestali věřit v Boží sílu. Modlí se k němu, k tomu démonu. Bijí hlavami o zem, aby je ušetřil. Propadnou peklu. Dokonce...“ ztlumil hlas do zadrhlého chrapotu, „dokonce mu přinášejí oběti. Obětují mu jako ti nejohavnější z pohanů. Nemocnou služku, žebračku... nechtěné dítě... Kdybych věděl, kdo je tím vinen, smrt by mu byla malým trestem. Kostel dnes zeje prázdnotou, zato obětiště u Prokletých kamenů přetéká dárky. A páchne po kostech a krvi! Bůh zatrat' jejich duše, ale já nepůjdu s nimi. Já ne. Nemám už co ztratit, a tak chci pro větší slávu Boží už

jen jediné.“ Zaděchán se odmlčel a do chvílky ticha upustil ta tři slova jako balvany.

„Chci zabít Stín.“

Oděno do slov zaznělo to podivně nepatřičně. Jako probodnout vichřici nebo stít bouři. Ticho zůstalo chvíli viset pod stropem.

„Nikdo nemůže zabít Stín,“ ozval se konečně Benedikt. Nezněl v tom ale žádný údiv ani strach. „Není lidské podstaty a trvá od věků. Meč ani šíp ho nezabije.“

„Zabije ho moc Páně,“ odporoval zarytě pan Ješek. Boreš střelil pohledem po bratrovi a neznatelně zavrtěl hlavou.

„Možná,“ připustil tedy Benedikt, „ale jak? Viděl ho někdy někdo? Jedni říkají ohnivý pes, druzí vlkodlak, třetí drak nebo nemrtvola. Všichni ti odpřisáhnou, že viděli. A zatím nikdo neví nic. Oslepli hrůzou.“

„Já neoslepl,“ prohlásil čelákovický pán s nezvyklým důrazem. „Viděl jsem.“

Pan Boreš sebou viditelně trhl, ale zůstal němý.

„V Horoušanech tehdy chytili němou žebračku,“ pokračoval pan Ješek. Urození posluchači na něm viseli očima. „Že ji povlečou k Prokletému kameni. Někdo mi pověděl... Dal jsem osedlat a hnal se tryskem ke vsi. Pozdě. Už byla – tam, a všichni němí. Nevědí, neviděli, neslyšeli! Mor na ně! Býkovcem jsem do nich vtloukal slovo Páně, všechno marno. Rozum mě zlostí opouštěl, jel jsem cvałem až ke Kameni. Kůň se plašil, až strhal řemení, uzda praskla... Nešel bych na krok bez svěceného kříže, nosím ho na těle pod kytlicí, ale vlasy mi hrůzou vstávaly v týle. Přijel jsem pozdě. Byli tam nad ní dva. Příšerná hostina... Podobu mají lidskou, ale mysl bestií...“

Pan Boreš si zamyšleně mnul bradu. Zjevně se mu nechtělo do ukvapeného rozhodnutí.

„A co bys myslel udělat, vладыko?“ dotázal se nakonec opatrně.

„Víš, jak se chytá lítá zvěř, pane?“ odpověděl pan Ješek otázkou.

* * *

Adreenovi se dneska nějak nechtělo usnout, ale jejich hlídač se zatím neměl k tomu, aby ho odnesl. Jindy jí ho vytrhli z náručí, sotva

dopil. Nenechávali ji s ním chvíli o samotě. Graen to přivádělo k šílenství.

„Proč mě tak hlídáš?“ rozvzteklila se jednou, když se jí zdálo, že už to nemůže snést. „Snad si nemyslíš, že bych mu mohla ublížit?“ Připadalo jí to nesmyslné, ale nic jiného ji nenapadalo.

„A proč ne?“ pokrčil tenkrát Dakh rameny, aniž hnul brvou. „Mohla bys ho zabít. Jednoduché by to nebylo, ale je ještě skoro z poloviny člověkem a navíc je ještě malý. Mohlo by se ti to podařit, a Adreen má příliš velkou cenu, abychom cokoli riskovali,“ vysvětlil nevzrušeně.

„Jak tě může něco takového napadnout?“ zhrozila se Graen.

„Nemělo by?“ dotázal se nebezpečně líbezně. „Chceš mi snad říct, že se ti nikdy nic takového nehonilo hlavou?“

Šlehla po něm zuřivým modrým pohledem. „Tak tedy honilo, když to chceš mermomocí vědět. Ale ne teď. Tenkrát. Když ještě byl... když vlastně vůbec ještě nebyl. A teď se mě ještě zeptej, kdo je toho všeho příčinou. Myslím, že tě nenávidím...,“ dodala přiškrceně.

„Měla by sis konečně uvědomit, že něčím jako jsou pocity lidí, se v žádném případě nehodlám zabývat,“ pronesl pomalu Dakh. „Jsou mi lhostejné. Stejně jako jsi mi lhostejná ty. Můžeš si mě nenávidět jak chceš, ale to, že Adreen je už teď z poloviny Vampýr, změnit nemůžeš. Rozumíš? Důležitý je Adreen, ne ty.“

„Co... cože je?“ Graen z jeho řeči utkvělo v hlavě jen to jediné.

„Vampýr,“ zopakoval jí Dakh ochotně se zřetelnou dávkou hrlosti. „Jsme nesmrtelná rasa. Věčná. Dokud bude na světě dost krve, aby ji mohl pít, a dostatek smrtelných těl, aby ho nasýtila, bude žít.“

„Za cenu tisíců odporných vražd,“ hlesla ohromená Graen trpce a s odporem.

„Vražd?“ zjevně ji nechápal Dakh. „Přece mu vysvětlím, že zabíjet se nesmí. Zakazuje to zákon Stvoření. Přivolał by kletbu na celou svou rasu, ale on by to neudělal, ani když je skoro napůl člověkem. Vampýr nesmí brát život jiným Nesmrtelným,“ prohlásil přesvědčeně.

Bylo to těžké. Graen jenom bezmocně polkla. Přála si to vše od sebe zahnat. Chvillemi stejně myslela, že snad ze všeho přijde o

rozum. Raději se dívala, jak si Dakh hraje s Adreenem. Nechal jeho nemotornou tlapku chytat ozdobnou šňůrku z rukávce a překvapivě něžně mu ji zase vytahoval ze sevřených prstíků. V soustředěném poloúsměvu nabývala jeho tvář téměř lidské podoby. Skoro by se zdálo, že je schopen i něčeho podobného citu. Graen se sevřelo hrdlo. Rozpláče se, jestli okamžitě něco neřekne. Cokoli. Pláč je obvykle přivádí k zuřivosti, to už věděla. Popouzí je, co nechápu.

„Vlastně ani nevím, jak se jmenuješ...“, vyhrkla zmateně. „Moc vám nerozumím, víš...“ Mluvili mezi sebou divnou, rychle odsekávanou řečí plnou hrdelních zvuků a nádechů. Udiveně se po ní podíval a chvíli se zdálo, že jí – jako už mnohokrát – ani neodpoví. Nakonec si to rozmyslel.

„Dakh,“ vyslovil pečlivě s chrčivým přídechem své prapodivné řeči.

„Dag?“ zkusila to Graen po něm.

„Dakh,“ zopakoval ještě jednou. Proti své vůli se usmál. Tentokrát už to trefila.

„Taky to něco znamená? Myslím třeba jako Adreen...“, dodala smířlivě. Čím déle s ním bude mluvit, tím déle u ní nechá Adreenu.

„Samozřejmě,“ kývl. „znamená to něco podobného, čemu vy byste řekli peklo. V řeči Prastarých je to ovšem spíš něco jako Radost temnoty. Dakhe.“

„A ti ostatní?“ Zašilhala po něm zpod spuštěných řas. Nebyla si jistá, jestli už jeho trpělivost nenapíná přespříliš. Jenomže Adreen byl dneska tak kouzelný...

„Abo-garth znamená Dech noci, Ala-sther je Smích smrti,“ odpověděl stručně.

„Kdo vám taková jména dává?“ podivila se Graen. Trochu ji to děsilo, ale na druhou stranu ji to začínalo doopravdy zajímat.

„Nikdo,“ pokrčil rameny Dakh. „Máme je v mysli. Přicházejí na svět současně s námi.“

Na okamžik jako by se nad něčím zamyslel, nakonec ale neřekl nic a oči mu znovu zledověly tím lhostejným, nelidským pohledem. Beze slova vzal Graen Adreenu z náruče a odešel.

Toho dne poprvé zůstal průchod otevřený. Abogarth vešel ke Graen a vysoký otvor v hladké, žilnaté skále za ním prosvítal

matným odleskem vzdáleného světla. Graen na něm spočinula pohledem tak udiveným, že se skoro usmál.

„Ven se tudy stejně nedostaneš,“ utrousil koutkem úst, aby to skryl. Jen trhla rameny a usoudila, že nemá cenu mu odpovídat. Podle toho, jak rychle jí roste Adreen, soudila, že tam nahoře, tam venku už přeběhlo celé léto, že se už chýlí k podzimu. Sem dolů nepronikal chlad ani teplo, jako by stěny odkudsi zhloubi vydechovaly vlastní, stále stejně vlahý dech. Kdykoli pomyslela na ubíhající čas, zamrazilo ji. Adreen se jí mění před očima. Za chvíli už nebude potřebovat ani její mléko, ani... Mimoděk přejela nikdy se nehojící, krvavé ranky v obou předloktích. Jako už tolikrát pomyslela na útěk. Odejdou-li zas někdy za svými příšernými záležitostmi a ona osamí...

„Nikdy bys sama neprošla,“ utrousil napůl úst Abogarth. „Krom toho nikdy nelovíme společně.“

Graen sevřela ledová ruka, ale přinutila se vzdorně zahučet: „Nic jsem neříkala. A i kdyby – stejně bych nešla bez Adreena.“ Modlila se, aby jí to uvěřil, ale o to víc ji děsilo pomýšlení, že sama neví, je-li to vůbec pravda.

Abogarth už nepromluvil a brzy na to odešel, ale skalní průchod za ním zůstal otevřený.

Graen ještě chvíli otálela, ale nakonec jí to stejně nedalo. Pomalu se vydala za ním. Chodba se obloukem zatáčela a klesala mírně dolů. Vládlo v ní nazelenalé šero, ale Graen pořád ještě nedokázala určit, odkud ten podivuhodně rozptýlený – tu jasnější, tu šerý – přísvit vychází. Po pár krocích se ústí chodby rozšířilo a kámen nabyt růžové barvy červánků protkávaných šedavými žilkami. Strop se náhle zprudka zvedl do výše a Graen se ocitla v obrovské síni, zaklenuté spoustou štíhlých, křivolakých sloupů. Mezi nimi stála tu a tam roztroušena přepychově vyřezávaná nízká lehátka, slonovinou vykládané truhlice a povalovaly se tam podušky z barvené kůže.

Na nízkém stolku obloženém polštáři se vršilo množství pergamenových svitků a v kůži vázaných knih. Graen v duchu zajásala. Teprve teď si uvědomila, že víc než nepomíjející strach ji celou tu dobu ubíjela vynucená nečinnost. Po kratičkém zaváhání sáhla po prvním svitku. Zklamaně ho zase odložila zpět. Podivné

znaky a obrazce, ale písmo, jaké ji učil mistr Marlinus, to nebylo. Rozvinula druhý a třetí, ale bylo to ještě horší. Drobounce psané sloupce muřích noh odshora dolů. Vzdychla, a když se nikde nic nehýbalo, opatrně síň obešla kolem dokola. Žádný východ krom toho, kterým přišla, neobjevila, ale už dávno věděla, že to neznamená vůbec nic. Raději se vrátila a ve vsí nevinnosti ulehla na lůžko.

Snad usnula – a když pak nad ní Dakh znenadání stanul jako přízrak, vymrštila se a vyjekla leknutím. Beze slova napřáhl ruku a něco jí podával. Instiktivně uškubla, dřív než se podívala co. Pohrdavě se ušklíbl a upustil tu věc na podlahu. Padla hřbetem vzhůru a listy se rozprostřely po dlaždicích.

„Těhle bys mohla rozumět. Je latinská,“ utrousil lhostejně už na odchodu. „Nevěděl jsem, že ti chybí knihy...“

„To psům, dobytku a otrokům obvykle nescházejí, co?“ vřískla za ním Graen do prázdné chodby, dřív než jí rozum stačil napovědět, že takto ho dráždit není právě věcí z nejmoudřejších.

* * *

Přicházeli ze všech okolních vsí. Od Horoušan, z Mochova, z Vestce i od Svémyslic. Neochotní, podmračení chlapi, ale čelákovickému vладыkovi se otevřeně na odpor neodvážil postavit žádný. Tím spíš ne, že nad ním držel ochrannou ruku sám zeman z Boleslavi. Dokonce preláta přivedl s sebou. Ten nejprv všechny přítomné požehnal rozmáchlým křížem a odříkával přitom svaté litanie. Jiný kříž – hrubě tepaný a osázený barevnými kameny – jej přitom tížil kolem vrásčitého krku. Potom pronesl ještě pár nesrozumitelných, nejspíš latinských formulí a žilnatou rukou mlčky pokynul shromážděným – dejte se do díla.

„Hněte se!“ Práskl jim kolem uší býkovec prchlivého pana Ješka, který na žádné dobré slovo, zvláště jednalo-li se o nevolníky, nevěřil. Tomu porozuměli lépe. S nezřetelným repotem se chopili toporů a motyk a zaryli do země. Půda byla tvrdá a kamenitá, šlo jim to jen s těžší. Říjnové slunce se prodíralo mezi lískovými haluzemi a hrálo jako na sklonku léta, takže kožešinové šuby brzy letěly do trávy. Ozývalo se jen supění a těžký, přerývaný dech, přehlušovaný jen pravidelnými ranami a skřípotem kovu o kámen.

Pan Ješek přejel skloněné, potom se lesknoucí hřbety podezřívavým pohledem, a když neuzřel nic podezřelého, odepjal od pasu malý měch s medovinou a s žuchnutím usedl pod nejbližší strom. Vystrojený prelát zdálo se zauvažoval o tomtéž, ale potom tu možnost vzhledem k církevnímu rouchu zavrhl. Zůstal stát, ale nabízený měch s hustou medovinou přijal s radostí. Dlouze si přihnul a ještě déle osoušel úzké nafialovělé rty. Váhal, než se odvážil dotazu.

„Chováš naději, můj synu, že snad tvá neterž žije? Doufáš ji zachránit, či myslíš na pomstu? Nebo proč tohle všechno?“

„To nemá nic společného s ní,“ odpověděl čelákovický vladyka snad až příliš rychle. Dost rychle, aby si od vychrtlého preláta vysloužil lehce udivený pohled.

„Za pokoj její duše jsem odsloužil dvě mše. Ač jsi mne o to nežádal,“ proslovil s jemnou výčitkou. „Nemůže být mezi živými po tom, co jsi mi vyprávěl. Nechovej marných nadějí. Pokoj s ní i s tebou, synu,“ dodal po chvíli. Potřásl vyholenou hlavou, jako by možnost záchrany ještě naposled zvažoval, než tu myšlenku zavrhl docela.

Roztržitě poznamenal skloněnou hlavu čelákovického pána křížem a šouravými krůčky odcházel. Bělavý hábit mu přitom pleskal dole o paty.

Pan Ješek přejel započaté dílo pohledem a sám pro sebe spokojeně pokýval hlavou.

Do večera bude jáma hluboká.

* * *

Dakh zůstal mlčky sedět sesunutý v křesle, kostnaté prsty zaklesnuté do sebe, hlavu zvrácenou přes vysoké opěradlo, přestože olejová lampa už dávno dohořela. Bylo mu tak divně, jako už dlouho ne. Cítil se podivně zneklidněný, ale nepříjemné to nebylo. Spíš – neurčité. Chvějivé, zvláštní. Jako by se díval sám na sebe z veliké výšky. Vzpomínky tak dávné, že se na samotném svém počátku slévaly v jeho nevědomí v jediný těžký, černavý, neprostupný monolit, náhle netížily o nic víc než přelétavé víření myšlenek a Dakh pojednou zřetelně vnímal podivuhodnou jasnost vlastní mysli.

Žil už celá tisíciletí a jeho vlastní počátek byl před ním samým milosrdně ukryt v temnotách. Kam až jeho paměť dosahala, byl však stejný, neměnný a neměnicí se. Hbitý, rychlý a smrtící jako v ohni zakalená střela. S jasnými bílými a krvavými myšlenkami. Hrůzyplně krásný jako zbraň v ruce Boží. Nikdy se netrápil pochybnostmi, radostná šelma ve své nevinně zřůdné krutosti. Nevědomá smrt. Poslední z potomků čisté linie Vampýrů...

Oné prastaré rasy, která vzešla snad ze samých hlubin Země. Té matky Země, která je tak často hostívala ve svých chladných skalnatých útrobach, aby jim dodala síly kamenným objetím a ukryla své děti před slídivýma očima té pobíhající, věčně upachtěné, všetečné lidské smečky. Před očima kořisti. Jako by se před nimi sama rozestupovala, tak jako se voda rozevívá před plavcem, jako se milenci tělo poddává milencovu... Snad na počátku věků, kdy prostor ještě nebyl zaklenut a čas neuplýval, rozervala se hranice světů a zářivý démon, zavřzená hvězda, se s řevem agonie zřítíl do jícnu ještě mladé Země. Ze sémě Belialova pak povstal Nosferatu, neživý polobůh Nesmrtelných. A snad právě v ten čas opatrně vstoupil na dosud nehotovou, horkou a měkkou kůru Země první z Vampýrů.

Povstávaly a pomíjely dynastie, tisícileté říše se rozpadaly v prach. I divoká nespoutaná Atlantis, která chtěla trvat do věků, se s děsivým řevem umírající šelmy propadla do víru nekonečna, aby se provždy stala legendou. Její děti jazykem mysli hovořily se všemi pozemskými tvory a hranicemi světů procházely se stejnou nevšímavostí, s jakou tanečnice rozhrnuje vířící závěsy. Zbaveni domova rozptýlili se po světě hmoty. Egyptským faraonům pomáhali přesouvat nelidskou tíhu kamene s lehkostí tak radostnou, že jména nejnadanějších stavitelů byla vtesána do desek mezi jména boží. Spříznění s rodem Nesmrtelných jak v podstatě, tak v těle, poznávali se navzájem na své pouti jen dotekem myšlenek.

Krvavá armáda Vampýrů od nepaměti křižovala zemí a sytila svá těla šťávami z oněch upachtěných smrtelných tvorů, jimž i beztoho bylo vyměřeno tak nesmyslně málo času. Pradávná umění, která teprve později měla být nazvána vědami mystiky a okultismu,

vnikala do jejich jasných, nezatížených myslí s takovou lehkostí, s jakou se síla myšlenky rozplývá v nekonečnu.

Čas od času se však cesty smrtelníků proťaly a překřížily s cestami nemrtvých. Třeskly a narazily. Obří ozuby osudu do sebe zapadly s hlasitým zaklapnutím. To když některý z těch tvorů, jako potkan zahnaný do kouta, v bezmezném hrůze divoce kousl. Když se ta hromádka ustrašeného masa vzbopila k šílené odvaze a zastihla lovce nepřipraveného. To pak zběsilý řev luzy zvěstoval, že vznešený cizinec, který se na noc uložil v krčmě není tím, čím se zdál být. Že pohádkově bohatý patricij si do své vily nezve mladičké hochy a dívky, aby s nimi nakládal tak, jako všichni ostatní... Pak hořely domy a dopadaly rány kopí i přiosťřených kos. Přitesané kůly prorážely klenbu žeber, praskaly kosti čelistí vyvracených z kloubů.

Nebylo však snadné zabít Vampýra.

Neuznávali tak lehce nadvládu smrti. I oni se však museli podřídit Pánu podsvětí, plamenné pravici Pána Jitřenky, který si tak bral zpět do své milující náruče, co v radostné pomstychtivosti před věky vypustil na svět. Pokud je však oheň neuchvátil ve svém laskajícím náručí nebo hrot kůlu neroztříštil jejich prastará srdce do nicoty – žili.

Čas uplýval, řítil se do zániku jako říční proud, odvíjel se dál a dál, bez přestání, jako se cesta odvíjí pod koly odjíždějících povozů, a dětí Nosferatu jako by ubývalo. Už nebylo tak snadné potkat jiný Stín noci a jen přivřením očí a úderem myšlenky přečíst jeho mysl a popřát radostný lov. Snad že se lidé stávali útočnějšími, odvážnějšími a – vědoucejšími, mizeli Nesmrtelní jeden po druhém v hlubině času, odkud vzešli, snad do ní klesali sami pod tíhou vlastních vzpomínek.

Už v časech tak dávných, že po nich v lidských myslích nezbylo stopy, smísili v hrůze ze zániku svou krev s krví těch tvorů, kteří jim byli tělem tak podobní, jako se duší odlišovali. Krevní linie se obcerstvila a lidské vlastnosti potomků umrtvily stovky a tisíce let žití. Přesto jich ubývalo...

Dakh už si ani nevzpomínal, kdy přestal hledat sobě podobné. Podle dávných knih a pergamenů v Prastaré řeči a podle vědomí, které jako kámen v dračí lebce vězelo hluboko v jeho vlastní myslí,

bývala spojení Vampýrů s lidskými samicemi plodná. O mnoho později – snad něčím zkaženým v krvi té k věčnému pachtění odsouzené rasy – se začaly rodit zrůdy. Čtyřruké, dvouhlavé, s velkými měkkými hlavami bez obličejů, neschopné života, budící jenom bezmocný řev a šílenství matek. Jenom ty, které unesly a dobrovolně na sebe vzaly políbení Belialovo – čarodějky, černé vědmy posedlé jasnozřením, dcery z těl mrtvých matek a děti démonů – dávaly Vampýrům životaschopné potomstvo. Ale i těch kvapem ubývalo...

O ní to Dakh věděl, sotva ji zahlédl. Graen... Ygraenne. Byla by nemusela promluvit ani slova. Cítil to z ní. Ale i přes tu krupěj nezemské krve přece i ona byla – BYLA! – jedním z těch zapáchajících nízkých tvorů, živících se nechutnou, odpudivou potravou. Byla tím slepým stvořením motajícím se v kruhu vlastní tělesnosti.

A on by byl jenom rád věděl, proč mu to vlastně vadí.

Od rána bylo nezvyklé ticho. Od rána? Přinejmenším tedy od doby, kdy se Graen probudila. Odpočatá a vyspalá. Ale bylo-li ráno, anebo se její tělo a mysl za šest měsíců strávených pod zemí přizpůsobily jakémusi vlastnímu rytmu, Bůh sud'. Čas se tady dole měřil obtížně. Snad podle jasnější a tlumenější záře lamp, bohatě zdobených kahanců, vydávajících zelenkavou záři, ač v nich nikdy nehořela ani kapka oleje. Ale i to se mohlo docela dobře řídit podle libovůle a rozmaru Vampýrů.

Zpočátku se Graen nejvíc ze všeho bála vlastního zoufalství. Byla si téměř jistá, že se s postupujícím časem bude nořit stále víc a víc do jeho hlubiny, až se jím nechá pohltit úplně. Bála se, že se bude děsit vlastních myšlenek, že si snad sáhne na život, jen aby ukrátila nesnesitelné čekání na smrt. Bála se vlastního strachu.

Nic z toho se však nestalo. Jako by ji těžká, vlídná ruka neznámého božstva zkonejšila do klidu. Do ostražitého klidu při jasném vědomí. Nebylo dne, kdy by nepomyslela na útěk, ale pocit ochromující hrůzy a zmaru byl nenávratně pryč. Jako by to její věznitelé vycítili, krůček po krůčku rozšiřovali hranice jejího vězení. Stále víc skalních průchodů před ní zůstávalo otevřených. Dvakrát třikrát jí ponechali Adreena celé hodiny. Pak jí ho přestali brát na

noc. A nakonec je spolu nechávali celé dny. V těch chvílích si Graen vzpomínala, jaké to bývalo – mít radost... Nikdo nic nenamítal, když si malého brala sama, a ona neprotestovala, když ho oni brali jí.

Až se zajíkla sama nad sebou, když si náhle uvědomila, s jak samozřejmým klidem podala Adreena do náruče Dakhovi. Přece ho tenkrát viděla, jak... Srdce se jí natlačilo až do hrdla a ústa se jí naplnila hořkou, dávivou, odpornou chutí. Křečovitě polykala a vši mocí se strnule, zoufale usmívala. Nemohla jinak. Nedokázala se srovnat s vlastní – obojakostí. Bylo by lepší, kdyby vypadali jako stvůry. S těmi jejich sošně půvabnými tvářemi to bylo všechno stokrát horší. Zauvažovala, jak ji zabijí. Vlastně se jí ani příliš nedotýkali. Dokonce se zdálo – kdykoli jí něco podávali –, že se úzkostlivě střeží jakéhokoli doteku. Jako by se jí štítili. Oni jí...

Abogarth si našel vlastní zábavu v tom, že ji s lehkým opovržením smíšeným s pobavenou blahosklonností zahrnoval dary. Pouštěl jí je pod nohy se stejně povýšeným výrazem, s jakým pán hází kus dřeva nepovedenému štěněti, jehož ošklivost zároveň dojíhá i baví. Psí hračkou pro něho byly šaty, splývavé řízy z látek tak lehýnkých, že by se daly protáhnout zápěstním kroužkem, uzounké dívčí kamaše z nejjemnější barvené kůže, kostěné hřebeny, spirály do uší, lasturové píšťalky, zdobně kroucené náramky, neuvěřitelně maličké figurky z oslnivě blyštivého kovu nebo omamně vonící masti v dózičkách, vykládaných ebenem. Stával nad ní se založenýma rukama a pobaveně shlížel na její radost, kterou přese všechno nedokázala skrýt, dokud ho neomrzela. Dakh jí nosíval knihy a pergamenové svitky, jejichž prapodivné písmo se stále ještě nenaučila číst. Prohlížela si tedy alespoň černé linky kreseb, z nichž vystupovali tvorové s ptačími či psími hlavami, tvorové tak podivuhodných postav, že rozhodně nemohly pocházet z tohoto světa. Alasther jí zase občas hrál na prazvláštní nástroj, jehož struny byly napjaty v rámu vyřezaném ze slonové kosti. Vycházely z něho melodie, které plnily Graen oči slzami a přejížděly mrazem po páteři. Hudba vzlínala jako zpěv mořských vln, jako vábení velrybích samců, jako všechno, co Graen v tomto životě nepoznala, přestože v hlubinách duše jí blikalo slaboučké světlo vzpomínek. Svůj nástroj (říkal mu aregha) nechával od doby, kdy si všiml, jak toužebně po

něm pokukuje, ležet vždycky tam, kde dohrál. A tvářil se, že si ničeho nevšimá, nestačila-li ho někdy vrátit na místo dost rychle.

Nejhorší ze všech byla Orhea. Ty její neřestné, zlomyslné oči a krutý úšklebek vlhkých úst. Chodila polonahá jako barbarka, těžké pletence vlasů do půl lopatek rozpuštěné. Graen ji často slychala hned za zdí vydávat drsné, chraplavé skřeky pářící se rysice. Slyšela šustivé tření pokrývek o hladkou, ledovou kůži a zběsilé, chrčivé oddechování – toho druhého... Nikdy nepoznala, který z nich to byl. Všichni si ponechávali svou mrazivou masku bez výrazu a chladnou bělavou kůži bez kapičky potu. Snad se ta d'áblice milovala s duchy podsvětí...

Graen odložila latinsky psanou knihu na podlahu a zálibně přejela zdobený, v kůži vázaný hřbet. Kniha byla příliš velká a těžká na to, aby ji mohla držet před sebou, ležela tedy s bradou v dlaních na břiše v polštářích. Protáhla se a prohrábla si vlasy. Povyrostly jí a snad se ještě víc stáčely do prstýnků. Odvedle zaslechla zabroukat Adreena. Bezděky se usmála a šla si pro něho. Z kouta se nadšeně vyřítil Dakhův plavý pes Anúbis, který až dosud budil zdání, že tvrdě spí. („Tohle jméno taky něco znamená?“ ptala se bezelstně Graen, když je slyšela poprvé. Dakh se tenkrát jen zlomyslně ušklíbl. „Ovšem. Je to bůh, který o posledním soudu požírá krvavá srdce mrtvých hříšníků.“)

Graen polaskala psa po hřbetě a v žertu ho převálila zpátky na podlahu. Anúbis se očima smál, ocasem tloukl do země a v náznaku po ní chňapal řasnatou tlamou. Graen si poručila nemyslet na to, že v jeho misce nikdy nebývá nic víc než voda a že jeho strašlivý pán ho při svých nočních toulkách jen málokdy nechává doma. Z postýlky, potažené jemným bílým plátnem, vyzvedla Adreena. Dávno už seděl bez opory a na pevné, hladké nožky se pokoušel stavět tak vehementně, že se zdálo, že už každým okamžikem uspěje. Černé kudrny se mu kroutily za ušima stejně jako Graen, ale oči měl šedé. Neproniknutelně šedé se zvířecími štěrbinami zorniček...

S Adreenem v náručí se vydala dlouhou chodbou. Bavilo ji objevovat s ním jejich malý svět. Prohlížel si ho okouzlenýma mláděcíma očima, chytal do dlaně odlesky světýlek tančící po hladkých nerovnostech stěn. Že zašla příliš daleko, si uvědomila, až

když se ocitla v kruhové místnosti, kde nikdy předtím nebyla. Křivolakou uzoučkou průrvou ve stropě do ní padalo denní světlo. Nikde se nic nehýbalo a v tichu bylo slyšet hlas vody dopadající kdesi v hlubině na kámen, ale Graen přesto zřetelně cítila mrazení v zádech. Nemá se čeho bát, přesvědčovala sama sebe, alespoň pro tuto chvíli ne. Orhea je pryč už kolikátý den, Alasther s Abogarthem jsou bůhví kde a Dakh se určitě ještě nevrátil. Nebo snad...?

Ležel pohodlně natažený na boku se zavřenýma očima. Pokojně oddechoval s rukou nevinně podloženou pod hlavou. Dívka, již i ve spánku majetnický objímal, usnula navěky. Krev z rozšklebeného hrdla vsákla do prostěradel a na kamenných dlaždicích se slévala v rozplizlá jezírka. Z kloubů vyvrácené údy byly rozhozené jako polámaná hračka. Nasládlý, štiplavý pach krve se dusivě vznášel všude kolem. Jak vznešeně krásný římský patricij, zmožen spánkem uprostřed přebytků hostiny, Dakh hluboce, blaženě spal a usmíval se ze sna...

* * *

Les se ozýval pleskotem neviditelných křídel a vlnivým šumem větrného dechu, ale boleslavský pán kráčel ponořen tak hluboko do vlastních myšlenek, že z těch tajuplně známých zvuků – jindy tak příjemně rozechvívajících jeho nitro – nevnímal dnes téměř nic. Nevnímal dokonce ani praskot větviček pod podrážkami svých vlastních loveckých bot, jenž ho neomylně usvědčoval z toho, že jasanový luk, ledabyly zavěšený na pleci, má posloužit jen jako záminka ospravedlňující jeho dnešní bezcílné potulování.

Onen andělský démon, vyvábený magickou evokací z nadsvětí, jehož pan Boreš nazýval Oslnivým pro oblak světla tak jasného, že se propaloval do očí řezavou bolestí, promlouval slovy, která se vřezávala do mozku se stejnou trýzní, aniž přitom dávala jakéhokoli smyslu. Podstata všech jevů je tkána z pralátky. Sloužíš, místo co bys vylétl výš. Ještě nescetněkrát se vrátíš do nebytí, než pochopíš...

Slova, která se v ledovém vzduchu hradní krypty chvěla ještě dlouho po poslední evokaci, nemizela ani z jeho mysli a zarazila jeho kroky ještě teď. Zastavil se a svažil obočí. Sloužíš... Ne! Přes veškerou posvátnou ochromující bázeň, která se jej před Oslnivým zmocňovala, to páliło jako urážka. Ne, Boreš z Boleslavi nebude

sloužit nikomu a ničemu. Ani Bohu ne! Ani kdyby se měl vrátit do nebytí... Je to peklo...? Nebo snad...?

Slabý zvuk kdesi v dálce jej vytrhl ze zamyšlení a přiměl k ostražitosti. Srnčí v tenatech? Rychlým krokem zamířil tím směrem. Křik zesílil, ale pan Boreš stále ještě nebyl s to určit původce. Už to neznělo jako pláč dokonávající srny, spíš jako kvílení vlčice nad kořistí. Divoký hlas, který mrazil vprostřed páteře. Šíp do tětivy vkládal pan Boreš už v běhu. Za očima cítil modré jiskření, jako by záře Oslnivého zůstávala přítomna někde hluboko v něm. Na malou mýtinu, přeřatou nepravdělným křížem cest, se vyřítit zpola bez dechu, drnčící tětivu napjatou až k rameni.

„Ne!!“

Výkřik nepokrytého děsu byl zcela nelíčený. „Nestřílej, pro lásku Boží! Ne!“

Klečela na cestě v prachu a polehané trávě, rozčuchané tmavé vlasy rozházené přes zpustošenou tvář. Šaty, kdysi snad z drahé látky, měla rozervané a ušpiněné a hlas se jí třásl tak divokou bolestí, že si pan Boreš s hrůzou uvědomil, že ten nelidský nářek před chvílí – musel být její... Pomalu sklouzl pohledem níž a pochopil.

Muž v zakrvácených potrháných šatech, s údy doširoka rozhozenými byl nade vši pochybnost mrtev. Jen dívčiny ruce, pokryté ssedlou krví z jeho ran, svědčily o tom, jak dlouho se jej marně pokoušela přivést k životu. Její oči, zoufalé a bezedné, o tom vypovídaly beze slov.

„Otec?“ otázal se pan Boreš jak dokázal nejlaskavěji. Zavrtěla hlavou a pokoušela se ovládnout hlas. „Bratr,“ vypravila ze sebe, když se jí to konečně podařilo.

„Co se stalo?“ dotazoval se pan Boreš ohleduplně dál. „Černá zvěř? Medvěd? Lupiči?“ Odložil nepotřebnou zbraň do trávy a pomáhal jí vstát. Zachytila se ho jako bez vůle, ale svírala ho nečekanou silou, skoro jako by se bála, že se jí v příštím okamžiku rozplyne a zanechá ji zase samotnou v jejím zoufalství a hrůze.

„Lupiči...?“ řekla nepřítomně se stejnou otázkou v hlase jako prve on. „Ne... nevím. Vlastně ano. Asi...“ Potřásala hlavou, jako by se nedokázala upamatovat.

„Kolik jich bylo? Dva? Tři?“

„Dva...? Možná. Nevím... Nemůžu si na nic vzpomenout!“
rozkřičela se. „Nic nevím! Ondryš je mrtvý! Je mrtvý!!“

„Pojď,“ přitáhl ji rychle k sobě pan Boreš, „pojď se mnou.“ Bála se, aby znovu nepropadla svému vlčímu zoufalství. „Opři se o mě, nepůjdeme daleko. Nechal jsem tam koně a pacholky. U mne si odpočineš. Najíš se, usneš. Potom si vzpomeneš. Za těmi, co to mají na svědomí, pošlu houf ozbrojenců. Dostanou je, uvidíš. Tvého bratra dám řádně pohřbít. Všechno zas bude dobré, věř mi. Pojď...“

Opírala se o něho, klopýtala, a dokud nezašli za nejbližší stromy, pořád a pořád se ohlížela k místu, kde ležel zabítý, narychlo přikrytý větvemi, aby ho – než dorazí chlapi z boleslavského hradiště – neroztahali vlci po lese. Nemluvila, jen tiše vysíleně vzlykala. I kdyby boleslavského vladyku zmýlil šat, pak jemná kresba dívčiny tváře stejně jako nepostižitelná souměrnost linií jejího těla ho nemohly nechat na pochybách. Nebyla to uprchlá nevolnice z chalupy. Nedokázal se ubránit, aby si ten zcuchaný, prachem vyvláčený temný vodopád vlasů nepředstavil dohledka rozčesaný, propletený skleněnými perlami. Naštěstí neviděla, s jakým zájmem si ji prohlíží. Nemohl si to odepřít. Vysoko sklenutá linka tmavého obočí stínila ještě temnější oči jako bouřkový mrak. Její divoká, prazvláštní krása bouřila v panu Borešovi myšlenky, které pálily jako katovo železo a drásaly jako pařáty sedmihlavé saně. Ubíraly mu dech. Kdyby chtěl... Až se roztřásl neovladatelnou žádostí. Ano, chtěl by, hned teď. Tady. Na zemi mezi trávou a listím. Neodepřela by mu. Nemohla by mu vzdorovat. Je bezmocná. Vydaná na pospas. Stačí ji sevřít. Ano. Ted’!

Zaskřípal zuby, až ho zbolelo v lebce. Pokouší ho snad ďábel, či co? Divoce zatřásl hlavou, aby ty strašlivé vábné obrazy vyhnal z očí. Dřív než si stačil cokoli rozmyslet, nasadil dlaně k ústům a zahalekal na pacholky. Volal o pomoc sám před sebou.

Vyřítili se mu vstříc, znepokojeni jeho předčasným návratem.

„Necivte!“ obořil se na ně spokojen, že si může na někom vylít vztek. „Co stojíte? Doved’te koně, hňupi.“

Dusali jeden přes druhého, v hrubých škorních a soukenných halenách neohrabaní jako medvědi.

Jemně vysadil vzlykající dívku před sebe do sedla. Ujistil se, že sedí pohodlně a bezpečně, a přitáhl svému neklidnému vraníkovi otěže, dřív než by ho snad napadlo vykročit rychleji.

Oslivé slunce, klesající do rozpjaté náruče prosvětlených oblaků, nabylo na okamžik podobu křídel anděla...

Probudila se až k večeru. To snad prospala celý den? Připadala si příjemně ztěžklá a odpočatá.

„Paní...?“ Nesmělý tázavý hlásek ode dveří ji bleskurychle vrátil k ostražitosti. Mysl byla rázem jasná a ostrá. Vzpomínala si na všechno. Pomalým váhavým pohybem si prohrábla dlouhé vlasy, které se v neklidném spánku zacuchaly, a přejela si dlaní přes oči.

„Jistě máš už hlad, paní...“, špitla hubená služtička v nahrubo tkané kytli a nerozhodně přešlapovala ve dveřích s bohatě naloženou mísou v napřažených rukou.

Jídlo bylo ale to poslední, nač pomyslela. Už jen horká pára stoupající z naplněné misky jí zkroutila útroby odporem.

„Kde mám svoje šaty?“ zeptala se raději místo toho. Zmatená služebná poplašeně odstavila mísu do výklenku mezi okny a hrnula se jí pomáhat do šatů, přehozených až dosud přes víko truhlice.

Škrábaly a dřely a zdály se těžké k neunesení.

„Ptala jsem se na své šaty,“ pronesla panovačně cizí dívka a nespokojeně zkřivila rty, „ne na tuhle hrůzu. Co jste udělali s těmi mými?“

Služebná dívka zřetelně pobledla. „Ty jsme... pán poručil... Spálili jsme je. Byly... byly celé... od krve.“

Vznešená dívka jen vzdychla a trpně nastavila ruce. Pokusila se shrnout rukávy, ale těžká zdobená látka se téměř neohýbala. Vztekla za ni škulba, ale hned se vzpamatovala. Vykouznila úsměv: „Kde je tvůj pán?“ Zaznělo to skoro vlídně.

Jako by přímo za dveřmi čekal jen na ten dotaz, zjevil se náhle vysoký pan Boreš ve vchodu. Sehnul se v nízkých veřejích a s rukou na srdci to hned protáhl v obřadnou, pokorně hlubokou úklonu. Syknutím poručil malé služtičce ven.

„Nevím ani, kde vůbec jsem. Na kterém zboží,“ pronesla hebce hlubokým hlasem krásná zachráněná. „A myslím... obávám se, že

jsem zapomněla i tvé jméno...“ dodala provinile. Rozpačitě se usmála.

Snad něco nezvyklého v její tváři, oči a jemná stavba kostí, snad lehký náznak cizího přízvuku přivedly pana Boreše na tu myšlenku.

„Ty nepocházíš z Čech, že ne paní?“

Nepatrně zaváhala, ale hned nato zavrtěla hlavou.

„Ne, nepocházím. Uhodls. Má matka odtud odešla až k moři. S muži, kteří přišli zdaleka. Dávno před tím, než jsem se narodila. Vlny tam byly černé a studené. Ledové deště... A potom válka. Hlad a mor. Všechno hořelo a matka... Utíkali jsme. Já a můj bratr. Nejdřív jsme ani nevěděli kam. Dlouho, tak dlouho... Ondryš říkal, že kníže Čechů je veliký muž, že pomůže... Ale zabloudili jsme a... Dál už víš, pane...“ V rozpacích sklopila hlavu a roztržitě pošubávala tkanicemi v klíně. Prsty měla bez ozdob, hladké a štíhlé, křehké.

Boleslavský vladyka neodolal a jednu z těch vyplašených, neklidných dlaní zlehýnka pohladil a pak opatrně ukryl ve svojí.

„Jsi na panství boleslavském, blízko Pražského města. Držím je z knížecí vůle a z jeho poručení. Jsem Boreš Boleslavský a všechno, co je mé, můžeš i ty zvát svým,“ dodal měkce, ale ta slova jej samotného trochu překvapila. Plaše po něm střelila pohledem. Svítivě modré oči pod smolně černou nepoddajnou kšticí se jí zamlouvaly.

„Já jsem Olyga,“ řekla prostě. Dýchala rychle a malá žilka na hladkém, bledém hrdle prudce pulsovala.

Náhle a zcela bez varování zavalila boleslavského pána stejně ničivá vlna bezbřehé vášně, jaká jej mínila připravit o rozum tam v lese. Zuřivá, syrová touha naložit s ní jako s nejposlednější harapannou. Divoce se jí vpácit do úst, rozervat na ní šat a ztrýznit ji vlastním zešilevším tělem. Roztrásl se jako v horečce a pustil drobnou ruku, která v sevření jeho prstů náhle zmrtvěla a zledověla. Polkl a vstal.

„Bud' na mém zboží doma, paní Olygo,“ vypravil ze sebe s námahou. „Rozkazuj, jako bys tu byla vládkyní. Ke knížeti tě dám zavézt, hned jak budeš na tu cestu dost silná.“ Záměrně tlumil hlas, aby před ní ukryl jeho nedůstojné chvění. Utěšoval se nadějí, že i

kdyby je postřehla a uslyšela, nevěděla by, čemu je přičíst. Nerozuměla by.

Ale když její bouřkově šedé oči zprudka a nečekaně přímo udeřily o jeho tvář, byl si náhle jist, že rozuměla.

* * *

Poté co zmizela Graen, stal se čelákovický vladyka ještě zatrpklejším, hrubším a zlostnějším než dřív. Ne, že by želel její ztráty, na to hřmotnému panu Ješkovi opravdu pramálo přirostla k srdci, jako ostatně málokdo, ale cítil to celé jako výsměch samotného osudu. Což právě s ním, s mužem tak bohabojným, znalým a poslušným Písma i Kristova učení, si mohou síly pekel tak zahrávat? Trýznit jej na sám kraj zoufalství? Což modlitby nic nezmohou a svatá slova neochrání před řáděním satanových stvůr? Tak přemítal pan Ješek, zbělelé pěsti vražené do spánků, dlouhé hodiny. Bez konce měřil tam a zpátky nízkou, začouzenou síň, zatímco na stěně dohořívala jedna louč za druhou.

K jámě, kterou dal už před dlouhou řadou neděl vykopat, se jen málokdo odvážil přiblížit za dne, natožpak po setmění. Pan Ješek k ní však se zatrpklou zarputilostí jezdíval den co den.

Vyhlobili ji tenkrát až na samou skálu. Osmahlí chlapi ze sousedních vsí se na tom díle dřeli z rána do noci, do úpadu. Pokroucené kořeny, které okolní stromy vystrkovaly z hlíny jako zlovolné pařáty, jim rvaly už tak dost ztrhané svaly a ke konci už museli dolů spouštět hrubě přitesaný kmen se záseky, aby se kopáči vůbec vyškrábali z hladkých, příkrých stěn. Ani zarazit do skalních puklin ve dně ostré, jako oštěpy zašpičatělé kůly z nejtvrďšího, vodou zkamenělého dřeva nebyla žádná maličkost. Konečně byla past hotova. Past na d'ábla. Číhající a lačná jako dokořán otevřená tlama. Nevědomá a nehybná. Trpělivá.

Nad ní zbudovali důmyslný kryt. Spletenou síť z lýčí a ohebného proutí, na ni vrstvu listů a větviček, které úplně nakonec shora jemně poprášili hlínou, suchou trávou a kamínky. Nezůstala sebemenší stopa, která by mohla náhodného chodce varovat. Žádná stopa.

Přesto den za dnem zůstávala past prázdná. Lhostejně zívající a opuštěná. A Stín jako by se vysmíval. Jednoho úplňku udeřil v Toušni, čtyři neděle na to až na zboží olomouckém. Do Čelákovic by

se to bylo ani nedoneslo, kdyby projíždějící kupci, ještě bledí a roztřesení a znamenající se chvatnými kříži, nevyprávěli... Ani Boleslavi, kde už k větší slávě Boží stály dva kostely a třetí, zasvěcený Přesvaté Bohorodičce, vyrůstal v podhradí, se ta stvůra pekel nevyhnula. Stín křížoval kraj jako neúprosná živá smrt, jako pekelný pes, jehož krvavavá stopa znamenala zem jako klikatina Božích ran.

Pan Ješek dával sloužit jednu mši za druhou, každého večera klečel na ledové dlažbě čelákovického kostelíka a rozpálené čelo tiskl na kámen.

„Pane, Pane můj...,“ unikalo bez ustání z roztřesených rtů, „...milosrdenství, Pane, milost! Zastav ty zrůdy, Kriste... Zastav je!“

* * *

„Zastav je!“ vykřikl Boreš z Boleslavi, až se to pod zemí rozlehlo pokroucenou ozvěnou. Sípavě oddechoval a křečovitě zatínal prsty do rozevřené knihy. „Zastav to vraždění a dej mi poznat...“ Nedopověděl.

Oslnivý si dnes dával načas, ale když se nakonec přece jen objevil – majestátní a nelidský v dýmu doutnajících magických kuřidel – provázel jej rachot řítící se nebeské klenby. Snad to kvílel sám vzduch, zděšený a vibrující oním šíleným ohnivým pádem do pozemských sfér. Oslepivá namodralá záře řezavě bolela v očích a naplňovala každou spáru mezi ovlhlými kameny. Současně však setrvala v kryptě tma, jako by odněkud neustávala proudit v převalujících se chuchvalcích.

„Co pro tebe mám učinit?“ zaznělo z té namodralé bolesti jako svist obřího stříbrného břitu. Ostří, které by rozťalo nebesa až k zemi, kdyby se rozmáchlo veškerou svou v hloubi tušenou silou. Oslnivý dnes nechtěl čekat, svou odpověď si vyrval přímo z Borešovy lebky, když se jí hned nedočkal z jeho úst.

Benedikt se pomalu sesunul po stěně k zemi. Cítil, že ho opouštějí síly. Přítomnost astrálního zjevení začínala být nesnesitelná a pozemská schránka pana Benedikta se vzpírala i proti jeho vůli. Sršící záře vzrůstala, zdála se naplňovat celý svět, celá nebesa...

Boreš zalapal po dechu. V záblesku jasnozření se ponejprv bál o život.

Modře svítící prsty ledovější než výheň pekelná se mu s krutou lhostejností přehrabovaly v mysli. Převracely ji kousek po kousku až na živoucí tkáň, k zešílení... Boleslavský pán zavyl hrůzou a nestvůrnou bolestí a schoulil se do klubíčka na zemi.

Oslivý couvl v oblaku světla.

Dověděl se, co vědět chtěl...

* * *

Graen se rozmáchla a poslala perleťovou kouli až k protější stěně. Kulička zadrnčela na kamenné podlaze, t'ukla do stěny – přesně, jak Graen chtěla – dvakrát se odrazila a zastavila se sotva na půl pídě od větší, červeně opaleskující koule. Graen se narovнала a ušetřila Alastherovi nepokrytě vyzývavý pohled. Ten si toho naštěstí nevšímal a jenom obcházel bojiště ze všech stran. S hlavou přikloněnou k rameni soustředěně rozvažoval. Nakonec zvolil jednu ze dvou možností, na niž Graen ke své lítosti nepomyslela. Přiklekl k zemi a zamířil svou perleťovou střelu přímo na střed. Uspěl ale jenom způli, přesně mířená koule sice k cíli dospěla, ale neměla už dost síly, aby tu Graeninu odrazila dost daleko. V tomto kole tedy Graen zvítězila.

Ovšem, byla to jenom hra, Graen přesto působilo dětinské potěšení, když kteréhokoli z nich v něčem předčila. Ještě víc ji těšilo, že je to čas od času zřejmě plní lehce rozladěným údivem. Graen byla daleka pomyšlení, že jen proto, že ji učí těm svým hrám, jakkoli mění svůj náhled na to, jak odpudivá a nízká havěť jsou tvorové lidské rasy. Se stejným zaujetím házeli hračky svému psovi. Ale i tak byla Graen vděčná za všechno, co jí pomáhalo udržet se při zdravém rozumu. Musela s nimi vyjít po dobrém, jakkoli o nich už dávno neměla iluzí. Kdyby působila potíže, zabili by ji jako přebytečnou fenu. Ostatně se s tím nijak netajili. Graen bylo jasné jediné – čím víc se bude chovat podle představ svých vězňů, čím vstřícnější a pokornější bude, tím snadněji je ukolébá ke klidu... Přesvědčí je, že se vzdala. A potom uteče.

„Nějak ses nám zamyslela, ne?“ ozval se nad ní posměšně Alasther. „Copak?“

Lekla se. Někdy si byla jistá, že jí čtou v mysli jako v knize. Rychle se snažila skrýt svou nebezpečnou touhu chaosem jiných myšlenek. Zběsile těkala z předmětu na předmět.

„Co? Cos říkal?“ zeptala se s hranou roztržitostí. Podle jeho očí zadoufala, že uspěla. Přivíral je, jako by četl písmo rozpité deštěm nebo jako by lampa nad knihou jen matně poblikávala. Jako na zavanou se v sousední síni rozkřičel Adreen. Graen omluvně trhla rameny a rozběhla se pro něho. Alasther zůstal zamyšleně stát ve vchodu, ale dovnitř ji nenásledoval. Čekal na Dakha.

Dočkal se pozdě, noc se už dávno přehoupla k ránu, když se Dakh vracel z nočních cest.

Graen ležela dnes beze spánku, s očima doširoka otevřenými. Míhotavé světlo olejové lampy, již se jí dnes bůhvíproč nechtělo zhasínat, házelo na stěny znetvořené, kymácející se stíny. Hlasy zněly pod zemí tlumeně a přidušeně. Alasther mluvil tiše, ale důrazně. „Později,“ slyšela odpovídat Abogartha. Už je spolehlivě rozeznala po hlase, ale z jejich chrčivé hrdelní řeči rozuměla zatím tak málo, že docela dobře mohl říkat něco úplně jiného. Z Dakhova rozčileného, chraplavého staccata neporozuměla vůbec ničemu. Teprve Adreenovo jméno ji přinutilo znovu zbystřit pozornost. Usoudili snad, že už je čas...? Zamrazilo ji a mimoděk sevřela pod pokrývkou ruce v pěst.

Světlo se odkymácelo pryč a Abogarthův i Alastherův hlas zmizely za ním v temnotě. Napínala oči do tmy, tam do zívajícího vchodu, kde tušila tichý, zatajený dech. Trvalo to tak dlouho, že tu nejistotu nevydržela.

„Dakhu...?“ hlesla bázně. Lépe si vysloužit úder trestající tvrdé dlaně než tohle děsivé – nevědění... Mlčel, ale prozrazovaly ho oči. Graen se zdálo, že v té temnotě rudě žhnou jako oči vlka. Polkla, ale zdálo se, že má hrdlo plné písku. Podruhé se zavolat neodvážila.

Nebylo toho zapotřebí. Šelmím skokem se ocitl nad ní a vtiskl ji do podušek silou, která by jí zpřelámala kosti, kdyby její lůžko bylo z kamene. Maska jeho tváře byla zblízka nehybná, jen pokrivený horní ret odhaloval ostré hroty dravčích tesáků. Zavřela oči, aby se nemusela dívat, ale pálivý úder hřbetem ruky ji rychle poučil, že se dívat má. Vyhrkly jí slzy, ale udržela oči dokořán otevřené.

„Tak ty bys nám chtěla utíkat?“ protáhl Dakh znenadání. Ten líbezný tichý hlas zněl hůř než ryk samotného pekla.

„Ne. Ne, nechtěla,“ hlesla Graen zoufale málo přesvědčivě. „Jenom jsem na to myslela. Nechtěla jsem doopravdy... nemůžu za to, že mě to napadlo. Ne! Nech mě!!“ Vyjekla hrůzou, když se k ní znenadání sklonil blíž. Odporně zvířecím pohybem. Graen zblízka uviděla dva hluboké krvavé šrámy, klikatily se mu na hladké nahé hrudi, a poznání, že ví, jak k nim přišel, ji naplnilo dávivým odporem. Představu bezmocných, máchajících rukou oběti nemohla najednou vyhnat z očí. Cítila z něho vítr a mokrou trávu, letní noc plnou deště, ale všechno přehlušoval štiplavě živočišný pach smrti. Pach pulsující, škubající se, příšerné vampýří hostiny.

Přidržel si ji v zápěstích a pomalu, s rozmyslem jí zabořil zuby do ramene. Zvedl hlavu a zblízka se jí zadíval do očí. Potěšil ho vír zoufalství a bolesti, který Graen přese všechno nedokázala skrýt. Usmál se a na pár příšerných okamžiků prodlel nad hrdlem. Nakonec se sehnul k druhému rameni. Tentokrát setrval déle, pronikl hlouběji a lenivě olizoval malou kulatou ránu. To už se Graen neovladatelně rozplakala. Udiveně na ni pohlédl, jako by nechápal vůbec nic. Ani to, co měl v příštím okamžiku učinit...

Vytáhl se výš a úplně nečekaně přitiskl svá ústa neobratně na její. Graen zoufale zadržela dech a snažila se na nic nemyslet. Chvilí setrval bez pohybu, pak uchopil její bezvládné paže a jednu po druhé si je položil kolem krku. Vyděšená Graen strnula s rukama nehybně zaklesnutýma kolem jeho šíje v hrůzně napodobenině láskyplného objetí. Na okamžik jako by zaváhal, ale pak z ní jednou rukou opatrně stáhl příkrývku. Sklouzla někam k zemi, ale Graen se neodvažovala pohnout ani očima. Dakh se pomalu posunul, zdvihl se v bocích a položil se na ni celou vahou. Hladká ledová kůže ji uvěznila jako objetí mramorové sochy, vražedný stisk ji připravoval o dech. Zdálo se, jako by přemýšlel, co dál. Zkusmo uvolnil jednu ruku a neobratně přešel Graen přes prsa. Škubl za tenkou látku košile, praskla a povolila, rozerval ji až dolů a vyhrnul cáry nad kolena. Ledovými prsty jí zatápal dole pod břichem. Bylo to na hony vzdáleno něze, ale nebyla v tom ani jemu tak vlastní zvířecí

zběsilost. Jen cizota. Drsně nevědomé tápání cizince, jehož domov netkví nikde na tomto světě. Uminutě trpělivé poznávání...

Až dosud nehybné rty se pohnuly, rozevřely a drsný studený jazyk se na okamžik otřel o její. Špička zajela hlouběji, přilnula a vrátila se. Graen dvakrát křečovitě polkla a přinutila se tu hořkoslanou kovovou příchuť nevnímat. Ve svém umíněném soustředění si toho ani nepovšiml. Jako by se v náhlém, nepochopitelném hnutí mysli pokoušel být tak lidský, jak jen mu to jeho omezené představy nepoznaného a opovrhovaného dovolovaly. Zdvihl se na loktech a jednou rukou uvolnil v pase kožené odění. Protáhl pás kůže mezi nimi, jeho svišivé pohlazení Graen skoro popálilo. Urputná, tichá neobratnost jejího nelidského společníka Graen děsila. Na horké, precitlivělé pleti podbřišku cítila jeho zvířecky ztvrdlý klín. Chladný a nelítostný. Odporně obnažený. Narážel na ni jako bronzová čepel. Slepý, pátrající, bezradný a nedočkavý...

Světlo vlétlo do síně stejně nečekaně, jako blesk sjíždí z noční oblohy. Nemilosrdně jasné zaplavilo každý kout. Bohatýrský Abogarthův řehot zněl Graeniným uším jako rachot řítícího se kamení, ale současně jako trouby andělské.

Doširoka rozkročen, opíral se Abogarth o veřeje, lampu nad hlavou, a smál se a smál, až mu ze zvířecích očí kanuly slzy lidského smíchu.

* * *

„Jez přece. Musíš sníst aspoň trošinku,“ naléhal pan Boreš a bezděky nasadil tón, jakým mluvíváme k milovanému svéhlavému děcku. Olyga vzhledla od netknutého talíře. Udělala žalostné oči. Pan Boreš ale zatvrdil své srdce, nic na to nedal a káral ji dál.

„Nejsi přece víla ani divoženka, přestože na to vypadáš,“ prohlásil se špatně hranou přísností. „Nejsi snad živa jen z červánků a rosy.“

„To zrovna nejsem,“ připustila Olyga s úsměvem, „ale nejsem ani hromotlucky válečník, abych musela kolikrát denně pořádat takové kopce jídla. Měj rozum.“

Pan Boreš se nakonec neubráníl úsměvu. Válečník tedy vskutku nebyla. Útlé souměrné tělo se štíhlými, dlouhými údy, ohebným

pasem a drobnými, k zbláznění dokonale vykrouženými řadry připomínalo opravdu spíš vílu než bytost lidského rodu.

Boleslavský vladyka neodolal a ve smířlivém gestu si přitáhl její dlaň ke rtům. Líbal prsty jeden po druhém a stále znovu žasl nad jejich souměrnou jemností. Něžně sevřel konečky prstů mezi zuby a s úsměvem zaznamenal její blažené povzdechnutí. Zafilhal vzhůru a viděl jen bělavou pleť jejího hrdla, pleť bez poskvrnky, bez jediné vrásky, hladší než nejjemnější aksamit. Až se mu zatmělo před očima. Jak málo znal až dosud ženy! Žádná z těch, co kráčely po této zemi, jí nemohla být rovna. Olyga... Opakoval si její jméno jako zaklínadlo znějící hlubokými proudy podzemí, rozechvěním z vlastní hlubiny. Poprvé ani nechtěl uvěřit. A zapomenout? Ani na věčnosti ne!

Vznešená maska její tváře sjela dolů jako tající sníh, když v jejich prvním šíleném tanci těl servala ze sebe šaty a proměnila se v náruživou tygřici. Ve žhoucí, vzlínající plamen. V letní bouři a v běsnící zimní vichřici. Hořela v něm až k bolesti. Už nikdy nepřijde druhá taková, myslil si pan Boreš a zapřísahal sám sebe, že se jí musí stát hoden.

O svém odjezdu prozatím nemluvila a pan Boreš se chránil o něco podobného byt' jen slůvkem zavadit. Tiché, ale o to úpornější bylo jeho doufání, že snad i ji zasáhl ten ničivě sladký dech lásky.

Kam by také odjížděla? Ke knížeti? Poměry u knížecího dvora jí – jak doufal – vyličil s dostatečnou výmluvností. Zpět do svého barbarského rodiště? Co by tam sama pohledávala? Dokud zůstávala v Boleslavi, bylo všechno v nejlepším pořádku. Sama prozřetelnost vedla její kroky. A dál? Inu – vůle Boží...

Olyga se usmála, jako by jeho poplašené myšlenky dokázala sledovat. Rukou se mu zamyšleně probírala v černých, na ramena spadajících pramenech. Naklonila se přes stůl a s dokonalou nevinností mu nabídla nepatrně potevřené rty. Zběsilý úder žádosti jej zasáhl tak znenadání jako už tolikrát, ale přesto jej její prudkost znovu a znovu překvapovala. Učarovala mu. Snad mu učarovala...

Rytmický skřípot schodiště, vrzajícího pod těžkými kroky, boleslavského pána nepříjemně vyrušil. Vráska nad čelem se mu nebezpečně prohloubila. Kdo si dovoluje?

„Vladyka z Čelákovic žádá o přijetí,“ zahučel spěšně hned ve dveřích hromotluk Heřman, dřív než ho stačil zasáhnout výbuch Borešovy nevole. Hradní čeládka už svého pána znala. Boleslavský zeman v odpověď jen něco nezřetelného zavrčel a rychlými, zlostnými kroky minul Heřmanův stále ještě hluboko skloněný hřbet.

V dolní síni koutkem oka zaznamenal, že o hosta už je postaráno. Vlastně ho to trošinku zamrzelo, byl by si rád vylil na někom vztek. Ale na míse ležel pořádný kus srnčí kýty, vedle se vršila hromada placek a korbek na medovinu snad také nezíval prázdnotou. Panu Borešovi tedy nezbylo nic jiného, než naladit na tváři sousedský úsměv a pokročit hostu v ústrety. Pan Ješek se obrátil od začernalé stěny, na níž právě obdivoval dokonale vyvážený tepaný meč.

„Římská práce...,“ poznamenal pan Boreš a neurčitě mávl rukou ke zbrani. „Cennější kousky mám v klenotnici. Kdybys chtěl...,“ navrhl doztracena.

„Rád. Později...,“ přijal trochu rozpačitě čelákovický vladyka. Zestárl. Strašlivě sešel, uvědomil si znenadání pan Boreš s údivem, smíšeným bůhvíproč se špetkou pohrdání. Starý bezmocný muž bloudící labyrintem vlastních omylů s páskou, kterou sám sobě oslepuje oči.

„V čem bych ti mohl pomoci?“ přešel tedy pan Boreš raději přímo k věci, hned jak se přesvědčil, že páně Ješkova objemná číše je vskutku naplněna. Nedůtklivým pohybem hlavy vykázal služebnou, která se právě teď hrnula přikládat na oheň. Vylétla jako vlaštovka. S boleslavským pánem nebyvaly žerty. Dokonce – až se zajíkla při tom pomýšlení – se po hradě povídá, že prý čaruje. Míchá prý čarodějné lektvary a volá prapodivná stvoření. Tomu ovšem ona nevěří. Není hloupá a ví, že kdyby měl něco s nečistým, nemohl by přece přijímat krev a tělo Páně, jako to celému panství na očích činívá každé neděle. Přesto však byla ráda, že za sebou zavřela dveře.

Pan Boreš se o tom raději ještě sám přesvědčil, než se s povzdechem vrátil zpět ke svému hostu.

„S čím že přicházíš, pane?“ dotázal se znovu, když viděl, že čelákovický pán potřebuje k řeči pobídnout.

„Vlastně nevím...,“ přiznal pan Ješek po chvíli pokašlávání a mručení. „Nevím. Ztrácím víru, pane...“ Ztišil hlas až na samu

hranici chraplavého šepotu. „Probouzím se vprostřed noci a ještě častěji neusínám vůbec. Obrazy... Hrozný obrazy mě stíhají a děsí. Rouhačské myšlenky... Mě! Pane Boreši, mě!“ vykřikl zoufale, ale hned na to sotva sípěl. „Sám rohatý mi šeptá do uší, že není mocnějšího nad něho. Vysmívá se mi. Nepadnu-li a nebudu se mu kořit, že vezme všechno, co je mé. Má žena... Pane, má Bohem poručená žena je posedlá. Vstoupil do ní zlý duch. Kroutil jí ústy a skrze ni křičel, že já to jsem, já že jsem na vině, když jsem nedovolil oběti... Dal jsem ji zbičovat a zavřít na závoru. Musel jsem trestat tělo, abych spasil duši, ale on z ní křičel pořád dál. Dobrý Bože! To ona vodila ty nešťastnice k Prokletým kamenům. To ona!! Nedokážu to snést. To pomyšlení mě zabíjí...“ Sesunul se na stolicí a uhodil čelem o stůl. Skleslými rameny otřásaly strašlivé, bezhlesé vzlyky. „Pomoz... Pomoz mi, pane...“, zamumlal do složených rukou téměř neslyšně.

Pan Boreš byl proti své vůli zasažen takovou mírou nelíbené bolesti. Žalu tak velikého, že přinejmenším na chvíli umenšil vrozenou pýchu a tvrdost čelákovického vladyky. Ke všemu si pan Boreš ještě s trochou údivu uvědomil, že myšlenka na pomoc mu zase tak úplně cizí není. Zvláště kdyby se čelákovický pán dal pohnout k tomu, aby oplátkou zas jemu udělal jistou službu k vůli... Zauvažoval, je-li vskutku tak zoufalý, aby se nevzepřel...

„Vzmuž se, pane,“ prohlásil pevně. „Nepřestávej doufat. Nečistým silám naše zoufalství a malomyslnost jen otevírají bránu. Měl bych jeden plán.“

Snad to slovo, snad tón, jakým bylo proneseno, donutil pana Ješka zdvihnout hlavu. Na zpustošenou tvář zbrázděnou nedůstojnými slzami nebyl příjemný pohled. Visel na panu Borešovi očima.

„Ta jáma, cos dal vykopat,“ pronesl pomalu boleslavský pán. „Zdá se, že to bylo zbytečné úsilí. Prohlédli tu past?“ zeptal se ostře naléhavým hlasem. „Myslíš, že o ní vědí?“

Čelákovický jen ztěžka pokrčil rameny. „Těžko soudit. Možná že jenom... loví jinde.“

„Ano, to mě napadlo také,“ kývl spokojeně pan Boreš. „Pokud o té pasti nevědí, máme ještě jednu naději. Udělali jsme totiž jednu chybu. Velikou chybu. Na cosi závažného jsme nepomysleli.“

„Nač?“ V očích čelákovického pána přece jen kmitla jiskřička naděje.

„Nač?“ naklonil se k němu pan Boreš. „Jak se, pane, loví zvěř v jamách? Co ji přiměje běžet právě tou a ne jinou pěšinou? Právě to, nač jsi zapomněl. Návnada!“

„Návnada...“, opakoval pan Ješek, jako by smysl toho prostého slova nechápal. Náhle se v jeho očích objevil zuřivý úlek smíšený s pochopením. „Ne!!“ zařval ochraptěle. „Ani za všechny statky světa! Ne!!“

Pan Boreš jej pospíšil chlácholivě uchopit za obě ruce. „Jistěže ne, vладыko! Jistěže ne, co máš na mysli. Myslíš snad, že chci zatratit duši? Mám jiný úmysl. Prozatím se mě neptej jaký. Mnoho je v sázce. Ale budu-li mít štěstí, poběží za mnou, jako toulaví psi pod sekeru.“

„A jestli ne...?“ vylomil pan Ješek z vysušeného hrdla.

„Jestli ne, pak padnu a budu se jim klanět, protože pak není síly na nebi ani na zemi, která by se jim mohla rovnat!“ zasyčel znenadání pan Boreš. Oči mu vzplanuly nepřírozeně modrými ohni a pohlednou tvář znetvořil démonický škleb. Byl by ani sám nemohl říci, proč něco takového vyřkl hlasitě, ale nelogicky pocítil jistou úlevu. Pan Ješek od něho odskočil, až se dubová stolice převrátila.

„Bože!“ zachroptěl. „Čemus mě to vydal?“

Těžce lapaje po dechu řítil se ke dveřím, oči jen jako rozpité skvrny ve stažené masce zsinálé tváře. Rozkazy na čeleď křičel, až ochraptěl. Letěli ozlomkrk, aby mu vyhověli, motali se jeden druhému pod nohama. Rozložitá hnědka, celá poblázněná, polekaně tancovala mezi popadanými sedlovými řemeny.

Není prvně, že čelákovický pán odněkud odjíždí v nevůli, pomyslel si shrbený podkoní, zatímco mu přidržoval třmen. Vysloužil si za to ránu do hřbetu a zlostné zakrákorání. Inu, panstvo se zase nepohodlo, zítra bude líp...

„Co chtěl?“ protáhla líně Olyga, když se k ní pan Boreš netrpěliv vrátil. Podivné rozechvění, vyvolané zčásti jeho vlastním nečekaným

výbuchem, v něm ještě nedoznělo. Před pohledem těch nepravděpodobných, hlubokých, ale úplně neprůhledných očí se však rozplývalo jako zázrakem. Mávl rukou a posadil se k ní na pelest.

„Je... taková... věc tady v kraji,“ začal rozpačitě, ale najednou nevěděl, jak dál. Vůbec se mu do toho nechtělo. Najednou ho ale jako klikatina blesku zasáhla strašná myšlenka. Olyga! Je přece také žena! Mladá. Právě taková, jaké Stínu padají za oběť nejčastěji. Mladí muži ovšem také, avšak jen řidčeji, méně... Ona ale ne! Ona ne! Zhrozil se, jak ho ta hrůzná myšlenka mohla až dosud míjet. Jeho Olyga je ve stejném nebezpečí jako ty ostatní. Pod tíhou vlastního strachu skoro oněměl.

„Tak co?“ pobídla ho Olyga, usmívaje se jeho rozpakům. Škádlivě mu přejela prstem po tváři. „Co je to za podivnou věc? Povíš mi to?“

Potřásl hlavou, jako by se probouzel ze sna, a vylíčil jí to co nejsetrněji. Přesto pobledla a stísněně polkla.

„A on – myslím ten, co odjížděl s takovým křikem – si myslí, že ty demony... zabiješ?“ dotázala se váhavě. Se zřetelným přízvukem strachu. Pan Boreš bezmocně pokrčil rameny a pak přikývl, že myslí.

„Cožpak to jde? Jak bys něco takového chtěl udělat?“ dělala se Olyga. „Takoví démoni přece nebývají z tohoto světa. Jsi snad zaříkávač? Čaroděj?“

Proti své vůli se pousmál. „Ne, to opravdu nejsem. Ale máš pravdu, Stín nepochází z našeho světa. Přesto má tady na zemi tělo. Lidské tělo. A já ho dostanu.“

„Jak?!“ Olyžiny široce rozevřené oči byly jedna otázka. Rozrušená a napjatá mu visela na rtech.

Pan Boreš se už už nadechoval, ale vzpomatoval se ještě včas. „Nemůžu, lásko,“ vzdychl a na znamení své kajícíhoosti ji dvakrát za sebou políbil do dlaně. „Nesmím povědět. Neptej se, netrap mě. Jsou tajemství mužů, ale i tajemství vyšších sfér. Jsou přísahy mlčenlivosti, které pečeti tvé vlastní živé srdce. Vyrvaly by ti ho z těla. Jsou takové věci, ale ty se jimi netrap, lásko. Tady, se mnou, za mými hradbami jsi v bezpečí.“

Přemožen náhlým návalem citu, sevřel ji do náruče a dopustil, aby se v něm prve násilím zhašený oheň rozburácel naplno.

„Ne...“, vydechla Olyga mimoděk leknutím, jako by ji jeho prudkost vyděsila. Jako by se polekaně snažila zadržet slepě se řítící proud rozžhavených, slastí naplněných myšlenek. Pan Ješek, bolavá modrá záře, hrůza i krvavá smrt se zřítili do jícnu pradávného blaženství a pro tuto chvíli věčnosti sklouzli do zapomnění, jako by jich nikdy ani nebylo.

* * *

Čeládka pana Ješka obcházela boleslavského vladyku úctyhodným obloukem. Čaroděj... Je to čaroděj... letělo polekaným šeptem od úst k ústům. Mračil se, soustředěně vraštil husté černé obočí a ze rtů mu občas uniklo nějaké to polohlasné slůvko. Seříznutým brkem črtal na vyhlazený pergamen podivné znaky a kruhy, muří nohy a klikyháky, poočku přitom nahlížeje do obrovité, v kůži vázané knihy, kterou přivezl s sebou a kterou za ním s posvátnou úctou nosili dva pacholci.

Celé to vypadalo podivně. Přijel na Čelákovice s celou družinou, samí zamračení hromotluci to byli, a sám se taky přespříliš blahovolně netvářil. Spíš vypadal, jako by chtěl páně Ješkovo zboží dobývat než v míru navštěvovat. Však i pan Ješek zprvu zahlížel, jako by boleslavskému vladykovi mínil zabouchnout bránu před nosem. Dokonce prý už sahal po zbrani, když ho – od hlavy k patě v černém odění a zamračeného jako smrt – uviděl vjíždět do dvora. Nakonec jej úsečně pozval do stavení a od té doby sice neplýtl zbytečnými slovy, ale svaté zásady pohostinství dodržoval bez výhrad. Jen jednou přese všechno zvýšili hlasy a povykovali na sebe, až se to pod nízkým trámovím rozléhalo.

Adla, která se celou tu dobu raději krčila v komoře u své nešťastné, zpola pomatené paní, zaslechla, jak se Boleslavský uprostřed celé té hádky rozchechtal.

„Zbývá ti snad něco jiného? Nezbývá, co, ty ubožáku? Zašels už příliš daleko...“, křičel prý v škodolibém smíchu a čelákovický pán jen sípěl bezmocí. Druhého dne už se ale oba zase obcházeli s mrazivou zdvořilostí.

S večerem poručili veškeré čeládce zalézt a zavřít se na závoru pod pohružkou výprasku býkovcem, pro který pan Ješek ostatně nikdy nechodíval daleko. Venku smělo zůstat jen pár vybraných

chlapů, rabiátů, kteří prošli desítkami drobných šarvátek i velkých krvavých bitev pod rozeklaným knížecím praporcem. Byla to pestrá přehlídka. Dva dočerna opálení kolohnáti, kteří přitáhli bůhví odkud a mezi sebou hovořili prapodivnou hatmatilkou, pan Děřich, ryšavý vladyka z Toušně, chlap nelidského vzrůstu, pod jehož vahou praskaly lavice a který – jak se jeho čeled' dušovala – přelomil hřbet už dvěma jízdním koním, mladý Darius, kučeravý, hezký válečník, snad potomek římských centurionů, jemuž žádné nebezpečí dosud nedokázalo smazat dychtivý úsměv z chlapeckých rtů. Za nimi následovala zachmuřená, mručivě repotající družina boleslavského pána a pár hromotluků z okolních vsí.

V sevřeném houfu vyšli z hradiště, v čele pan Ješek s těžkým železným křížem nad hlavou jako hřmotný archanděl vyvádějící zatracence z pekla. Kráčeli mlčky, v chladném podzimním vzduchu stoupaly od úst obláčky páry. Nikomu nebylo příliš do řeči, jen tu a tam zavrzel opasek, těžké soukenné kytle se šustivě otíraly o kůži nohavic. Na místě předem vybraném se skryli. Zalehli do houštin a do křovisek, jako zvěř se vklínili mezi kameny. Jediný Boreš z Boleslavi šel dál.

Až k jámě.

Pergamen v ruce, začal do písku pečlivě rýsovat tentýž obrazec. Občas ustával, aby odhrnul vlasy z čela nebo porovnal výsledek s nákresem. Uspokojen se zase ponořil do díla.

Soumrak se kvapem snášel do kraje a syrová zima se s usínajícím dnem plížila stále lezavěji. Rudé listopadové slunce se právě dotklo hradby obzoru, když si pan Boreš otřel dlaně a napřímil se. Pohlédl na pana Ješka, který celou tu dobu mlčky a nehybně stál opodál. Pak bradou ukázal ke slunečnímu kotouči, který mezitím už celý zmizel za obzorem.

„Nastal okamžik, kdy vycházejí,“ podotkl věčně. Na užaslý pohled odpověděl prostým vysvětlením. „Udeřil-li Stín v Toušni nebo na Zelenči, bývalo to i časně zvečera. Nikdy však nenavštívil tak brzy Budeč a na městě Pražském nebýval před půlnocí. Počítám-li správně, je jeho doupe někde nedaleko. Spolehni se, že jej budu volat tak líbezně, že mne neoslyší. Připrav se.“

Pan Ješek se mimoděk otrásl zimou. Boreš z Boleslavi mezitím navrhl před narýsovaný kruh pečlivě připravenou hraničku suchých bylin a podivně páchnoucích pokroucených černých lístečků. Připravil hubku a křesadlo. Stíny skal zase o trochu potemněly. Pan Boreš sám pro sebe uvážlivě kývl.

„Mají-li se věci podle mých výpočtů, potom už vyrazili. S pomocí vyšší moci – začněme. Ukryj se, vладыko.“

Nohy se pod čelákovickým pánem rozechvěly a pro tuto chvíli byl náhle rád, že jeho úkryt je součástí plánu. Měl co dělat, aby mezi skály neběžel. Vmáčkl své objemné tělo mezi dva balvany a křečovitě k sobě tiskl železný kříž, až se mu hroty tepaného zdobení zarývaly do břicha.

Z hraničky kuřidel začínal stoupat hustý, omamně vonící dým, vinul se k nebi v oživlých, proplétajících se spirálách a spolu s ním stoupal kolísavý, téměř jásavý hlas boleslavského mága.

Aelohim Anachiel... Aehieh asher aehieh... bytost nechť je bytostí a génus této hvězdné hodiny nechť spěje na pomoc...

Dým modral do bílého jasu a rozpínal se jako oslnivá křídla Lucifera...

* * *

Abogarth se zastavil v půli na schodiště. Ohlédl se tak prudce, že členkou dosud nespoutané vlasy mu svištivě švihly přes rameno. Alasther se otočil současně s ním.

Graen stála u paty schodiště a nedokázala z nich spustit oči. Byla bláhová, když byť jen na chvíli uvěřila, že si jí nevšimnou, že dovolí, aby se dívala, jak vycházejí. Věřili ji líp než honicí psi. Abogarth cosi úsečného křikl, ale ona se nedokázala přimět k pohybu. Věděla, že jí přikazuje odejít, ale nešlo to. Oči upírala na skálu, tam, na samém vrchu schodiště, jíž by nedokázala projít, ani kdyby se k ní dostala. Tam... Tam nahoře je brána k svobodě. Stála a bezmocně polykala slzy.

„Dakhu!“

Zaznělo to vztekle a netrpělivě. Tomu rozuměla. Vyčítají mu, že ji neuhlídal. Nakazují mu, aby ji odvedl pryč.

Zjevil se jí za zády neslyšně jako vždycky. Neurvale ji popadl za loket a smýkl s ní před sebou. Vykřikla bolestí, ale stejně se na jeden

krkolomný okamžik dokázala ohlédnout. Zahlédla jen, jak se pískově plavý Anúbis prosmýkl kamennou stěnou za svými pány, a na jedno mžiknutí oka jí ve škvíře zavírajících se skal blýskly hvězdy na modrém podvečerním nebi a zdálo se jí, že snad i vdechla zavanutí mokrého povětří. Anúbisův štěkot tlumeně dozníval někde daleko. Graen dosud nikdy nepocítila tak strašlivou touhu po volnosti, děsivou, nedozírnou touhu po životě. Nevnímal, že se jí Dakhovy železné prsty zarývají do paží, že pod nimi vyvstávají temné podlitiny, že jí zlostně a záměrně hrubě smýká před sebou. Ta strašná touha v ní uhasila všechny cit a sama rostla tak hrůzně, že ji hrozila zabít bezmocí.

„Pusť mě...“, vydechla zoufale, jako by jí sama duše vystoupila na rty. „Nech mě jít... Prosím!“

Ani nevěděla, jak ji dostrkal do sloupové síně. Zlacená slonovinová sedátka, drobounké sošky, čalouny, protkávané podušky a malované svitky knih se jí ještě nikdy nezdály tak na hony vzdáleny černým, zvířecím duším jejích vězňů.

„Pusť mě,“ vzlykala nešťastně pořád dokola Graen, „pusť mě, pusť...“

Dakh se na okamžik zamyslel, ale pak přece jen uvolnil sevření. Graen před ním padla na kolena a vši silou svého zoufalství mu objala nohy. Jako by vystoupila z těla...

Nedokázala přestat plakat a pořád znovu a znovu se zběsilou naléhavostí opakovat: „Pusť mě, Dakhu, proboha pusť...“

Zamyšleně svraštil obočí. Už se jí přece nedotýkal, to ona... Chtěl se jí vytrhnout, ale něco, čemu sám nerozuměl, ho přimělo zůstat. Nepromluvil a netrestal. Neuhýbal. V Graen se zvedl poryv nesmyslné naděje.

„Dakhu,“ vzlykla. Ted' závisí všechno na její výmluvnosti... „Dakhu, když mě necháš jít, půjdu tak daleko, že o mně nikdo nikdy neuslyší. Půjdu, kam budeš chtít! Nikdy... nikdy, co budu žít, nepovím živé duši... Nikdy! Nikomu! Stejně jednou zemřu... dřív nebo později, co je ta chvíle pro tebe? Ty máš věky, já jenom pár let... Věř mi, Dakhu, proboha věř! Prosím... prosím, nech mě jít! Nechám...“, hlas jí ochraptěl do neslyšného šepotu, „... nechám ti Adreena...“

Něco – zprvu nezřetelného, nejasného – dotklo se zdáli Abogarthovy mysli. Neklidný, šumivý ruch roztěkaných myšlenek. Strach a nenávist... Mlčky se podíval po Alastherovi. Ten jenom přivřel oči na znamení souhlasu. Pocítil to i on. Přicházelo to od vesnice... Aniž marnili čas domluvami, vyrazili ostrým vlčím během, dlouhými, vytrvalými skoky bok po boku.

Srnčí pěšinka se záhy změnila v cestu, neširokou, ale ušlapanou, zdupanou kopyty zemanských koní i hubených, do vozů zapřažených krav. Teď už i Abogarthovo citlivé chřípí neomylně zachytilo lidský pach. Pár obezřetných kroků a uviděli to. Muže v černém odění a před ním...

Abogarth téměř hmatatelně pocítil, jak se jeho počáteční úžas a nevíra jedním rázem změnil v ničivý, zběsilý vztek. Vyšlehl v něm jako sirný plamen a nepřičetně zaburácel až v lebce.

Graen!!! Utekla!

V rozevlátém modravém rouchu stála uprostřed pěšiny a přijímala hold toho černooděnce jako bohyně. Nehýbala se, ale její oči i na tu dálku plály tak strašným výsměchem, že se poslední zbytky Abogarthovy rozvahy s řevem zřítily do pekelného jícnu zuřivosti. S rykem se rozehnal kupředu jako vztekla, slepě útočící šelma, před sebou jen svůj cíl, jako zbraň vržená rukou válečníka, pro kterou také není cesty zpět. Koutkem oka stačil postřehnout stíny v křoviscích a střípek jeho mysli příliš pozdě zachytil pronikavý záchvěv nebezpečí a smrti.

Šílený úlek jím projel zároveň s hrůznou tříštivou bolestí, když se mu země rozestoupila pod nohama. Bezdechý let do prázdna, ohlušující praskot větví a nade vším trýzeň proklátých vnitřností. Alasther – o půl kroku za ním – postřehl past o jedno mžiknutí oka dřív. S nadlidskou mrštností se zkroutil už zpola v pádu a konečky prstů se zachytil drolícího se okraje.

Jako přes rudou mlhu stačil zahlédnout zuřivě bojujícího Anúbise. S hrdelním vrčením prolétl kolem a jeho čelisti, uvyklé zabíjení, s tichým sklapnutím skončily na čímsi hrdle. Chroptění dokonávajícího se smísilo s divokými výkřiky, jimiž si chlapi, vyhnání z houštin, dodávali odvahy. Dopadly první obušky, první dýka zatím neškodně pročísla vzduch. Hrot meče zanořivší se spíše

šťastnou náhodou do celé té řvoucí, vrčící a převalující se skrumáže zabarvil plavou kůži doruda.

Alasther k němu vyslal nezřetelnou myšlenku, rozkaz, prosbu... dík... a rozloučení..., než se v něm všechno rozplizlo do nicoty.

Hladké smrkové větve, hustě naskládané jedna přes druhou, se pod ním nezadržitelně sesouvaly. Nohama zběsile tápal po opoře, zatímco křečí zkroucené prsty rvaly drny a vyrývaly klikaté brázdy do hlíny. Řev Abogarthovy agonie naplnil všechny jeho žíly a veškerou jeho mysl, bušil mu v hlavě s trýznivou jasností, jako by hrůza vši té bolesti rvala na kusy jeho samého. Plíce mu praskaly námahou.

Hrubá železná palice na dlouhém prohnutém toporu jako by se v rukou řvoucího hromotluka s brunátnou tvář a divoce rozházenými šedinami vznášela nepřírozeně pomalu. Alasther ji viděl dopadat jako přes mlhu, zvolna a nekonečně pomalu padala, pomalý smrtící svist a nenávistný ryk dokořán otevřených úst, zkroucených grimasou pomstychtivého zadostiučinění.

Svět se Alastherovi roztrástil před očima, stejně jako dlouhé kosti jeho zoufale tápajících paží.

„Zadrž!! Ne!!“

I přes clonu mučivě trýzně zaslechl Alasther vztekly křik toho černooděnce. Dlouhými skoky se hnál k němu a přízrak Graen, modrý přízrak, který nechal za zády, se začínal zvolna rozplývat do podoby oslnivě jasného sloupu světla. To strašné poznání, jak byl oklamán, utkvělo v rozpadající se Alastherově mysli jako poslední vědomá myšlenka. Dál nebylo nic, jen oceán tmy, té hlubiny hlubin, v níž to, co vzniká, současně míří k zániku, té hloubky hlubin, jejíž vlny se zvou nicotou...

Boleslavský vladyka stanul na samém okraji smrtící jámy divoce rozkročen. Sotva se ovládal, třásl se nevolí.

„Měli zůstat živí! Slíbilš mi...,“ sotva vyražel skrze sevřené zuby.

„Nic jsem neslíbil!“ přerušil ho divným ochraptělým hlasem pan Ješek a zakrvácenou palicí pohupoval v ruce jako opilý. Oči mu ve tváři rozmazaně plavaly. „Slez si k nim dolů, když chceš. Tam můžeš mluvit s těmi démony,“ vyplivl opovržlivě. „Ale pamatuj! Pamatuj,

že bych nemusel smlčet, žes proti Pánu černou magií...“ Nestačil dopovědět. Boreš z Boleslavi ho přemožen zuřivostí drapl za hrdlo, až jej i přes jeho obří vzrůst téměř pozdvihl ze země. Syčivá slova z něho létala jako žhavé kameny z jícnu pekel.

„Tvé slovo je jen kravské lejno, vladyko,“ pronesl s opovržením tak zřetelným, že se zdálo, jako by se mu tvář proměnila v kus ledu. „Na toho svého nebeského Pána, jehož máš pořád plnou hubu, se odvoláváš jen ze strachu. Ani já bych nemusel pomlčet o tom, s čím jsi souhlasil. A teď mi ustup z cesty.“ Smýkl jím, až se čelákovický pán zapotácel, a štitivě si otřel ruku o kabátec, jako by se dotkl nečistého. Nedbaje protestů těch, co se, osměleni, nahrnuli blíž, přehodil nohu přes okraj jámy a začal opatrně tápat po opoře.

Mladý Darius, jakkoli nechápal dost dobře, oč boleslavskému pánu běží, ochotně přitáhl z lesa suchý kmen. Hlučící, reptající a dosud pobledlí chlapi se zbraněmi v rukou se shlukli kolem zející díry a s bušícím srdcem opatrně nahlíželi tam dolů. Neozývalo se odtamtud už nic. Ryšavý toušeňský vladyka se nepřestával křížovat a jeden zjizvený válečník mimoděk přivíral oči. Ten Boleslavský prý je sám ďábel a Bůh ví, není-li na tom co pravdy. Slezl dolů s pouhým tesákem, jako by šel jen dobíjet ulovenou zvěř.

Ten první už se nehýbal. Ležel v jámě tváří k zemi, nepřírozně vyvrácenou paží obrácenou dlaní nahoru. Smrtící železné břity navlečené na prstech jako prsteny trčely k nebi, najednou neškodné a bez pohybu. Dva přiostržené kůly mu prorazily vnitřnosti a nechaly jeho zkroucené tělo v groteskně přelomené poloze, třetí kůl projel skrz mezi lopatkami. Zčernalá krev se z té hrozně rány rozbíhala klikatými stružkami na všechny strany a na okrajích už začínala sesedat. Přesto se pan Boreš měl na pozoru. Ten druhý ještě nedodýchal.

Vyrážel kratičké chrčivé steny jako dodělávající rys a stejně tak, jako drápy šelem, se mu ve smrtelném zápase svíraly pokroucené prsty. Křečí odchlípenými rty probleskovaly zakrvácené zvířecí tesáky. Tím krátkým zachycením za okraj přece jen zbrzdil svůj pád a zůstal naražený na hrotech kůlů, nepronikly jeho tělem jako smrtící zbraň. S námahou pootočil hlavu a na zkřivené rty vystoupila narůžovělá pěna. Boleslavského pána obešel mráz. Zavřel oči a

zapřel se mezi kůly co nejpevněji. Podebral dobité tělo oběma rukama, zaťal zuby a veškerou silou trhl nahoru. Kabátec mu vzápětí zmokval krví a nelidský řev se mu zařízl do uší.

„Provazy!“ zařval pan Boreš nahoru jako smyslů zbavený. „Dělejte nebo vás všechny pobiju jako psy!“ ryčel nepřítel, jak se jej zmocňovala hrůza, že i ten druhý co chvíli odejde do nicoty. Že to vše – činil marně...

Ztěžklé, zkrvácené tělo už mu zvolna klouzalo ze sevření, když shora přece jen slétla smyčka. Vzrušené dohadování nahoře nabylo na síle. Někteří se dali na útěk, sotva pochopili, co že má boleslavský pán v úmyslu, ale víc bylo těch, co i přes svůj strach setrvali na místě. Zledověli až do morku kostí, roztřesení, ale zvědaví.

Pan Boreš nevybíravě zaklel, když měl hrubou žíněnou smyčku přetáhnout přes Alastherovy zpřelámané paže. Nakonec jenom vztekle zasykl, shodil kabátec a svinutou látkou provaz podložil.

„Táhněte!“ poručil tak zostra, že se neodvážili neposlechnout. „Pomaleji, hñupi! Opatrně.“

Mladý Darius s Děřichem z Toušně odskočili jako zasaženi bleskem, sotvaže se Alastherovo bezvládné, kymácející se tělo zjevilo u okraje. Pan Boreš se vydrápal za ním, ale nedopřál si ani chvíli oddechu. Jen si odhrnul zpoceně vlasy z čela, takže si rozmazal krev po tváři jako satanáš.

Klekl do trávy vedle Alasthera. Už to, že rány napohled tak strašné jej dosud nedovedly do bran smrti, svědčilo s dostatečnou výmluvností o tom, že ten, kdo tu dokonává, nebyl stvořen k obrazu Božímu. Boleslavský vladyka se přiblížil tváří k zemi. Pomazán krví a se zuby vyceněnými v divoké extázi se jeho tvář téměř nelišila od té druhé. Zacloumal Alastherem nedbaje jeho křiku.

„Slyšíš mě?“ sykl napjatě. „Odpověz! Kdo tě stvořil a od koho máš svou moc? Jak lze dosíci nesmrtnosti...? Slyšíš? Tvá moc!! Nesmrtnost!“

Alasther se jen chrčivě nadechl, plíce mu hořely a prsty bezmocně drásaly hlínu. Křečí rozevřené čelisti se nesmírným úsilím pohnuly, jako by se pokoušely vyslovit...

Jako smrt bílý pan Ješek jako by se probudil ze zakletí. Rozhýbal své těžké tělo a oběma uzlovitými pažemi popadl Boleslavského za

hrdlo. Zapřel se patami do hlíny a táhl vši silou, až mu oči vylézaly z důlků a kosti praštěly. Odhodil urostlého boleslavského vladyku jako pápěrku. Beze slova se od něho odvrátil a jediným máchnutím pak nechal dopadnout svou nestvůrnou palici. Praštění kostí přehlušilo i sykové chroptění dvou budečských rváčů, kteří mezitím na zemi zápasili s boleslavským vladykou, aby mu zabránili zarazit dýku do týla čelákovického pána.

Alastherovo tělo zvláčnělo a měkce se rozprostřelo na zemi. Zdálo se, že krev, vsakující se pod ním do trávy, barví zem i oblohu a že tomu už nikdy nebude konce.

* * *

Orheu zasáhl úder té dvojí agonie, jako by jí tělo proklála dvě kopí. Dlaně jí bezděky vylétly k srdci a nehty se zaryly do kůže, jako by chtěly tu strašlivou zprávu vyrvat na povrch a zničit. Zakřičela tou bolestí jako poraněná rysice. Všechno kolem ní strnulo bez dechu, když se řítila dolů s očima divoce planoucícma a s vlasy, z nichž servala nenáviděnou loktuši, svíjejícími se kolem křečí znetvořené tváře. Ani nevěděla komu vyrvala koňský úvazek z rukou. Skočila vyděšenému hřebci na hřbet jako běsná kočka a nepřestávala mu bušit patami do boků. Hnal se s ní jako bouře, rudé nozdry rozšířené hrůzou a jeho kopyta se zdála rozechvívát celou zem. Přesto ji ještě víc ohlušoval ten strašný, bezhlesý řev.

Těch pár mil se jí zdálo nekonečných, přestože žádný jízdní posel tu cestu za tak nepatrnou dobu ještě nezdolal. Nebyl čas hledat pěšinu. Ostatné větve z ní servaly halenu v cárech a hladkou kůži jí zlomyslně poznamenaly dlouhými krvavými drápanci. Necítila to. Hlas umírání jí duněl v lebce a zbavoval ji rozumu. Polonahá a zpola šílená vřítla se na černém, pěnou pokrytém hřebci mezi houf zmateně se tlačících ozbrojenců. Rozlétli se před ní jako vrabci před sokolem. Jen mrtví, s pečetěmi Anúbisových tesáků na hrdle, lhotejní ke všemu, dál spočívali v krvi a v míru.

Z Orheiných rtů vyšlo zmučené zakvílení. Sjela ze sedla, aniž se starala o poblázněného koně, který se v děsu rozcválal houštinami bůhvíkam. Padla k zemi a divoce objala zpřelámané zakrvácené tělo.

„Gaar tha rha sidha, Alasther...?“ vzlykla svou divokou hrdelní řečí, tak nepodobnou lidskému jazyku v ničem, krom zoufalství. „Co se to stalo!? Reedhi Alasther... Bratříčku...“

Odskočili od ní a v hrobovém mlčení se drželi co nejdál. Po všem, čím prošli, je začínala obcházet hrůza. A polonahá šelma v ženské podobě vyjící nad mrtvolou je zbavovala posledních zbytků odvahy. Jen čelákovického pána, byť i on padal strachy a únavou, nepřekonala dosud hrůza nadobro. Pozdvihl kříž nad hlavu a zafuněl: „Ve jménu Páně tě zničím, stvůro pekel!“

Vrhla se na něho jako fúrie s vyceněnými zuby. Zaryla je do masa a rozervalo kabátec odshora dolů. Patami se vryla do země, prohnutá jako luk, páteř praskající v divokém zápase. Toušeňský Dětrich se vrhl na pomoc, ale rozsápala mu hrdlo dřív, než stačil vydat hlas. Meč zjizveného hromotluka, roztřesený a nepevný, minul a zajel do země, a ten okamžik Orhei stačil, aby mu, ječícímu hrůzou, vletěla drápy do očí. Oslepeného a válícího se ve vlastní krvi ho odkopla daleko od sebe a s dunivým řevem znovu skočila po hrdle čelákovického pána...

„Ježíši Kriste, Olygo!!!“ zavyl pan Boreš šíleným hlasem a vrhl se kupředu jako slepý.

Světla pochodní se míhala mezi stromy a zanechávala za sebou ohnivé jazýčky jako ocas komety. Úzkostlivé poňafávání psí smečky, praskot větviček pod nohama a těžký, přerývaný dech bylo to jediné, co se široko daleko ozývalo. Jen málokomu bylo do řeči. Obrovitý pan Ješek, na smrt bledý, s obvázaným hrdlem a paží v závěsu, kulhal v čele houfce, ozbrojeného ponejvíce jen klacky a palicemi. Jen čelákovický pán třímal před sebou krátký, hladce zbroušený meč se širokou čepelí. Se skloněným čelem se urputně prodíral křovisky, a přes všechnu smrtelnou únavu jen občas neochotně zpomalil, když se za ním pacholek opozdil s pochodní. Čeledě se držela natlačená v houfu a po každém prasknutí větve či zapleskání křídel vyplašeného ptáka uniklo z několikerych úst zdušené vyjeknutí. Roztřeseně se ohlíželi přes rameno a v každém blýsknutí obráceného lístku viděli doutnající oči té d'áblice.

„Musíme ji najít a zničit ve jménu Páně,“ prohlásil pan Ješek a nikdo se mu neodvážil postavit na odpor. Ani po krvavých jatkách,

jejichž oběti dosud nepřijala posvěcená země. „Dílo svaté vůle Boží musí být dokonáno,“ zahřímal pan Ješek a zdálo se, že jeho úporný kulhavý krok by nezastavila ani pekelná legie.

Boreš z Boleslavi se tupě vlekl úplně vzadu, daleko za ostatními. Koně, na němž by pěšinkami v houští neprojel, bezmyšlenkovitě vlácel za sebou. Prověšená uzda mu už několikrát vyklouzla z bezvládné dlaně a zůstala zavěšená na křovině, dokud ji lhostejně nevyvlékl a netáhl se zas těžce a zoufale dál, nevěda proč. Necítil už nic, jen milosrdnou, tupou lhostejnost. Věděl jen, že musí jít, lhostejno kam, jen jít a jít, pořád dál...

Orhea prolétla úzkou, srnčími kopýtky vyšlapanou stezičkou na nízké návrší, zpola ukryté valem napadaných balvanů. Rychle oddechovala a svaly na nohou se jí chvěly námahou. Všechna její mysl byla upřena k jedinému. Přežít! Šílenství žalu a burácivý plamen zuřivě pomstychtivosti musely pro tuto chvíli ustoupit oné všeurčující síle. Jenom v ní uvnitř doutnaly a pálily jako malý praskající plamen. Hluboká rána nahoře na paži už nekrvácela. Bůh ví čím zbraň ji v té vřavě stačila zasadit, čím železný tesák kousl jako vzteky pomatený pes. Orhea ji bezmyšlenkovitě olízala, kam dosáhla, spleti drápanců a drobnějších šrámů nevěnovala pozornost. Zavěťřila a zaposlouchala se. Nejdřív je ucítila v myšlenkách. Proud chaotické, a přece tak černé nenávisti, třaslavý strach a celé to opovrhované plytké vlnění člověčí mysli. Teprve potom jí vítr přinesl pach. Slaboučký závan, s nímž by si méně citlivé smysly neporadily. Pach vydělané kůže a starých hadrů, studenou vůni železa, závan kouře a štiplavého potu. Pach navlhle psí srsti a uslintaných tlam. Obrátila se na místě a jako pravý Stín zmizela v husté houštině na odvrácené straně návrší. Les prořídil, mezi stromy zasvítla mýtina.

Pár dřevěných chatrčí, milíř, ve stráni vykopaný sklep a krytá salaš, pod níž jí citlivé chřípí prozradilo jen houfek vystrašeně pobekávajících ovcí, ji na okamžik zneklidnily. Znovu nabrala vítr a otevřela mysl, aby se ujistila. Nic... Uhlířova chatrč byla opuštěná, žádné mlhavé, teplé, převalující se vlny lidského spánku k Orhei nedoléhaly. Snad že byl uhlíř z vůle svého vladyky v houfci těch, které polomrtvé strachy nechala za sebou...

Vklouzla mezi závětrí, plůtky posplétané z jehličnatých větví, a přikrčila se k zemi. Její pronásledovatelé byli blízko, příliš blízko na to, aby se odvážila běhu přes mýtinu ozářenou měsícem. Rozčilení, poplašení psi četli její stopu stejně zřetelně, jako ona tok jejich polovičatých, zmateně se řítících myšlenek.

Orhea se schoulila k zemi a sklonila hlavu, aby ji nenáviděným nepřítelům neprozradilo ani blesknutí očí. Přinutila se ztišit dech. Soustředovala myšlenky. Jako šípy, vysílané do otupělých psích hlav. Jeden po druhém. Pomalu. Šlo to jen stěží, jak jí bolest, rozlévající se ze srdce, zaplavovala mysl. Selhala! Je to její vina. Pronikla do boleslavského hradu, kde správně tušili nejsilnějšího nepřítele. Získala vladkovu důvěru a všechno měla na dosah. O té prokleté jámě věděla od samého počátku, ale jen se jí v duchu pohrdavě smála. Past, do jaké se chytá tupá lesní zvěř? K smíchu. Každý Vampýr by něco takového odhalil na tisíc kroků! Kousla se do ruky, aby zoufalstvím nezavyla. Podcenila nepřítele a to Zákon neodpouští. Hrála si na hradní paní, pošetile spokojená s tím, jak dokonale zvládá roli člověka. Válela se s hradním pánem jako lidská běhna, jen pro potěšené poznání, jak nové a netušené dveře neřestí před ním otevírá.

Jen proto...? Ta myšlenka jí zazněla v hlavě jako vyslovena někým cizím. Vztekla ji zahнала. Zacpala si rukama uši, ale i přes zaťaté pěsti k ní pronikl zdušený šepot těch nocí.

„Olygo, láska moje... Královno! Jsem tvůj...“ Ten vášní zdrsneý sametový hlas jí lhal. Zradil ji a pak ji zavraždil společně s jejími bratry. Zabil v ní duši. Přece nevěděl..., namítl tichý hlas někde v ní. Ne, nevěděl. A kdyby věděl...?

Tok jejích neradostných myšlenek přerušilo zmatené hulákání. Štěkot a sípění psů, škrtících se na hrubých obojcích. Houf ustrašených mstitelů se vyřítil na mýtinu. Halasně se svolávali, přehlušující tak každý svůj vlastní strach. Dobré dva tucty jich pan Ješek z okolních vsí posháněl. Orhea znovu násilím zklidnila dech a přála si splynout s navlhlou, studenou zemí.

„Prohledat!“ zahulákal pan Ješek, jako by velel celé bitvě, a hrotem své zlověstné zbraně namířil na uhlířovy chatrče. Obřadně políbil těžký kříž, který se mu houpal na prsou, a neohrabaným

klusem vyrazil kupředu, málo se staraje o to, zda ho ostatní následují. Se supěním se mu však drželi v patách. Báli by se vzdálit jeden od druhého. Psi, puštění ze řemenů, zmateně pobíhali, nebo se zděšení náhlou, nepochopitelnou cizostí vlastních myslí s ustrašeným vytím tlačili k nohám svých stejně vyděšených pánů. Ti, aby zakryli vlastní strach, odkopávali je a častovali řevem a ranami. Pár chlapů z pochodněmi si dodalo odvahy a prolézalo chatrče kolem milíře. Pobořili ohradu ovčína a s klením zakopávali o poplašené, motající se ovce.

„Ve jménu Božím!“ zařval čelákovický pán, dřív než vykopl dveře do chléva a vřítíl se dovnitř s křížem v jedné a se zbraní v druhé ruce. Jeho mladičkový zbrojný, marně ho daleko vzadu dohánějící s lehčím mečem a pochodní, málem zakopl o svou černě skvrnitou fenu, která se mu s úzkostným zavytím znenadání vtlačila přímo pod nohy. Shýbl se, aby ji povzbudil...

Dopadl na zem mrtev – dřív než úděs z ďábelských očí, sršících ve stínu při zemi, dokázal dospět do jeho mysli. Jediný obratný, tisíckrát vyzkoušený hmat pak přelomil vaz hrůzou ochromené feně.

Pan Boreš postřehl snad jen zdání toho pohybu. Koutkem oka někde za sebou. V uličce z posplétaných ovčích ohrádek. Ustrnul v půli kroku. Byl si jist, že kráčí poslední. Pochodně povykujícího houfu kmitaly už někde mezi chatrčemi a hlas pana Ješka, nepřestávajícího provolávat svá zuřivá povzbuzení, zněl odkudsi zpředu trochu tlumeně. Ze tmy se ozýval dupot běžících nohou.

Bez dechu se zprudka obrátil.

Zledovělými prsty zatápal po přezce pásu a nechal meč i s pochvou padnout do trávy. Polykal naprázdno a oči ho pálily, jako by do nich nalil živého ohně.

Orhea střelila pohledem přes rameno a vymrštila se z trávy téměř nepostřehnutelným pohybem. Nekonečnou vteřinu na sobě ulpěli očima. Pohled boleslavského pána byl vyhořelý jako popel spaleniště, Orhein sálal jako výheň pekelná. Pan Boreš pomalu, jako bez vůle obrátil svého neklidného vraníka. Jak ve snách vztáhl ruce a přehodil mu otěže přes hlavu. Ze zvyku zkusil zápinku sedla. Nespouštěje zdivočelý, bolavý pohled z Orheiny napjaté tváře, nastavil jí do sebe zaklesnuté dlaně pod koleno.

„Jed'. Než mě opustí šílenství...“, vyrazil téměř neslyšně. „Jed'!!“

* * *

Graen sebou při každém Dakhově pohybu trhla. Pokaždé, když zase znovu vyskočil a bezcílně měřil podzemní síň z jednoho konce na druhý, jen proto, aby u stěny bezmocně uhodil pěstí do kamene. Svaly ve tváři mu škubaly a celý se chvěl divokým vnitřním svárem. Graen cítila jeho rozechvění v hloubi vlastních útrob, jako by s ním byla nevysvětlitelnými pouty spojena, jako by její krutý hlídač náhle uvěznil sám sebe. Už podruhé vyběhl po příkrém, ohlazeném schodišti až vzhůru, napjatý a roztřesený prudce dýchal a naslouchal, tváří přitisknut ke kameni. Graen sledovala každé jeho hnutí. Bezmyšlenkovitě přitom podávala Adreenovi hladké barevné koule, které však byly pro jeho neobratné prstíky ještě příliš velké a nepoddajné. Klouzaly mu z dlaní a s hebkým ťuknutím mu znovu a znovu utíkaly.

Nahoře už nastala noc. Graen to tady pod zemí poznala, jako ostatně pokaždé, jen ze své únavy a touhy po spánku. Uložila Adreena, ale sama dnes oči nezamhouřila. Ležela beze spánku na zádech a poslouchala tichý, pravidelný Adreenův dech. Zpoza sloupoví k ní pronikala pobledlá záře olejového kahance, již občas utlumil kymácející se Dakhův stín. Jeho téměř hmatatelný neklid jako by plnil podzemní prostor divnou, zneklidňující vibrací. Jako znovu a znovu rozeznívaná struna varyta, na niž umíněně brnká čísi nešetrná ruka. Graen to bolelo až ve spáncích. S otupělou hlavou a bolavýma očima nakonec přece jen na pár chvil usnula.

Vymrštila se leknutím. Co ji to probudilo? V první chvíli, omámená těžkým, neklidným spánkem, si to nedovedla srovnat v hlavě. Teprve po chvíli si uvědomila – křik, ano, divný, kvílivý křik to byl. Hlas půlnočního přízraku nebo řev samotného srdce kamene. Drásavý, ale vzápětí ztlumený do strašného bezhlesého vzlyku. Než si stačila uvědomit, co dělá, prolétla bosá sloupovou síní.

Z vykládaného stolku někdo smetl všechny pergameny, pár figurek a svícen se také válely po podlaze. Kahanec ještě poblikával a jen zavěšené čalouny na stěnách povlávaly, jako by jimi províval čísi dech. Velká sloupová síň byla prázdná.

Našla ho až nahoře na schodišti. Schouleného na zemi a přitisknutého ke skále. Tam, kde se v ní otevírala brána ke svobodě. V nazelenalém přítmí, vycházejícím z kamene, ho sotva rozeznala. Zamrazilo ji, ale s nerozumnou umíněností se vydala vzhůru. Sledoval ji zdivočelýma očima, ale neříkal nic. Nehýbal se. Graen se zděsila jeho tváře. Té masky zběsilého utrpení, bolesti, jakou – jak si až dosud byla jista – není schopen cítit. Teprve teď viděla, že v zoufalství zaryl zuby do vlastních zápěstí, aby se přinutil ztišit svůj křik. Ohromená Graen nestačila pomyslet na vlastní strach.

„Co se děje, Dakhu...?“ vydechla. „Co je ti...?“

Namáhavě pootevřel ústa, jako by jí chtěl odpovědět, ale současně mu to působilo nadlidskou námahu. Snad chtěl jen vyštěknout rozkaz, zahnat ji, ale z hrdla mu vyšlo jen zvířecí zaúpění. Prsty se zarýval do skály a drásal si o ni tvář, jako by byl tady dole stejně tak vězněm jako ona. Hlídačem, šíleným bezmocí a uvězněným vlastní povinností.

„Běž,“ slyšela najednou Graen sama sebe. „Jdi, ať se stalo cokoli... Já... slibuju ti, že neuteču. Ani nemůžu, vždyť víš...“ Sama nevěděla, proč to vlastně říká.

V upřených očích mu kmitla jiskřička úlevy. Potřeboval už jen tak málo, aby přestal bojovat.

„Dolů...,“ rozkázal chraplavě. „Běž dolů.“

Poslechla a ohlédla se teprve u paty schodiště.

Byl pryč a hladká neporušená skála nijak nedávala znát, že by jí kdy prošlo cokoli živého.

Běžel rychle a vytrvale, zoufalým vlčím během, který i jemu rval plíce palčivou bolestí. Hnal se tím rychleji, čím se v něm hlasy řvoucí o pomoc ozývaly tišeji, tím bezhlavěji, čím víc se měnily v bezhlesý, vychládající nárek agonie a nicoty. Až ztichly docela... Zastavil se v půli kroku, divoce oddechující, roztřesený a zlomený. Nic. Ticho. Jen nekonečné ticho černé hlubiny. Na pár okamžiků zůstal tak, zledovělý a schoulený do své bolesti. Potom se napřímil, obrátil a nabral vítr. Větril směrem, kterým se vydali jejich vrahové. Na okamžik zachytil Orheu, ale bylo to slabé a neozýval se v tom strach. Jen nenávisť. Věděl, že i ona už ví...

Sehnul se k zemi, aby se ujistil. Zachytil ten nezaměnitelný pach. Tichý a neúprosný jako vlčí stín, rozběhl se pak vrahům po stopě.

Po vysilující marné honbě se unavení muži vraceli.

„Tu d'áblici nám Bůh do rukou vydá,“ ujistil je pan Ješek, když už sotva stáli na nohou vyčerpáním. „Ne-li teď, potom později.“ Neměli důvod mu nevěřit. Svítalo a oni měli před sebou hrůznou povinnost. Ploužili se jako svázání a zpátky k jámě se blížili s největší opatrností, zpocené ruce přehmatávající na toporech zbraní. Oči upírali pod nohy, jako by se báli toho, co uvidí.

Mýtinu zavalilo mlhavé ranní šero. Ve stojatém tichu se nehýbalo vůbec nic. Byli mrtví. Oba dva byli mrtví a vyhrnuté pysky, odkrývající zakrvácené špičáky, stejně jako skelné, povlakem smrti zahalené oči o tom hovořily s dostatečnou výmluvností.

Pan Ješek si přitáhl kožešinovou šubu k ramenům, jak ho znenadáni zamrazilo. Oči se mu klížily jako po bitvě, jako po jeho první bitvě, kdy padl rovnou mezi pobité a spal spánkem ne nepodobným odpočinku věčnému. Násilím se vzpamatoval. Potrásl hlavou a okázale zešíroka se pokřivoval. Ostatní z něho nespouštěli oči, a tak ho váhavě následovali. Čelákovický vladyka si zhluboka pročistil hrdlo.

„Dílo Páně ještě není ukončeno,“ prohlásil, jak nejpevněji uměl. Teď se mohl jen modlit, aby rady, co mu poskytl Boleslavský, byly co platny. Sám Bůh ví, kde ho vlastně po cestě ztratili. Možná je lépe to nevědět... Vtíravou myšlenkou, lze-li k větší slávě Boží užít černého vědění, se pan Ješek raději nezabýval. Už tak se mu hlava mohla rozskočit.

„Přitesejte dva kůly,“ rozkázal. Dva pacholci, poslušni jeho přání, se s trochou úlevy, že mají to místo tiché, syrové hrůzy aspoň na chvíli za zády, rozběhli do lesa. Pan Ješek se zatím sklonil k tělu mrtvého Vampýra. Jedním trhnutím své mohutné tlapy vyvrátil čelisti z kloubů. Prasklo to, jako by zlomil suchou větev. Došíroka otevřená ústa beze zbytku vyplnil kamením a hlínou a kopnutím převrátil bezduché tělo na břicho. Botou se zapřel mezi lopatky a se zafuněním zauzloval provaz kolem vykloubených paží. Mezi ztuhlé prsty vecpal malý křížek, narychlo posvazovaný ze dvou větviček. Pár dalších rukou, osmělených dokonalou bezmocí Stínu i páně

Ješkovou nadlidskou odvahou, přispělo na pomoc. Zahučelo to jako v úle a odkudsi z houfu vylétlo dokonce tlumené chlapské zachechtání. V náhlém opojení vlastním hrdinstvím cloumali mrtvými těly po zemi jako zběsilí, dokud vладыka nezařval: „Odstupte!“ Zaraženě ho poslechli.

Pan Ješek obřadně odřikal modlitbu a pozdvihl nad hlavu svou palici. Obloukem ji nechal dopadnout na přiostržený kůl, nasazený přímo na vychladlé, mrtvé srdce. Mladý Darius se na smrt bledý rychle odvrátil a schoulil se opodál s hlavou mezi koleny. Ale mlaskavý dopad druhé rány a vlhké třišťení kostí už ho až do konce jeho dnů měly za nocí probouzet ze sna.

Bezduchá, zohavená těla pak omotali řemeny a přivázali ke smykům z nařezaných větví. Táhli je daleko, dokud jim stačily síly. Co nejdál od hradiště. Vykopali dva hluboké hroby a kopnutím svrhli těla do země. Pan Ješek se přesvědčil, zda leží tváří do hlíny, a nahoru kázal přivalit dva obrovské balvany. Tři měli s jedním co dělat. Jenom tak nebudou nečistí moci v podobě duchů vycházet a škodit dál.

Na mýtině, kde se v modravém přísvitě odcházející noci choulilo pár rozdrbaných chatrčí, se Dakh zastavil. Ve vzduchu ještě tkvěl zřetelný nakyslý pach lidské smečky, psů, zdivočelých strachy, a poděšených rozuteklých ovcí. Rozeznával to jasně i přes kouř doutnajícího milíře a kousek dál zachytil i závan koňského potu. Přiblížil se tváří ke zdupané trávě. Ne, nemýlil se, někdo z nich byl v sedle, ale železem vanoucí stopa kopyt se nestáčela směrem, kterým zmizela ta zapáchající smečka vrahů. Kůň mířil na opačnou stranu, do lesů. Tryskem... Dakh na okamžik zaváhal. Orheu v mysli nezachytil, jen tiché, nezřetelné vlnění. Přinejmenším tedy nebyla v nebezpečí. Neúnavně se rozběhl po stále zřetelnější stopě.

Brzy mu postačil už jen zrak a sluch. Stíhal je ve zvolna řídnoucí, ševlivé temnotě lesa jako klouzavý, hladký vlčí stín. Bojoval se strašnou touhou vrítit se doprostřed těch smrdutých, tupých tvorů, drásat je a rvát, vyrvat žíly z jejich ohavných, kožnatých hrdel a nad jejich zdechlinami pak konečně vyřvat všechn svůj zběsilý žal. Nevyšel z něho však jediný vzdech. Zůstával tichý jako vanutí větru, jako plynutí oblaků nad hlavami.

Teprve když na čerstvých hrobech udusali poslední hroudu hlíny a tlumený repot jejich hlasů utichl někde za lesem, měkce vyklouzl ze stínu a přiklekl do hlíny. Potlačil náhlou, k nepřezítí krutou touhu vyhrabat je vlastníma rukama, ještě jednou se jich dotknout, sevřít je v sobě a nepustit. Dýchat dech černého prázdna s nimi. Nejdřív se však musel – poslušen instinktů svého druhu – dovědět, co se stalo. Nic neponechat náhodě. Vracel se k jámě.

K zející vražedné jámě, kam se brzy vrátí i ti... najednou se mu pro tu havěť, páchnoucí nevydělanými kůžemi, nedostávalo dost urážlivého jména. Své mrtvé zatím zaházeli větvemi a zatížili kamením a velikými kříži, než je pohrbí za svých hloupých, nepochopitelných obřadů. Jako by ten jejich Christos, jemuž se tak koří, někdy slova promluvil o tom, že jejich nevábná, už zaživa se rozkládající těla uchrání od zkázy. Proč by měl? Mluvil o tělech ducha a říších astrálu, ale ti tupci s ušima zalitýma voskem se dál motali ve vyšlapaném kruhu své malosti, jako dobytek s uřezanými rohy otáčející den za dnem kolem žernovu. Se zlomyslným úšklebkem Dakh odházal kamení a odtahal větve, aby důkladně a s děsivou pečlivostí poničil jejich dílo. Budou-li se chtít přizítvit bratříčci vlci, dá jim teď žel trochu práce posbírat si pár zbytků po lese. Na stromy nedosáhnou...

Otřel si dlaně o trávu a přece jen se přiblížil k jámě. Cítil, jak se mu srdce rozbíhá rychleji. Polámané větve, zdusaná hlína a krev. To všechno k němu mluvilo řečí, z níž se mu zrychloval dech. Přelomený topor sekyry, kyj, povalující se opodál, tráva rozrytá šíleným zápasem. Kus rozedřeného provazu, osekáný kmen a hluboké rýhy v stěně pasti. Tahali je nahoru jako zabitou zvěř...

Násilím se nutil do klidu, ale nedokázal tomu nicotnému zbytečku naděje poručit. Ozýval se v něm s mučivou úporností, o to trýznivější, že byl tak – nepatrný... Třeba neudělali všechno, co měli. Třeba Orhea ještě včas přervala život tomu, který jediný mohl vědět... Třeba... Snad. A věděl vůbec, že nestráví-li tělo Vampýra oheň nebo srdce neprobije kůl, stačí jen pár kapek krve živé oběti, aby vystoupil z hrobu v plné síle, byť by předtím z jeho těla zbývalo sotva víc než hromádka kostí? Snad nevěděl... Dakhovi se najednou nedostávalo dechu. Co když byl jeho žal planý! Co když ještě dnes...

Zprudka pohodil hlavou a znovu se soustředil. V náhlém úleku se sehnul níž. Stopy psích tlap otisknuté v rozměklé hlíně, klikaté drážky drápů ujíždějících a klouzajících v marném útoku či obraně. Zběsilý tanec psích nohou, vyrvaná plavá srst, krev... Anúbis! Dakh se s trhnutím napřímil a přejel pohledem kolem sebe s mrazivou jistotou, že jeho dobité tělo uvidí ležet někde opodál. Nebylo tam. S trochou naděje pohlédl k lesu a tiše hvízdal. Současně vyslal ostrý, jasný šíp myšlenky. Sledoval v mysli jeho dráhu, dokud ho nepohltila rozvlněná nicota. Zkusil to ještě jednou. Nic... S povzdechem se vrátil ke čtení neradostného písma stop.

V rozdupaném blátě něco blýsklo. Alastherův srpovitý prsten, servaný v boji nebo stažený z mrtvých prstů, válel se zpola zašlapán v bahně. Opatrně ho zvedl a očistil. Navlékl si ho na prsty a sevřel pěst. Neseděl mu tak dobře jako jeho vlastní. Třeba ho Alasther bude ještě potřebovat... vrátila se zase ta nesmyslná naděje. Ještě v něm mihotala a poblikávala, zatímco jeho oči už utkvěle zíraly na to, co se válelo v trávě na zemi...

Dakh stál a otupěle potřásal hlavou, jako by ty dvě strašné věci mohly ještě zmizet, rozplynout se mu před očima. Neztrácely se však, a dál ležely v trávě, děsivé, výmluvné a neodvolatelné. Dva ostře přitesané kůly potřísněné krví a úlomky kostí...

Zběsilý vlčí řev rozechvěl zem i nebesa.

* * *

Čas... musím počítat čas, nebo ze všeho přijdu o rozum, říkala si úzkostlivě Graen, zatímco se bezduše ploužila z jedné podzemní síně do druhé. Ještě nikdy tady dole nezůstala sama, a jakkoli z jejích přízračných strážců šla hrůza, z nedozírných zemských prostor, opuštěných vším živým, na ni padala hrůza ještě větší. Všechno tu bylo jiné – hlasy, světlo i samotný vzduch. Nezměrná tíha kamene nad hlavou, jako by ji hrozila zavalit. Co když se k ní už nikdy nikdo nevrátí...? Jak dlouho by trvalo, než by tady s Adreenem umřeli? blesko jí mimoděk hlavou.

Žízni by nezahynula, vody tady pod zemí bylo dost. Jiskřivě ledový pramen prýštil v jedné z malých sloupových síní přímo ze skály a průzračně se točil v opalizující ohlazené nádržce, odkud puklinou v kameni mizel zas bůhvíkam do nitra skal. Zato skromná

zásoba jídla, které jí její věznitelé nosívali bůh sud' odkud, by došla brzy. Adreen by asi umřel první, je ještě maličký... Náhle si s ledovým zachvěním v hloubi duše uvědomila, že možná by naopak žil ještě mnohem déle než ona. Ještě dlouho po tom, co ona... Prudce zavrtěla hlavou a bezmyšlenkovitě polkla pár doušků vody. Potravou bude šetřit, jak jen to nejvíc půjde. Dnes už tedy rozhodně jíst nebude.

Zastavila se až nahoře, na samém konci vysokého, strmého schodiště. Nohy ji sem donesly snad samy od sebe. Jako už tolikrát... Snad potisící ohmatala dlaněmi skalní stěnu. Každíčkou prasklinu, každý výstupek. Postavila se, jako to zahlédla dělat je. Tvář ke skále, dlaně zlehýnka před sebe. Zavřít oči a krok dopředu... Vlhký, nelítostný kámen ji zarazil tak tvrdě, že se tou nevědomou necitelností a vlastní bezmocí konečně rozplakala. Seděla schoulená v pláči, dokud zezedola neuslyšela vrískat Adreena. Vzbudil se a s bezohledností všech mláďat se hlasitě dožadoval krmení a matčiny přítomnosti.

Když podle jejích výpočtů nastala noc, přinutila se ulehnout, přestože si byla jista, že neusne. Musí ale dodržovat řád, jinak se zblázní. Ležela tváří ke stěně a dlouho bez pohybu naslouchala přízračným zvukům ticha. Čas uplýval tak zvolna, jako kapky vody hloubící tam někde ve tmě kámen, na nějž dopadaly. Po pár hodinách neklidného spánku, plného zmatených snů, které se jí s děsivou úporností vracely, usoudila, že už by mohlo být ráno. Adreen se překulil na břicho, něco si pro sebe broukal a soustředěně mačkal v pěsti trásně podušky, kterou si stáhl dolů k sobě. Prozatím se zdál spokojený.

Graen se mátožně posadila a protřela si rukama oči. Chvilí zůstala tak, s lokty na kolenou a rukama na očích. Hned ale rázně vstala, usmála se na Adreena, popadla ho do náručí a zamířila s ním k vodě. Celá se svlékla a nechala si perlivý proud stékat po těle. Ledová voda páčila na kůži tisíce jiskřičkami, ale Graen už věděla, že za chvilinku se v ní rozleje příjemné, čisté teplo a také mysl že se rozjasní. Vlastně ji to naučili oni...

Na pražském dvoře měli lázeň, ale byla to jen prkenná kůlna se škvírami plnými ohavného hmyzu a s věčně věkův slizkou podlahou.

Pod železným kotlem se ale zatápělo leda tak o velikých svátcích a nebo když nějaký ten břicháč dostal chuť na mladou lazebnici. To mistr Marlinus jí vyprávěl o římských lázních, o sloupových komnatách, plných zurčivé modré vody, s mozaikovými podlahami skládanými z barevných sklíček, se zlacenými lehátky a mramorovými sochami. Líčil jí život bohatých patricijů, kteří si nechávali pěstít těla armádou zvlášť k tomu vycvičených otroků, dávali si přečítat verše a natírat údy vonnými mastmi. Kde by ji bylo napadlo, že něco podobného uvidí někdy na vlastní oči! Jen s tím rozdílem, že sloupoví a vodní nádržky hloubily a tesaly místo lidských rukou voda a čas. Jen že místo slunce, pronikajícího průsvitnými stórami, pableskovala tady chvějivá zář kamene. Jenom že místo vznešených římských senátorů uléhali tady se svitky veršů v rukou bytosti strašnější než stíny půlnočního děsu.

Dobrodiní koupele přišla Graen na chuť záhy. To jen poprvé ji se škodolibým smíchem, ječící a drápající, pod proudem vody drželi. Pochopila rychle. Alasther ji později se svou příznačnou stopou pohrdání v hlase poučil, která mast přijde na tělo a který olej patří do vlasů. „Jen pár kapek. Ne víc než dvě, tři...“ utrousil na půl úst a ukápl jí do dlaně ze zlacené lahvičky. Naučil ji, jak zbavit tělo chloupků, jak uchovat pleť hebkou a vláčnou.

Graen rychle zahнала všechny myšlenky, vklouzla do volných tyrkysových šatů, zašněrovala sandály a natáhla ruku k Adreenovi. Další hodinu se pak bavila tím, že ho učila opakovat jednotlivá slůvka. Špulil u toho pusy a snažil se tak poctivě, že se rozesmála. Sotva však usnul, zavalila ji tíseň znovu. Přistihla se, že pláče a v pláči opakuje: „Dej ať se vrátí, Bože, dej ať se vrátí...“ Zděsila se, že je to hřích. Měla by se spíš modlit za vlastní požehnanou smrt... Ale ta byla najednou děsivě blízko, tak blízko, že Graen skoro už slyšela svištivé broušení kosy. Vráti-li se k ní její strážci, potom ještě kousek života zbývá a s ním i naděje... Rozhodla se, že se tím nebude zabývat.

Z bochánku chleba odlomila malý kousek, který si pro dnešek určila za příděl. Miska mléka a zbyteček sýra musí postačit. Zaváhala, ale pak přidala ještě lžičku medu a pár kousků sušeného ovoce. Adreen přese všechno potřebuje ještě i její mléko. Teprve za

tři, čtyři dny, až dojde úplně všechno, to začne být doopravdy zlé. Rozhodla se, že hlad i nebezpečné myšlenky raději zaspí.

„Graen!“

Někdo ji volal. Ztuhla a s pevně semknutými víčky se přitiskla tváří k polštáři. Ne. Je tady sama. Je to sen. Neurvalá ledová ruka z ní strhla přikrývku. Vymrštila se leknutím, ale v první chvíli by mu snad byla padla kolem krku. V příštím okamžiku se zděsila jeho tváře. Té zpusťšené kamenné masky. Jen oči v ní hořely jako jámy pekelného ohně. Páchl kouřem a krví a bůh ví čím ještě. Zaslché škrábance se mu táhly od ramen až k bokům, přerovaná čelenka visela sotva na jedné sponě. Zdál se na smrt unavený, na samém konci sil. Rukama si objímal ramena, hlavu svěšenou, zcuchané prameny v očích.

„Graen...“, opakoval, ale někde v hloubi toho nelidského hlasu se zachvělo něco, co v něm Graen nikdy nepostřehla.

„Dakhu... Oni jsou... mrtví“, vydechla znenadání a ani to nezaznělo jako otázka. Najednou si tím byla jista. Jen kývl a znenadání se sesunul na kolena. Zůstal tak, s čelem opřeným o pelest rozházené postele. Zaskřípal zuby a ze rtů mu uniklo přízračné zavytí. Graen se odtáhla až ke zdi, v hlavě jí bouřil zdivočelý vír pocitů.

Mrtví. Jsou-li opravdu mrtví a je-li mrtvá i Orhea, pak – vyděsila se – pak už nebudou potřebovat Adreena! To jí Abogarth vysvětlil už dávno, se svou děsivou stručností a s trochou škodolibosti nad jejím zděšením. Orhea si na něho počká, objasnil jí. Až Adreen dospěje, řekněme tak do čtrnácti let, podstoupí krvavý rituál podle Řádu stvoření. Od té chvíle přestane stárnout. Lidskou potravu nepozře pak už ani v tekuté formě. Stane se dokonalým Vampýrem a v Orheině loži založí nové pokolení Nesmrtelných. Graen se ještě teď svíral žaludek, kdykoli na to pomyslela. Její maličký a ta ďáblová děvka! Dodnes jí také nepřestal v uších znít Abogarthův smích. A cos myslela, holčičko? Že tě tu máme pro zábavu?

Zaplatila-li Orhea tam někde venku životem, pak týž osud čeká i ji a Adreena. K čemu by jim byl bez Orhei... Dakh je jen sotva nechá žít. Graen si to uvědomovala s hrozivou jasností. Přes to všechno se nedokázala ubránit, aby na něho neshlížela s čímsi nebezpečně se

podobajícím lítosti. Nevěděla, že bytost jeho druhu může cítit žal... Možná, když zůstal sám, že by ho přece uprosila, blíkl v ní neúnavný plamínek naděje. Možná. Snad.

Vzdychl a otrásl se jako zimou. Na okamžik se schoulil do sebe, ale pak se pomalu, strnule vytáhl nahoru k ní. Zůstal na kraji lože skrčený, s koleny pod bradou. Graen se v náhlém leknutí odtáhla tak daleko, že narazila zády na stěnu. Když se dlouho nehýbal, opatrně vztáhla roztřesenou ruku, a aniž by byla mohla vysvětlit, proč to dělá, dotkla se zlehka jeho ramene. Hrábl jí po ruce s takovou prudkostí, že jí srdce rázem vlétlo až do krku. Ale neublížil jí. Jen ji svými kostnatými, chladnými prsty svíral až k bolesti. Graen se nahrnuly slzy do očí, ale nebylo to proto. Nevěděla vlastně, proč pláče, proč polyká slzy, tiše a bolavě, aby ho nevyrušila. A nevěděla o nic lépe, proč ho najednou sama tak pevně objímá, proč se divoce vzlykající nebrání jeho železnému sevření a proč je jí sladce a strašně jako ještě nikdy v životě.

* * *

Boleslavský kostel zasvěcený svatému Klimentu praskal toho rána ve švech. Vždyť už od samého svítání všichni na rynečku vykřikovali tu novinu, kramáři ji s očima navrch hlavy šeptali do všech ochotně nastavených uší. Konec prokletí! Konec hrůzy. Už není více Stínu! Chvála našemu Pánu, aleluja!

Tělnatá pekařka se namáhavě prodírala přeplněným kostelem k lavici a nestačila se přitom rozhlížet na všechny strany. Těch svící a květín a kadidla, jako by měl na zem sestoupit sám Spasitel. Však jen a jen Jeho svatou vůlí bylo to dílo zdárně dokonáno, o tom nemůže nikdo pochybovat. Pán z Čelákovic prý vybojoval ten strašný boj víc mrtvých než živých a ran prý má na těle, že by je na volskou kůži nese-psal. Měli prý ti zplozenci pekla lidskou podobu, ale zuby a drápy šelmí... Až se otrásla a honem se spěchala pokřičovat. Jedna čarodějnice prý jim sice utekla, ale povídá se, že ji hnali, že na to hned tak nezapomene. Sem se rozhodně hned tak nevrátí, a i kdyby, ti rekové už by si s ní – po tom, co vykonali – dozajista poradili také. Čelákovický pán musí být chrabrý jako sám archanděl Michael, když se s takovými ďábly pustil do křížku, i když stará Eusebie něco pletla, že prý Boleslavský Boreš nějakým nečistým mámením

vítězství přivolával. Dušovala se, že to má od písaře pana Půty a ten – Bůh žehnej tomu odvážnému chlapci – byl prý rovnou při tom. Ale ať už to bylo jak bylo, pekařka si pevně umínila, že se bude modlit za všechny bez rozdílu.

Sám biskup vystoupil k oltáři a zanotoval oslavný chorál. Čelákovický vladyka se ke zpěvu nepřipojil. Seděl na prvním místě, jež mu dnes po právu příslušelo, bledý, zalitý studeným potem a obvázan, ale vzpřímený, a přes všecku panující radost se zachmuřeně staženým obočím. Paní Magdalena se, churava, ztěžka opírala o dvě služebné. Vytrpěla už příliš, než aby se ještě dokázala radovat.

Z kostela se všichni vyhrnuli s pocitem, jako by jim sňal balvan z duše a oni mohli ponejprv opatrně a svobodně zdvihnout hlavy. Snad se ještě báli uvěřit, že najednou není proč se děsit nadcházejícího večera. Na návsích se tančilo kolem ohňů dlouho do noci. Mladé hlasy se jásavě rozléhaly do tmy a mezi chalupami rozverně poskakovala světýlka zažehnutých loučí. Mnohá okénka zůstala otevřená, nesčetné dveře dokořán...

Šedivý kaplan, rozvážně po ránu krácející do kostela – aby zapálil svíce a uklidil květy po včerejší slavné mši – vkročil rovnýma nohama do pekla. Strašlivý Stín, jako by se chtěl opožděně účastnit oslavy, navštívil také dům Boží... K nepoznání zohavená oběť, jejíž krev v děsivém výsměchu naplnil kropenky, v groteskní póze sřežila vchod do sakristie. Starý kněz zaječel ve smrtelné hrůze a zpola šílený se vypoťácel na rynek.

To už se sbíhali. Zalknutí hrůzou a němí.

Pomsta Stínu, nad nímž neměla moci smrt, byla strašná. Do rána nevynechal snad jediný dvorec, jedinou tvrz. Nebylo nikoho, kdo by se odvážil slova odporu.

Ani čelákovický pán už nehřímal a nesvolával do svatého boje. Jen tiše shlížel do kraje, s rukama pokorně rozpjatýma.

Rozsápán od hrdla až po slabiny, ukřižován na vratech čelákovického kostela.

* * *

Graen se opírala o kamenný sloup a nedokázala se ubránit úsměvu. Dakh si na podlaze hrál s výskajícím Adreenem a zdálo se, že je to baví oba. Teprve když se neudržela a zasmála se hlasitě,

zprudka vzhledl a něžným násilím něco rychle vykroutil z Adreenovy dychtivé, neohrabané tlapky. Schoval tu věc někde v záhybu pláště, dřív než Graen stačila postřehnout, co to vlastně bylo, a spěšně Adreenovi otíral dlaně a tvář.

Graen z toho všeho nějak podivně zamrazilo, ale do toho se jí – už od té noci – pořád vtíral neodbytný pocit, že by ho měla snad... nějak utěšit. Možná bys ho měla spíš zabít... ozval se téměř vzápětí dosud slabě zaznívající hlas chladného rozumu. Dřív než on zabije tebe. Zůstal sám. Třeba by se to podařilo. Dokázala by to?

„Dakhu...?“ ozvala se nesměle. Vlastně by se neměla ptát. Na to se příliš bála odpovědi. Ale zdálo se jí, že ji něco k těm slovům nutí. „Dakhu, co teď bude s námi, když...?“

Nedůtklivě trhl rameny. Oči měl teď pořád zrudlé a hořlavé a úsměv, který měl ještě prve pro Adreenu, jako by mu někdo setřel s tváře.

„Tím, že jsou mrtví se nic nezměnilo,“ odsekl. „Vůbec nic. Rozumíš?“

Kývla, ale nevzdala to. „Víš, myslela jsem, že když Orhea je teď... že teď už třeba nebudete potřebovat Adreenu...“ vypálila překotně, ale sama slyšela, jak strašlivě to zní.

„Orhea je živá!“ křikl na ni Dakh, až leknutím uskočila. „Je živá! Vráti se. Adreenu budeme potřebovat víc než dřív. Slyšíš?“ zakřičel zlostně, ale zaznělo v tom příliš mnoho strachu, než aby Graen uvěřila, že si tím sám je skálopevně jistý. Neví, pomyslela si Graen, neví o ní. Tušila, že se navzájem nějak cítí, asi jako psi, ale zřejmě to nefunguje vždycky. Kde tedy může Orhea takovou dobu být? A proč?

Zamyšleně si sedla na podlahu. Dakh po ní šlehl zamračeným pohledem, ale pak si kupodivu přisedl blíž. Díval se do země a roztržitě si pohrával s malou zlacenou figurkou, kterou dával na hraní Adreenovi. Vyklouzla mu z ruky a Graen mu ji jedním prstem přisunula po podlaze. Zašilhal po ní, vzdychl a – usmál se... Graen mu to bezděky vrátila.

„Řekneš mi, co se vlastně stalo?“ odvážila se po chvíli nesměle. Srdce jí při tom bušilo až v hrdle. Už tak dlouho se trápila úvahami, nad nimiž se jí hlava mohla rozskočit. Musí se to dovědět. Musí.

„Co?“ rozkřikl se Dakh a tvář se mu proměnila zuřivostí. „Zabili je! Zavraždili. Ta smrdutá chátka a ten odporný zaklínač z Boleslavi! Toho jediného jsem ještě nedostal, ale i tak je už teď mrtev jistěji, než kdyby ležel v truhle,“ dodal tišeji, nicméně s mrazivou zřetelností. Graen zavřela oči a přinutila se na to nemyslet.

„Myslela jsem,“ nevěděla, jak začít, „že není možné... zabít Vampýra,“ hlesla.

„Ne není,“ odvětil hořce Dakh. „Lidskou zbraní to možné není. Jen jedinou – a oni to věděli. Kůlem zaraženým do srdce. Z té cesty už není návratu.“ Dlouho mlčel, snad rozvažoval, má-li mluvit dál, ale pak pokračoval, tiše a jednotvárně, jako by mluvil spíš sám k sobě. „To, čemu vy říkáte duše, existuje ovšem i v těle Vampýra. Není to ale to jediné, co je v něm nehmotného. Je ještě éterické tělo, tělo astrální. To je u vás lidí stejné. Astrální tělo poutá ke hmotě stříbrná šňůra. Dokud toto spojení trvá, je život věčný. My, Vampýři, se obnovujeme krví, proto naše těla nedoznávají změn. Životodárná složka krve, ta jiskra lidských těl, působí, že čas kolem nás plyne jako voda, zatímco my jsme věční. I kdyby byl Vampýr smrtelně poraněn, rozčtvrcen, pohřben do nejhlubší krypty, roky, staletí, stříbrná šňůra dál pojí jeho hmotné tělo s astrálním. To se při zachování tajných nauk a rituálů může kdykoli navrátit zpět a obnovit život, jako by těch věků nikdy nebylo. Jenom když srdce probije kůl, anebo oheň stráví tělo, přerve se stříbrná šňůra navěky. Potom duch bloudí nicotou, černou v černi, bez času a bez prostoru... Věčně...“

Zůstal sedět se skloněnou hlavou. Zuřivost už ho opustila a přenechala místo bezmeznému únavě. Cítil se náhle tak slabý. Bezmocný jako nikdy v životě. Nikdy se nedoví, co se vlastně stalo. Nač je ti proklatci nalákali. Ve službách toho Boleslavského stojí démon, ničím si Dakh nebyl jistější. Bez vysoké magie by to nebyli nikdy dokázali. Ale skoro stejně jistý si byl tím, že – ať už dříve nebo později – poslouží stejně dobře i jemu. Bytosti předpekli vskutku jen zřídka sloužívají za dobré slovo. Není tedy kam spěchat, není třeba ztíct boleslavské hradby hned zítra. Čas teče svým řečištěm líně, ale bez zastávky, a stačí jen čekat, za kterou zátokou se pekelný slouha vzbouří svému pánu. A ničeho neměl Dakh tolik jako času...

Graen se potichu zvedla a zanechala ho jeho myšlenkám. Z bochánku na kámen ztvrdlého chleba namáhavě odlomila pár drobtů, ze všeho dostala najednou hrozný hlad. Plížila se jako duch, Dakh přesto zvedl hlavu, sotva se hnula. Díval se, jak těžce láme ztvrdlý, zkyslý chléb. Znenadání jí položil ruku na rameno.

„Zítřa...“, vyhrkl zdánlivě nesouvisle. „Zítřa ti přinesu, ano?“

Díval se tak, že kdyby to bylo možné, řekla by, že se jí svým způsobem omlouvá. Kývla a svedla úsměv. Všechno je v pořádku. Všechno, až na to, že zemře. Adreen jí roste před očima...

Na zvuky podzemí si už Graen dávno zvykla. Dokonce jim čas od času naslouchala ráda. Zнала už hluboký praskot skal, chvějivé vibrace sloupové i zpěv vodních kapek, hloubících kámen s věčnou, neustávající vytrvalostí. Onen divný, drásavý zvuk sem ale nepatřil.

Graen se zarazila a napjatě poslouchala. Ozývalo se to stále silněji. Vytrvalý škrábavý zvuk. Do toho zaznělo znenadání povzdechnutí téměř lidské a hned na to slabé, jakoby odnikud přicházející zakvílení. Graen se zježily vlasy a musela přemoci touhu utíkat. Stejně nebylo kam. Stála bez hnutí s rukama přitisknutýma na ústa a upírala oči do šera. Už věděla, odkud to přichází.

Něco bylo venku...

Drásalo to kámen se zuřivou úporností. Dýchalo to a vrískavě sténalo a kamennou stěnou se to dobývalo do nitra skal. Bůh ví jak dlouho by tam vyděšená Graen stála, kdyby ten přízračný hlas tam venku nepřešel náhle do lítostivého, srdcervoucího zakňučení. Byla v něm všechna beznaděj psí duše...

Rozběhla se snad dřív, než domyslela. „Dakhu!“ křičela už v běhu. Vrátil se se svítáním, s nezřetelným zavrčením jí hodil uzlík s jídlem a od té doby spal. Nebo přinejmenším ležel bez vlády a beze známek života na lůžku. Nikdy dřív by Graen ani stínem na mysl nepřišlo se ho dotknout nebo se ho dokonce pokusit probouzet! Teď ale na přemýšlení nebyl čas.

„Dakhu!“ Skoro ho prosila a modlila se, aby otevřel oči. Zlehka jí zatřásla, když to nepomohlo, opřela se o něho silněji. Omámeně se jí skládal v rukou a těžkým, nepřírozeným spánkem zamlžené oči se mu zavíraly.

„Dakhu, slyšíš mě? Poslouchej, proboha! Prosím tě, neusínej! Už nespi, slyšíš mě? Anúbis! Slyšíš? Anúbis je tam venku...“

Konečně pronikla ta slova do jeho obluzené mysli. Odkopl pokrývku, zapotácel se, ale už se řítíl ke schodům. V běhu si ještě narychlo opláchl tvář v bronzové míse s vodou, ale skoro se při tom nezastavil. Vyběhl bez zastávky až nahoru a kámen se před ním rozestoupil jako dým. Vtáhl dovnitř zbědované, ranami pokryté plavé tělo a skála za nimi stála zase neporušená jako dřív. Anúbis se zhroutil na bok, ale oči barvy starého jantaru upřené do Dakhovy tváře sálaly oddaností a láskou. Dlouhý ohon dvakrát malátně uhodil do země. To už se k němu skláněla i Graen. „Počkej, vezmu ho,“ odstrčil ji Dakh. Shýbl se a zlehýnka vyzdvihl psí tělo do náruče. Složil ho na stůl, z něhož loktem smetl pár knih, odepnutý pás a stříbrnou misku. Zazvonila jako na protest a odkutálela se do rohu, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost. V mlčenlivém soustředění Dakh jemně ohmatával pochroumané kosti. Pracoval s tichou zručností městského felčara. Graen se přistihla při něčem, co se až příliš podobalo uzalému obdivu, a vzápětí jí srdce sevřela vzpomínka tak jasná... Na jiné hbité prsty přebíhající po ranách. Na jiné ruce a hlas... Zahнала to od sebe a rychle podávala tu misku s vodou, ještě dříve, než si o ni řekl, tu čisté plátno, které hned zuby trhala na proužky. Upřeně se dívala Dakhovi pod ruce a sotva dýchala rozčilením. Nevšímal si jí a dál rovnal kůstky a vymýval rány. Graen stačila ještě i útrpně hladit kostnatou plavou hlavu a povzbudivě svírat křečovitě se napínající tlapy.

„Drž ho,“ sykl Dakh netrpělivě, když už poněkolkáté bez úspěchu vysoušel hlubokou zanícenou ránu na pleci. Graen přidržela psa pevněji, ale Anúbis po ní jen stočil trpělivé oči. Jako by ji ujišťoval, že se ani nehne. Že rozumí. Konečně Dakh utáhl zuby poslední uzlík a přesvědčil se, zda obvazy nikde netísňí. Narovnal se a zhluboka vzdychl.

„Jsi šikovná,“ utrousil směrem ke Graen. „Na člověka... Byl bych tě samozřejmě přinutil, ale je lépe, žes mi pomáhala sama,“ dodal, když už si Graen skoro pomyslela, že to snad mělo být něco vzdáleně podobného díkům.

„Nebylo třeba, mám ho ráda,“ odsekla nezdvořile. Pocit, že stejně nemá co ztratit se jí poslední dobou zmocňoval nebezpečně často. „Vždycky jsem měla, už si nevzpomínáš?“ dodala ohromená vlastní smělostí. Bylo to jako popouzet smrt.

Jenomže Dakh se k jejímu údivu usmál.

„A kdybych si vzpomněl?“ protáhl líbezně, ale chvěl se v tom přídech nevyřčené hrozby. Graen se jen zajíkla a pozdě zalitovala. To už si ji přitáhl k sobě a oběma dlaněmi si přidržel její tvář. Jako v železném svěráku. Váhavě a neobratně se jí sklonil ke rtům. Graen strachy sotva dýchala, ale současně cítila, jak se kdesi hluboko v ní zdvíhá divný, dosud nepoznaný proud. Černý a ničivý. Burácivý. Vzlykla a zaklesla paže kolem jeho šíje, přimkla se újeji a nabídla najednou podivně dychtivé, pootevřené rty. Přijal to a vstoupil do nich. Nejdřív jen lehce, špičkou jazyka, s váhavou ostražitostí. Vyšla mu vstříc, zdivočelá a ohromená vlastním šílenstvím. Chraplavě vydechl a vpáčil se jí hluboko do úst s neurvalou naléhavostí, zraňoval ji zuby a dusil jazykem.

Závoj bláznovství byl najednou ten tam, sjel Graen s očí, jako mávnutí křídel a zanechal ji plnou hnusu a zalykavého odporu. V náhlé hrůze nad vlastním počínáním se nečekanou silou vzepjala.

Zabít... blesklo jí hlavou. Chci-li se spasit před šílenstvím vlastní mysli, musím ho zabít...

„To se ti nikdy nepodaří!“ zasyčel jí Dakh v odpověď do tváře. Odhodil ji od sebe, až narazila zády na stěnu a z očí mu sršely zelené blesky. Bezhlavě se rozběhl pryč a zanechal ji dole se vším tím zoufalstvím, se zběsilým vírem myšlenek v hlavě a s neklidně spícím, z horečky naříkajícím Anúbisem.

* * *

Když pana Benedikta nepustili do hradu ani poté, co se doopravdy rozlítil, přešla ho jako zázrakem všechna zlost. Na její místo vtrhl strach. Útroby mu zlověstně prohrábla ledová ruka. Na správce Jáchyma zíral, jako by ho viděl poprvé.

„Jako je Bůh nade mnou, nemohu, pane Beneši. Nemohu.“ Potřásl omluvně šedivou hlavou. To důvěrné oslovení si mohl dovolit, znal je oba od chlapeckých let. Pod upřeným Benediktovým pohledem ale přece jen nepatrně zjihl. Hodnou chvíli jen mručel a

pokašlával, ale když se pan Benedikt neměl k odchodu a pořád se jen tak umíněně díval, rozpovídal se. „Pán nařídil nepouštět nikoho. Křičel a opakoval nám to tolikrát, až ochraptěl. Bledý byl jako smrt. Poslali sem z Toušně a z Čelákovic. Už dvakrát. Marně. Dokonce i svého zbrojře, toho cizozemce z Pražského Města, co s ním pokaždé sedává do noci, odbyl. Ještě na noc ho nechal trmáčet zpátky. Jářku, pane Beneši,“ Jáchym se roztržitě potáhl za řídkou šedou bradku a nespokojeně se zavrtěl. „Jářku, jde na mě hrůza, aby se pán nemnul s rozumem. Jen se zavírá na závoru a nikoho nechce vidět. Jídla se sotva dotkne. Chodí ode zdi ke zdi, slyším ho, křičí a mluví sám k sobě. Dokonce,“ starý správčí v rozpacích ztlumil hlas, „už i plakat jsem ho zaslechl.“

To rozhodlo.

„Tak poslouchej,“ prohlásil vážně Benedikt, „bud’ mě teď pustíš dovnitř, nebo se vrátím s houfem chlapů a začnu hrad dobývat. A ať přijdu o věčnou spásu, jestli ty v tom pádě nebudeš mezi prvními, koho hned u vrat prošpikuju jako kvíčalu. Řekl bych, že nemáš moc na vybranou. Bud’ tě zabije můj bratr, žes ho neposlechl, nebo já. Ale ode mne to máš jistější. Boreše umluvím. Slibuju ti to. Tak co?“

Šedivý Jáchym se pošukával za vous, až bylo o strach, aby mu z něho vůbec něco zůstalo. Vyvracel oči a vzdychal jako v mukách. Po nekonečně dlouhé době přece jen se srdceryvným povzdechem kývl. Benedikt ho přátelsky uhodil do prsou. „Díky, starochu...“

Úzké schody nahoru bral po dvou.

Tušil, že se stalo něco strašného. Už dlouho ho pronásledovaly zlé sny a noc co noc ho dusila můra. Ale což se mohl vzdálit z Pražského Města, zrovna když si kníže tak naléhavě žádal jeho přítomnosti? Český Achilles, nazval ho ten jeho podlézavý kronikář, ale zase tak daleko od pravdy nebyl. Jenomže k tomu, aby upevnil, ba co víc, rozšířil své dědičné knížectví a skončil už vysilující, vleklý spor o hranici s državami polského Kazimíra, potřeboval kníže Břetislav nejen svůj brilantní mozek válečníka, ale i každou jinou hlavu, v níž se líhlo něco víc než jen myšlenky na kořist, a každou pěst, která vládla zbraní. Jeho dávná výprava do Polska, od níž si sliboval vytoužené ustanovení arcibiskupství pražského, nakonec proti všem plánům popudila jak Svatého otce v Římě, tak – což bylo

možná ještě horší – německého Jindřicha. Přestože mu věrnost, již přísahal, od té doby už několikrát osvědčil, důvěřovat nemohl leckomu. A tak jaký div, že svou víru skládal v něho, svého bratřence, mladšího syna své nevlastní sestry. Však jen proto držel Benedikt z knížecí vůle Budeč a proto nikdo jiný než jeho starší bratr Boreš nedostal do užití knížecí zboží boleslavské. Podle mnohých jazyků skvělejší než sám dvůr pražský. Poslední dny po návratu z polského jednání se však Benedikt po Praze ploužil jak polomrtvý. Nevěděl, co se děje, hrozná úzkost ho trápila, pronásledovaly vidiny a hlasy. Koně dal sedlat v tom okamžiku, co ho kníže ze služby uvolnil.

U zavřených dveří se dlouho nezdržoval. Aniž by se byť jen na chvíli rozmýšlel, s rozmachem vykopl těžké dubové fošny ze zárubně. Zaprašťely a povolily, jako by byly z perníku. Vpadl doprostřed síně a bezděky zařval leknutím. V sinálém kostlivci se slepenými, prošedivělými vlasy, visícími přes ztrhanou tvář, by svého bratra téměř nepoznal. Vychrtlá tvář spočívající na loktech složených na stole se malátně pozvedla a z hrdla vyšlo nezřetelné zachrptění. To už Beneš klečel u něho, objímal tu vyhublou trosku, zmateně hladil zcuchané zšedlé prameny a bez přestání chrлил proud nesrozumitelných útěšných slov. Konečně se Boreš přestal třást a téměř bez odporu se dal dovést na lůžko.

„Víno!“ zařval Benedikt ze dveří. „Víno a spoustu jídla!“ Teprve pak si uvědomil, jak se pod ním třesou kolena.

Dávno už padla tma, ale Benedikt nedal přinést světlo. Příliš se bál, aby je někdo nevyrušil, aby nepřetrhl zprvu nesouvislý, ale stále naléhavější proud bratrovy řeči, a tak Borešova slova padala do stále větší a větší temnoty. Už si dal vnutit i pár soust a spolkl doušek husté medoviny, který mu Benedikt ovšem raději opatrně zředil troškou vody. Upřeně zíral Borešovi do tváře a neozval se ani slovem, ve strachu, že i sebenepatrnějším zvukem by ho mohl přerušit. Avšak z toho, co bratrovi splývalo ze rtů, na něho šla hrůza ještě větší.

„Byla tady... se mnou... na hradě,“ sípěl Boreš jako beze smyslu a chytal se bratrovy tváře pološíleným pohledem. „Vstoupila i do kostela... ani se nezachvěla. On... měl pravdu. Nic... Nic není tak

mocné jako Stín. Nic ho nezastaví!“ Zpola se zdvihl a divoce zamával rukama kolem sebe. „Ona je ve mně!“ rozkřikl se. „Zůstala tam a hoří ve mně! Ten oheň mě spálí!!“

Benedikt se mimoděk otrásl. Měl ji v loži, to je nad slunce jasnější. Ta představa ho plnila odporem a divokým rozechvěním současně. Třásl se jako v horečce. Jak potom musí být jemu?

„A Oslnivý?“ odvážil se konečně otázky. Nechtělo se mu věřit, že bytost tak nezemská, tak mocná by sloužila donucena pouhou silou magického rituálu. „Co od tebe žádal za tu... návnadu?“

Boreš zmateně potřásl hlavou, jako by se snažil upamatovat. „Nic... Už nevím. Zdálo se mi jen... ale ne, bytost jako on se nedokáže smát.“ Zavřel oči a zakryl si je vyhublýma rukama.

Benedikt u něho seděl dlouho do noci a odplížil se, teprve když si byl skutečně jist, že Boreš konečně usnul. Když pak stoupal po úzkých vrzavých schodech ke své komoře, nedalo mu to, aby nezašel na ochoz. Potřeboval na chvíli na vzduch. Opřel se o hrubé trámy palisády, vyklonil se a zhluboka nabral navlhlý chladný vzduch. Byl plný podzimního tlení, mlhy a deště. Nebe bylo zatažené těžkými mraky, neprobleskoval jimi ani srpeček měsíce. Vítr přinášel odkudsi pach ohně. Benedikt se naklonil přes roubení a na západní hradbě uviděl pobíhající temné stíny. Do železných košů, rozvěšených po tuctu na každé baště, pěchovali nové a nové náklady dřevěného uhlí, aby v nich ohně svítily co nejjasněji. Řada pochodní, zastrkaných v kruzích podél celého průčelí, žhnula stejně vyzývavou září a kreslila po strmých hradních stěnách narudlým světlem. Benedikt se až zajíkl zlostí. Zhloupli tu všichni nadobro či co? Už už by se byl rozběhl k těm halamům, aby jim býkovcem vtloukl trochu rozumu, když mu hlavou blesklo, že bez rozkazu by to nečinili. Obrátil se na patě a vrazil zpátky ke svému bratru. Tentokrát přílišné ohledy nebral a zacloumal jím dost nešetrně.

„Pozbyl jsi rozumu nebo co?“ rozkřikl se. „Proč dáváš osvěcovat hrad jako o veselce? To si myslíš, že je v kraji tak bezpečno? Nenecháváš naposled taky brány dokořán? Ne, to, ne, to vím, těmi by k tobě mohli vpustit třeba tvého bratra, jemuž jsi přístup zakázal!“ vyplivl s trochou trpkosti, kterou prve tak dlouho dokázal skrývat. Do hlasu mu zřetelně prosakovalo podráždění a zlost. „Dovím se

konečně, proč dáváš pálit ty ohně? Můžeš mi říct...“ Umlkl uprostřed věty, jako by ho udeřili, a zůstal němý. Najednou znal tu odpověď. Znal ji dřív, než z rozházeného lože zazněla ta sotva slyšitelná slova.

„Aby... našla cestu, kdyby... se mi vrátila...“

* * *

Jen stěží by se dalo říci, že to byla chýše, spíš – přístřešek. Mezi dvěma balvany a křivolakým zbytkem starého kmene, kdysi snad sraženého bleskem, byla napjatá střecha ze dvou hovězích kůží, pokrytá svrchu vrstvou uhlašené hlíny a pevně posplétanými větvemi. Uvnitř byla jen malá pícka z kamenů, dvě nahrubo sbité stolice, kožený vak na vodu a čisté lože ze dvou otepí trávy. Zadní stěnu tvořila mělká skalní jeskyňka s nesčetnými malými prohlubněmi, které teď sloužily jako úkryty pro plátěné váčky, pronikavě vonící suchými travami a bylinkami. Zepředu chránila přístup téměř neprostupná houština, v níž by klikatící se vysekanou stezičku odhalilo opravdu jen zkušené oko.

Štíhlá dívka, oblečená do tmavé, širokým pásem přepásané kytle, přisedla k zemi a v koutě slévala cosi z kotlíku zavěšeného nad píckou. Balancovala těžkou nádobu oběma rukama a samým soustředěním se kousala do rtů.

Druhá dívka, s vlasy lesklými a tmavými jako bezměsíčná noc, ji sledovala z lůžka, půvabně opřená o loket. Šaty měla potřhané, ale čisté. Jemnou tkaninou ještě tu a tam prosakovaly tmavší skvrny, jak čerstvě vypraná látka teprve dosychala své nositelce na těle. Její hladká, ostrými tahy narýsovaná tvář a pružná, ohebná postava budily spíš dojem krásného, jemného hocha vznešeného rodu. Úzké kamaše z měkce vydělané kůže, které vyhlížely zpod vysoko rozstřižené suknice, k té představě ještě přispívaly. Přestože jediné, co dávalo znát, že je to živá bytost, byly jen pomalinku se spouštějící černočerné řasy, zdálo se, že celá je stvořena k pohybu. Byla jako blesk, který na jediné mžiknutí oka ustrne v zenitu. Než udeří...

Mimoděk se vytáhla na lokti výš a snažila se nahlédnout dřepící dívce přes rameno. Maličká kolmá vráska mezi obočím se jí prohloubila. Opatrně začichala. Ne, jistě ji šálí smysly... Dívka v

koutě odložila kotlík a obrátila se ke své návštěvnici s hliněnou miskou v dlaních.

„Vypij to,“ řekla bez úsměvu. „Není to to nejlepší, já vím, ale potřebuješ to. Teď hned,“ dodala a tvářila se jako vždy, když svým nerozumným nemocným potřebovala vnutit hořký lektvar či posilující lék. Vznešeně vyhlížející dívka na loži jen pohrdavě ohrnula rty.

„Měla jsem tě za moudřejší, vědmo Doriane,“ ušklíbla se. „Myslela jsem, že víš, koho máš před sebou. My se neživíme odpadky ani vyvařeným senem jako červi nebo jako – někdo jiný,“ dodala se zřetelně opovržlivým důrazem. Doriane si jí nevšímala. Shlížela na ni s týmž nepohnutým výrazem, jako by byla vůbec nic neslyšela.

„Neodmítej předem...,“ prohodila nevýrazně, ale její nevrlá návštěvnice ji přerušila. „Co si to vůbec myslíš?“ začala, ale ohromil ji Dorianin úsměv. „Že tvé činy běží rychleji než myšlenky, to si myslím, když už se mě ptáš,“ pokrčila rameny vědma. „A pak si myslím, že je nerozumné odmítat, nevíme-li, co kdo dává. To je celé.“

Nepokrytý úžas v rozšířených šedých očích ji potěšil. Se zadostiučiněním sledovala, jak – stále ještě s nevírou – sklouzly k jejímu ovázanému zápěstí a znovu se vrátily k naplněné misce. Teprve pak se do nich vloudila neodolatelná směs nedůvěry a pochopení. Doriane se pomalu usmála.

Orhea mlčky vzala z nastavených dlaní misku se zvolna vychládající krví a pila pomalu, vděčně a dlouho.

Den strávila Orhea v hlubokém, smrti podobném spánku. Teprve když se les naplnil dlouhými stíny a odkudsi zhloubi zaznívaly zvuky přicházející noci, procitla. Chvilí ležela bez pohybu a naslouchala hlasům nočních tvorů, švelivému šumu perutí a táhlým vzdechům, které poletující vítr loudil z listnatých haluzí. Zhluboka nasála vzduch, ale nic zneklidňujícího neucítila. Otevřela oči a posadila se. Byla sama, jen v pícce doutnalo pár dohořívajících polen. Orhea se neslyšně protáhla nizoučkým vchodem a rozhlédla se.

I tak bystré oči jako její potřebovaly, aby se Doriana pohnula. Teprve pak dokázaly její štíhlou siluetu oddělit od obrysů tří mladých jasanů, tisknoucích se k sobě uprostřed malé mýtiny. Neprozrazovala ji ani tvář. Skloněnou ji skrývala záclona tmavých rozpuštěných vlasů. Dlaně, až dosud skryté v širokých rukávech, se rozhýbaly. Vypluly ven a matně blýskly jak bílá břicha ryb proplovajících pod temnou hladinou. Drobnými krouživými gesty se obracely k zemi.

Orhea se o pár tichých kroků přiblížila. Věděla, že mladá čarodějka je zběhlá v léčení a zaříkání a vykládalo se dokonce, že je nadána věštickým darem jasnozření. Věštění z kuřecích kůstek či z popela bylo ale přece jen něco docela jiného než magický rituál, jež tu sama pro sebe vykonávala. Začínalo ji to zajímat.

V listí a ve zcuchané trávě se něco hnulo. Zákmit, jaký člověk postřehne sotva koutkem oka. Ani lísteček nezašustil, a přece jich hrstička vylétla od země, jako by z ní tryskal neviditelný pramínek. Doriana přiklekla a něžně ten stínek přikryla dlaněmi. Maličká světelná bytůstka to byla, mazlivě se jí ovíjející mezi prsty jako dým! A druhá! Třetí. Najednou se jich v listí hemžilo snad na dva tucty. Malých mlhovitých dušiček země.

Orhea mlčky couvla zpět do stínu. Najednou se jí nechtělo vyrušovat. Jen málokdo z těch upachtěných smrtelných má mysl dost jasnou, aby k sobě přivolal zplozence živlů. Stríbrné vodní víličky s rybími těly, šklebivé skřítky ohně či hvízdavé, vlající děti vzduchu. Většina toho tupého stáda kolem nich dusá necitelnýma nohama jako dobytek uvázaný k jařmu. Orhea by byla neuměla vysvětlit proč, ale byla v hloubi duše jakýmsi podivným způsobem ráda, že Doriana je jiná. Třeba je pravda i to ostatní.

„Ty,“ ozvala se jakoby nic, když spolu po chvíli usedly u ohně, „slyšela jsem, že prý vidíš za záclonu času.“ Nezvedla oči od plamenů a nepřestala klacíkem prohrabovat žhavé uhlíky.

Doriana pohrdlivě potrhla rameny. „Coby. Každý vidí. Kdyby chtěl...”

„Nemyslela jsem jen se dívat,“ řekla pomalu Orhea.

„Ne? Tak co tedy?“ zeptala se nevzrušeně Doriana. „Když nemyslíš civění do hladiny, do kuřecích kostí či do já nevím čeho

ještě, tak co myslíš? Někdo čte budoucnost i z ohně nebo z hvězd. To neumím.“

„Možná umíš něco lepšího,“ prohodila Orhea a vstala. „Slyšela jsem, že procházíš branou času.“ Vyslovila to jakoby nic, ale uvnitř byla celá napjatá.

„Prosím tě, kdo ti něco takového napovídal?“ rozesmála se Doriana, ale přece jen maličko zaváhala. „Měj rozum, to přece neumí nikdo. A kdyby uměl, tak co bys chtěla? Nechat všeho a zmizet? Kam? Bylo by to jen horší.“

Orhea si přitáhla stoličku a objala si ramena pažemi. „Chtěla bych,“ vydechla zastřeným hlasem, jako by mluvila sama k sobě, jako by mladou čarodějkou ani neslyšela. „Chtěla bych vědět, co bude dál. Jaká je věčnost, proč nepomíjí... Co bude se mnou... S námi... Jak dlouho? Jestli to všechno někdy skončí...a jak...“

„Ovšemže všechno skončí,“ řekla Doriana a polkla, aby zahнала zádnou křeč v krku. „V den, kdy určí Bůh, se všechno vrátí k svému počátku. Všechno, Orheo...“

„Vždyť vím,“ ušklíbala se Orhea. „Tajemství kruhu. Had zakousnutý do vlastního ocasu. Stvoření světla i tmy se sejdou v jednotě. Jen jsem tě zkoušela. Jsi chytrá.“ Vstala a obrátila se tváří ke vchodu. Oči ji pálily, ale to ten měsíc. Roste k úplňku a to ji pokaždé všechno trýzní, všechno jí vadí. V ten čas, kdy každého nočního tvora posedá šílenství myslí. Rázně zavrtěla hlavou a protáhla se. Byl čas vyrazit. Měla hlad.

Zadřímá jen chvilinku. Opravdu. Přece by na noční pastvě nespál. Pán by se dlouho nerozmýšlel, aby spáče počastoval holí, kdyby se dověděl. Přece nespí. Jen dřímá. Už i litanie odříkal, aby ho Boží moc chránila, a do rána je zopakuje ještě mnohokrát. Už pěkně fouká a tráva je jako led. Za chvíli padne sníh a bude po pastvách...

Z dálky k němu doléhalo uklidňující cinkání zvonců pod krky starých ovčí, občas bojovné beknutí mladých, horkokrevných beránků. Vítr se opíral do stromů a čeřil hustá ovčí rouna jako hladinu rybníka.

Bázlivé zakničení ho vymrštilo na nohy leknutím. Celý roztřesený napíнал oči do tmy. Strakatý Láj, jindy neohrožený ochránce stád, zoufale kňučel a plazil se po bříše, srst za krkem

všecku zježenou. Měsíc jako by chvíli zaváhal, ale nakonec vyplul z mraků, jako když stáhne příkrov z lucerny. Pasáček se pokřižoval a přitáhl si rozedranou šubu ke krku, jak ho zamrazilo.

A pak to uviděl.

Nezemské zjevení. Nehybné a usměvavé, jen s hustými černými vlasy poletujícími ve stále sílícím větru. Průsvitnou dívku s tváří hladší než záře měsíce. Zvolna se pohnula, ale pasáček si nebyl jist, dotýkají-li se její dlouhé stříbřité nohy vůbec země. Neohýbaly se ani konečky trav. Nebyla, nemohla být smrtelným tvorem, to věděl se stejnou jistotou, jako to, že on jím je. Padl na kolena, snad se k ní chtěl modlit. To už stála nad ním a jedním dlouhým bledým prstem mu přejela po tváři. Mrazilo to jako stříbrný břit.

„Smiluj se... jsi-li anděl...“ zajektal. „Boží posel... jsi?“

Nezemská dívka se usmála. „Možná...“

Odbylo se to kratičce. Orhea dneska neměla náladu na hraní a byla hladová. Krom toho ji čas od času docela bavilo být milosrdná.

* * *

„To čekáš na mě?“ užasl nepokrytý Dakh, když uviděl Graen sedět na schodech.

„Víš tady snad o někom jiném?“ vrátila mu to nepříteliš uctivě. Měla zlost sama na sebe. Proč tady proboha sedá s očima upřenýma na skálu? Proč neusíná a čeká, dokud neuslyší jeho kroky. Přichází o rozum, že za ním chodí jako jeho pes? Možná že je už jenom příliš dlouho sama. Jenomže v hloubi duše Graen cítila, že tohle vysvětlení neobstojí ani před ní samotnou.

Dakh seběhl dolů a zamyšleně se zastavil těsně u ní. Zhluboka vdechla vůni chladného povětří, kterou přinášel s sebou. Teprve teď si všimla, že mu z promáčených vlasů stékají pramínky vody a na hladké kůži stojí krůpěje. „Prší...“, hlesla Graen zmateně, spíš pro sebe. Najednou ji zase všechno nesmyslně a krutě zabořilo. Už víc než rok neviděla slunce a necítila déšť. Poctivě se snažila počítat měsíce, ale byla si jistá, že tam venku se teprve chýlí ke konci léto. Ledový déšť a chlad Dakhovy zmáčené kůže však už přinášely předzvěsti zimy. Najednou nesmyslně zatoužila, aby ji alespoň zabil venku. Pod širým nebem. Aby ještě jednou uviděla sníh a nadechla

se mrazivého větru... Už by ho byla o to požádala, ale ten nepostižitelný okamžik už byl pryč.

Dakh se kolem ní lhostejně protáhl a beze slova zamířil dolů. Mlčel, a tak ho stejně mlčky následovala, aniž věděla, zda si vůbec uvědomuje její přítomnost. Občas mívala dojem, že nečiní velkého rozdílu mezi ní a Anúbisem. A pokud ano, pak z toho Anúbis obvykle vycházel lépe. Jako teď. Dakh mu zlehka pohladil uši a pousmál se jeho oddanému, rozzářenému pohledu. Letmo zkontroloval hojící se rány, ohmatal je citlivými konečky prstů a jako odměnu za trpělivost políbil napjatou kůži na psím čele. Ještě naposledy ho polaskal a lhostejně se odvrátil, aby ze sebe sestahoval mokré odění. Bronzem zdobený pás nechal padnout na podlahu, shodil boty a provlhlé nohavice serval dolů s trochou obtíží.

Graen si v rozpacích sedla na podlahu k Anúbisovi. Dakh si jí taky nevšímal o nic víc než svého psa a právě tak málo mu také vadila její přítomnost. V samozřejmosti jeho zvířecí nahoty bylo něco, co Graen dělalo a přivádělo do smrtelných rozpaků, ale současně podivně – přitahovalo... Nedoufala, že by jí porozuměl, a tak se o nic podobného nikdy ani nesnažila. Jen věděla, že klesá do hlubiny hříchu už jen tím, že se dívá. *Jak se dívá...*

Občas se přistihovala při myšlence, z čí že ruky mohla vzejít tak ďábelská krása. Jaký to zvrácený stvořitel mohl vdechnout život tvoru tak hrůzně nádhernému? Ohebné šelmí tělo bylo jako vyhlazené z křišťálu, jemná hra svalů pod napjatou namodralou kůží. Dlouhé prohnuté údy, lehýnce se rýsující kosti na bocích a temný, výhružný stín pod plochým břichem, vtaženým jako břicho lovícího vlka. Nechtěla se dívat, nechtěla sem za ním vůbec jít, ale nedokázala si pomoci. Ochromovalo ji to stejně jako horká vlna, která jí stoupla z klína do tváří. Ta zlověstná, temná a žilnatá zbraň jí přes všechno zděšení a stud nepřestávala přitahovat zrak.

„Nač myslíš?“ ozval se líně Dakh. Vytřel si prve vlasy pruhem plátna a pohodlně se natáhl na lehátko. Vystavoval se jí se zlomyslnou nestoudností. Graen se málem propadla. Zlostí na sebe samu se jí až zatmělo před očima. Cožpak se nikdy nepoučí? Neví snad, že jí čte v mysli jako v knize?

Natáhl se po ní a něžným násilím si ji stáhl k sobě. Ani se příliš nebránila. Tvrdě a neobratně ji políbil. Najednou byly jeho oči nebezpečně blízko. „Nauč mě to...“ vydechl. „Jako vy... Víím, že bys to chtěla...“

Chtěla se vzepřít k odporu, vytrhnout se, ale její vlastní ruce ji zradily. Objaly ho a poslušny čísi prapodivné vůle měkce bloudily po tom šlachovitém, chladném těle. Slyšela sténat sama sebe, vzlykat a umírat závratí. Cítila, jak se k ní tiskne a váhá, jak zpevněl, ztuhl na kámen a napřímil se. Poslepu si našla jeho ústa...

Ledový závan prolétl sloupovou síní. Anúbis se zběsile rozštěkal a řítit se chodbou bůhvíkam, nepřestávaje vyvolávat do světa svou zběsilou psí radost. Dakh byl na nohou dřív, než se Graen stačila vzpamatovat.

„Neporažte mě!“ smála se Orhea. Odstrkovala od sebe Anúbise a současně ho oběma rukama hladila. Zalykajíc se radostí, ovíjela Dakha stříbrem ozdobenými pažemi i divoce poletujícími prameny vlasů. „Neříkej, žes o mně nevěděl. Přece jsi mě cítil, ne? Nechtěla jsem dřív. Ti smraďoši by mě mohli sledovat. Šli po mé stopě dnem i nocí jako uminutí psi. Mor na ně. Tupci! Konečně se uštvali sami. Pomohls mi. Po tom, cos jim předvedl, zase pár týdnů nevystřčí nos. Moc se mi to líbilo. Díky, bratříčku. Chyběla jsem ti? Pověz, chyběla?“

To už ho zadýchaně postrkovala před sebou.

Dlouho do noci se Graen divoce převracela a zacpávala si uši, aby neslyšela chraplavé skřeky zvířecího chtíče, chropot zápasících, proplétajících se těl. Cítila hořkost v krku a ledové prázdno v srdci. Bála se lásky i nenávisti. Své vlastní černé, zběsilé touhy po něčem, co v lidské řeči ani nemělo jména.

Bála se temnot vlastní mysli.

Trhla sebou, když jí Dakh položil ruku na rameno. Vůbec ho neslyšela přicházet. Zděsila se, protože její otupělá mysl se prve jako už tolikrát znovu a znovu vracela k útěku. Kdyby jen věděla, jaká magická formule otvírá skálu...

Bleskově sebrala myšlenky, zmateně těkala z předmětu na předmět, pokoušela se vybavit si úryvky starých rytířských bájí, které jí otec tak dávno vyprávěl, a najednou ji zaplavil chaotický stesk po

těch dnech. To bylo dobře, v takovém víru pocitů se nevyzná ani on, to už věděla. S trochou zadostiučinění postřehla, jak nepatrně nakrčil obočí. Nemýlila se. Teď jen rychle začít myslet na něco jasného, nekomplikovaného. Ano, Adreen! Je tak krásný. Už teď je vidět, že bude mít úzkou, jemně řezanou tvář s lehýnce vysedlými lícními kostmi. Nebyla mu ještě ani dvě léta, ale už začínal ztrácet onu baculatost dětských obličejíků. Stavěl se pevně a zpříma a jasnýma šedýma očima se díval jako nebojácné vlčí mládě. Je už veliký...

„Ano, máš pravdu, už je velký,“ prohodil zlehka Dakh. „Ostatně, proto jsem tady...“ Shýbl a vyzdvihl si Adreena do náruče. Obrátil se a beze slova odcházel, dlouhými, rychlými kroky mířil ke schodům.

Graen na okamžik zkameněla. Věděla to. Celou tu dobu to přece věděla, ale teď, když ten okamžik nastal, myslela, že jí ta bolest zabije. Zavyla jako šílená a vyřítila se za ním. Dostihla ho až nahoře. Zoufalou silou mu objala kolena a padla k zemi. Nebyl na takový nápor připraven a málem se neudržel na nohou. Graen si nevšimla ničeho. Odírala si tvář o kůži jeho nohavic a nepřestávala chrlit proud nesrozumitelných proseb. Dakh se vzpamatoval brzy. Bez námahy se jí vytrhl a špičkou boty se jí zlehka opřel do hrudi. Užil jen zlomeček své síly, jinak by si přerazila vaz pod schody. Takhle se jen sesunula o pár stupňů níž a řvala bezmocí, když jí Dakh s Adreenem v náručí před očima prošel bezcitnou branou skal.

Graen se propadla do takových hlubin zoufalství, že jí rázem bylo lhostejno, co udělají s ní. Bez odporu se nechala dovláčet dolů. Orhea pošvihávala dŭtkami, ale pak si to rozmyslela. Stejně raději trestala zuby a drápy. Jenomže před Graeninýma otupělýma očima, v nichž už se nezračil ani strach, tím méně náznak vzdoru, ji stejně přešla chuť. Jen něco nesrozumitelného zavrčela a zmizela.

Dakh se s Adreenem v náručí zastavil, teprve když mezi korunami stromů probleskly střechy prvních chalup. Vítr odtamtud přinášel hlasy, útržek zpěvu, nakyslý lidský pach. Dakh posadil Adreena do trávy, těsně vedle vyšlapané pěšinky. Pak třemi skoky zmizel do mlází. Adreen vykulil oči, zatékal jimi kolem sebe, a když viděl, že je vskutku sám, zplna hrdla se rozeřval. U chatrčí vypískl dívčí hlas a vzápětí se rozhostilo ticho. Jen žalostný vzteklý pláč opuštěného Adreena se nesl do noci...

Dakh zavětril a nastražil uši. Zabrало to. Byly tři nebo čtyři a blížily se. Vyhrnuly se na pěšinku natlačené do houfu jako vystrašené jalovičky. Mladičké, ještě s nezapletenými vlasy. Tu první, s rukama až po lokty začerněnými, jak vybírala pec či ohniště, postrkovaly před sebou. Mluvila příliš hlasitě a příliš rozkládala rukama, než aby Dakha mohla oklamat. Vnímал roztěkanou změť zmatených myšlenek a neomylné třaslavé bušení strachu. Opatrně, zlehýnka jí vstoupil do mysli. Tak pojď... krok... ještě jeden... domlouval jí v urputném soustředění. Přejela si rukou oči a schýlila se k Adreenovi...

Bylo po všem dřív, než na cokoli stačila pomyslet. Dakh býval rychlý. Její družky šílené hrůzou letěly s řevem k vesnici. Nezbyvalo zrovna moc času.

Zatím se od chalup nesl jen křik a bědování. Zatím tam jenom pobíhali jako hejno slepic a kvíleli. To jim ještě nějakou chvíli vydrží, pokud se vůbec na co jiného zmohou, pomyslel si Dakh, ale raději rychle vleže utišil první hlad. Pak se převálil na bok a usmál se. Zlehýnka si přitáhl Adreena. „Už jsi veliký...“

Jemně, soustředěně mu třel spánky konečky prstů a poroučel dávným instinktům, aby se probudily. Na své učenlivé vlčí mládě shlížel pak s neskrývanou hrdostí a něhou.

Když ho pak k ránu složil do náruče zoufalé, pláčem vysílené Graen, nejdřív v ní vyšlehla zběsilá radost. Než nad sebou uviděla Dakhovy planoucí šelmí oči, ucítila ten strašný pach a pochopila, co udělal.

Té noci se rozhodla, že ho zabije.

Měsíc tam nahoře dorůstal zase do plného kruhu. Orhea byla neklidná jako vzteklá vlčice, kterou zavřeli do pasti. Pobíhala a vrčela. Dakh sedával v ten čas napjatý a rozechvělý a s hlavou zvrácenou až k páteři naslouchal neslyšným poselstvím, která dokázal rozluštit jen on sám. Šílenství bílých měsíčních nocí jim spalovalo žíly.

Konečně Orhea zmizela. Nevrátí se dobré tři dny, to už Graen věděla. Srdce se jí rozběhlo rychlými, bolavými údery. Tedy dnes nebo zítra... Rozhodla se, že to udělá v poledne. V čas, kdy se slunce vyhoupne do zenitu nebeské klenby, bývají stvoření noci nejslabší.

Potíž byla jen v tom, že čas musela odečítat odhadem. Bože, dej ať se nezmýlím, prosila. Ať se nezmýlím příliš...

Už se vzdala naděje na útěk, ale v mysli se jí přesto rozhostil prapodivný klid. Zabije-li Dakha, Orhea potrestá smrtí zase ji. Svým způsobem v tom byla jakási zvrácená spravedlnost. Alespoň v hloubi duše to tak Graen cítila. A nebudou to oni, kdo rozhodne, kdy přijde její doba. Ona sama si určí čas, kdy vejde do nebeských bran. Ona, ne stvůry pekla. Naplnilo ji to čímsi podobným uspokojení.

Pomalů vsunula ruku pod polštář a nahnátla rýhovanou rukojeť dýky. Se stěny se jí odvážila sundat, teprve když si byla jistá, že Dakh dávno tvrdě spí, ale i tak u toho málem umřela hrůzou. Kdyby se na podlahu za ní skutálel jediný kamínek, vypovědělo by jí srdce... Ležela naznak, s rukou pod polštářem svírající horkou, ohlazenou střenku. Sedla jí do dlaně, jako by ji zvlášť pro ni vytepali. Uzoučké, tenké, dohladka zbroušené ostří se matně blýskalo.

Konečně usoudila, že je čas. Vchod do malé síně, kde pokojně oddechoval Adreen, minula s odvrácenou hlavou. Zastavil by ji, kdyby se na něho jen podívala. A ona se dívat nechtěla, nechtěla na něho ani pomyslet. Stačilo, že věděla, co z něj udělali.

Zastavila se těsně u lůžka. Dakh ležel na zádech, s hlavou půvabně skloněnou k rameni a s pažemi volně rozhozenými, jako by se té ráně výsměšně nabízel. Klidná, nehybná tvář v tom spánku, podobném smrti, víc než kdy jindy připomínala mramorovou krásu římských soch. Šelmí tesáky se ukrývaly za jemně vykrojenými rty a nelidské, kruté oči odpočívaly pod hladkými namodralými víčky. Přikrývka z něho zpola sjela k zemi a její cíp se plouhal po podlaze jako křídlo velkého bílého ptáka.

Graen sevřela jílec oběma rukama. Musí zasáhnout srdce. Hned napoprvé. Sám jí to kdysi vysvětlil, aniž tušil, jak učenlivá z ní bude žačka. Nadechla se a pomalu zdvihla zbraň vysoko nad hlavu. Zavřela oči. Vložila do toho všechnu svou sílu.

Ted'!!

Nevěděla, jestli to křičí ona sama, a nebo se to i okolní skály přidaly k strašlivému řevu smrtelné agonie. Bylo to horší než bodnout sama sebe. Ostří tam někde skřípělo a drhlo, cítila to jako hřeb zaražený mezi vlastníma očima. V náhlém záchvatu odporu

pustila dýku z rukou. Odskočila a třásla se po celém těle. Bezmyšlenkovitě si otřela ústa a ucítila chuť vlastní krve z prokousnutého rtu. Teprve pak se odvážila pomalu otevřít oči.

Vyceněné šelmí špičáky zůstaly odhalené v křečí ztuhlém šklebu, strnulé prsty, zaťaté kolem zbraně, zaražené až po jílec. Tmavá krev se vsakovala do prostěradel, barvila všechno kolem a zbavovala Graen rozvahy. S výkřikem se odvrátila a bezhlavě se hnala pryč. Dlouhou chodbou, která se ztrácela v temnotách.

Snad by si ve tmě rozbila hlavu o kámen, kdyby neklopýtla a neupadla na schodech, vedoucích bůhvíkam. Hluběji do nitra skal... Narazila si kolena a žebra a zůstala ležet na provlhlé zemi dusíc se bezmocnými vzlyky. Zabíla. Zabíla ho... Nedokázala přestat plakat, a tak jen ležela schoulená do klubíčka s pěstí vtisknutou do boku, kde tkvěla ostrá, dýchavičná bolest jako zaražený šíp. Trvalo dlouho, než zdvihla hlavu a podívala se kolem sebe. Tak daleko se nikdy nedostala. Vlastně ani nevěděla, že taková ponurá, temná chodba tady je. Zelenkavé světlo, ať už se tam výš bralo odkudkoli, tady dole téměř pohaslo. Cestu musela Graen spíš nahmatávat, než by ji skutečně viděla. Postupovala ale tvrdošíjně dál, dokud ji neobklopila čirá temnota. Tma a ticho ji hrozily zavalit, stejně jako nesmírná tíha kamene kolem ní. Nezbývalo jí ale nic jiného, než jít dál. Jít a doufat, že Orhea, až se vrátí, nezamíří rovnou sem. Třeba ji nebude hledat vůbec. Jakkoli se to zdálo nepravděpodobné, Graen se upnula aspoň k tomu nepatrnému zbytečku naděje. Přestože se jen stěží dal nazývat skutečnou nadějí, připadalo jí jaksi lepší umřít tady dole vysílením, žízní a zimou, než zuby a drápy vzteky šílené d'áblice Orhei.

Potácela se tedy dál. Šlo to stále hůř, ramena a boky si otloukala o ostré výčnělky skal. Chodba byla čím dál nižší a začínala prudce spadat dolů. Niž. Ve vzduchu byl cítit podivný sírový pach navlhlého kamene. Okolní temnota pozvolna řídla, začínala zářit slabě narudlým přisvitem. Mlhavě se z ní vynořovaly obrysy stěn. Koutkem oka zahlédla pohyb, bleskurychlý zákmit někde za sebou. S bušícím srdcem se otočila. Zdálo se jí to, nebo tam při zemi, přitisknut ke skále skutečně seděl malý, nahrbený tvor? Dráček s rozšklebenou, zpola kocouří, zpola opičí tlakou a pitvorně lidskými pařátky... Mžiknutí oka – a byl pryč. Snad splynul s mokrou,

rýhovanou skálou, snad byl jen šálením Graeniných rozjitřených smyslů. Matná, chvějivá záře dopadající odkudsi do skalní chodby však žádným mámením nebyla.

Vycházela z obrovitého průsvitného krystalu, visícího na dvojitém řetězu ze stropu závratně vysokého podzemního dómu, v němž se až dosud úzká, křivolaká chodbička jako zázrakem proměnila. Hrot krystalu mířil do středu vyvýšeného kamenného kruhu, po jehož obvodu byly vytesány prapodivné znaky a obrazce. Šestnáct jich bylo seřazeno kolem dokola a před každým z nich ohlazené místo, jako by právě tolik bytostí kdysi stávalo v magickém kruhu kolem zářícího kamene. Dva menší krystaly, temně rudé jako krev, spočívaly na kamenném kruhu volně jeden proti druhému, hroty obrácené do středu. Sílu, soustřeďující se přímo uprostřed, kam se sbíhaly pomyslné paprsky z hrotů všech tří magických kamenů, cítila Graen najednou přímo hmatatelně. Mravenčilo ji v týle a po těle jako by jí přebíhaly droboučké sršivé jiskřičky.

Bílé světlo v obřím, zavěšeném krystalu najednou zmatnělo, v průhledném těle kamene jako by se náhle převaloval našedlý dým. Graen se přiblížila jako fascinovaná. Všechn její strach se jako zázrakem rozplynul, ze všeho zbyl jen příjemný pocit úlevy a odevzdání. Důvěřivě se položila naznak doprostřed kruhu a v sladkém omámení sledovala mlhovou hru světél a stínů nad sebou. Blaženě rozhodila ruce a sevřela v dlaních oba rubínové krystaly. Ostré hrany přilnuly k jejím dlaním s překvapivou hebkostí. Stiskla je pevněji a vtom v ní vyšlehl příval nesmyslné síly. Vykřikla, ale pak už se dokázala jen dívat.

„Lež! Nehýbej se. Ještě ne.“ Uslyšela nad sebou tichý, láskyplný, ale nesmlouvavý hlas. Ten hlas prosil a přikazoval zároveň a ona ho znala. Slzy jí volně tekly po lících a tvář mistra Marlina byla stejně vlídná a blízká jako dřív. „Lež klidně, holčičko Graen. Úplně tiše. Zemřeš, můj ptáčku, ale to nic, to nebolí, to jenom půjdeš sem ke mně.“ Jen kývla. Na nic jiného se nezmohla a nic si také nepřála víc, než smět už konečně jít k otci.

„Teď mě poslouchej, Ygraenne. Dívej se na ten krystal, na samý jeho hrot. Míří ti přímo na srdce, má ovečko. Tam ucítíš veliké bílé světlo. Přijmi ho...“

Světlo chladilo a hrálo současně, obtékalo ji jako voda. Husté, zapomínavé...

„Zapomeň na tělo, holčičko moje, není žádné. Jsi jen světlo. Je v tobě, jako ty jsi v něm. Protáhni se jím, má maličká, dokážeš to... jako rybka vodou. Ano, tak... A teď,“ hlas mistra Marlina podivně zostřel a nabyl na naléhavosti, „teď pomalu otoč těmi rudými kameny. Oběma najednou. Pomalu. Hroty ven. Teď!“

„Ne!!! Nedělej to, Graen!“

Ten hlas, co se jí vřízl do uší, ji zranil jako nůž. Volal ji zpátky a byl mrtvý. Zabila ho. Zabila!

Pronikavá bolest v břicho ji jako dobytčí smyčka strhla zpět do těla, chladného a těžkého jako kus neživého masa. Zběsile se rozkřičela, ale to už ji dvě šlachovité paže drtily a tiskly ke kameni takovou silou, že jí hrozily zpřelámat kosti.

„Nehýbej se,“ chraptivě sípěl Dakh a jeho tvář se zdála ještě sinalejší než dřív. „Nesmíš zavadit o ty krystaly, rozumíš? Pusť je... Opatrně. Za žádnou cenu jimi nesmíš hnout... Pojď opatrně ke mně...“

Nekonečně pomalu, po kousíčkách si ji přitahoval k sobě. Srdce jí mlátilo jako zběsilé, ale nakonec dokázala hranici kamenného kruhu překročit, aniž kterýkoli z rubínů byť jen o vlásek vychýlila z polohy, v níž mohl beze změny spočívat celá tisíciletí. Roztřesená s podlamujícími se koleny mu proti své vůli doslova padla do náruče. Dakh ji instinktivně sevřel v železném objetí a hlasitě vydechl úlevou. Tvář si zabořil někam na její krk a zprudka uštvaně oddechoval. Opatrně se mu zkusila vymknout, ale jen zavrtěl hlavou a stiskl ji ještě pevněji.

„Víš vůbec, cos to chtěla udělat?“ zeptal se po chvíli, když se konečně přestal třást. Hlas mu ale pořád ještě nezněl příliš jistě. „Víš to?“

„Umřít jsem chtěla...“ hlesla nešťastně Graen. Dakh jenom zavrtěl hlavou. „Síla těch krystalů by rozmetala skály v povětří. Rozervalo by tě to na kusy a všechno kolem by se proměnilo ve sto sáhů hlubokou jámu plnou jedu a síry...“

To ji donutilo zvednout hlavu.

„A proč...?“ vydechla ohromeně. Pokrčil rameny, dřív než domluvila. „Proč? Poslední možnost, kdyby se smrtelní odvážili pronásledovat nás až sem. Zničit všechno živé...“ Oči se mu leskly jako v horečce.

Teprve teď si Graen všimla krví prosáklého obvazu, kterým si narychlo stáhl zející ránu. Dlaně, kterými prve v agonii sevřel vražedné ostří, ještě pokrýval zasychající hnědavý povlak krve. Polkla a nekonečně pomalu zvedla hlavu. Promluvit ale nedokázala.

„Teď nic neříkej,“ položil jí Dakh překvapivě lehce dlaň na ústa. „Na to je čas. Měl bych být rád, že má Adreen neohroženou matku. To se mezi vámi často nevidí. Tak pojď, je tam nahoře sám...“

* * *

Sesedlá hlína pod zběsilými nápory lopaty skřípěla a drhla, jako by se pokoušela bránit. Vyprahlá letními vedry, se drolila a ustupovala jen neochotně. Ještě víc prve vzdorovaly dva obrovité balvany, na jejichž odvalení síla dvou mužů téměř nestačila. Plíce jim přitom praskaly námahou a provazce svalů se napínaly jako uzlovaté houžve, než tu strašnou váhu přece jen přemohly.

Brunátný chlap, do půl pasu nahý, přepásaný jen širokým pruhem nahrubo vydělané hověziny, všecek zalitý potem dál úporně bušil do země. Dech mu v prsou chrčel a hvízdal a před očima vířila rudá kola, ale neustával. Ve vykopané jámě stál už po kolena a se zuby vzdorně zaťatými ji hloubil stále víc. Pan Bozděch, po Ješkově smrti nejstarší z tří bratrů čelákovického rodu, nebyl z těch, kdo se vzdávají snadno. Na čelákovické zboží přijel i se svým mladším bratrem Radvanem, hned jakmile je dostihla zmatená zpráva paní Magdaleny. Hnal koně a nijak je nešetřil a ještě téhož večera seděl pod zčernalým křížem ve velké síni proti na smrt bledé, polomrtvé paní Magdaleně. I z toho mála, co pochopil z její přerývané řeči, vstávaly mu vlasy na hlavě. Zároveň v něm však rostlo strašlivé, burácející odhodlání. Ne svatý odpor k stvůrám pekelným, stravující touha po pomstě to byla, co mu vtisklo do rukou topor lopaty jako poslednímu sedláku. Jen nepřičetná nenávist a jediná myšlenka v hlavě. Pomstít!

Příštího rána běhal po dvorci a pěstmi se bušil do spánků, jako by ho opanoval zlý duch. Rukama rozhazoval a drmolil si sám pro sebe.

Navečer odjel, prý do Prahy, a vrátil se až za dobré dvě neděle. S německými alchymisty prý tam sedal a zlatem je uplácel, snad se prý i za tmy sešel s kacířem a čarodějem Ambrosiem, který, jak všichni vědí, nosí na tváři ohnivě znamení d'áblovo a před nímž počestní křesťané přecházejí na druhou stranu uliček. Pan Bozděch se vrátil pobledlý a unaven, s kamennou, našedlou tváří a s vědomostmi, které od něho měly odhánět spánek ještě dlouhá léta. Musel ale dlouho a štědře třepat měšcem, než se přihrblý d'áblův zmetek Ambrosius přestal kroutit jako had, jenž mu byl stejně otcem, a zdráhavě otevřel velikou, v černé kůži vázanou knihu. Umění četby zůstalo sice panu Bozděchovi utajeno – svého bratra za to dílem obdivoval, dílem zatracoval – a tak pořád zůstával v hloubi duše přesvědčen, že něco takového se pro pravého válečníka nehodí. Není přece žádný učený medikus a tím mívá svatý muž! Jenže na to, co bylo v oné čarodějnické knize, žádné litery znát nemusel. Ambrosius mu tu malbu škodolibě nastrčil před oči. Na hlazeném pergamenu pod tou ohavností se zdobně kroutila písmena, která mu Ambrosius zřetelně přeslabikoval.

Neustane-li řádění nemrtvoly ani poté, co dva sáhy v zemi leží, nutno její hrob znovu vykopat, obludě hlavu utnout, pekelnou tlamu vycpat kamením a nad hrobem trojí říkání recitovat, od východu k půlnoci jej obcházeje...

Pan Bozděch si ta slova v duchu opakoval znovu a znovu jako litanii a zamyšlen zprvu ani nepostřehl, že lopata v jeho zpocených dlaních narazila na něco měkkého, nepoddajného...

Bezděky vykřikl odporem a paní Magdalena jako fascinována pokročila blíž. Neměla sem vůbec chodit, takové věci nejsou pro ženy, ale počínala si jako uminutá. Byl by ji musel zavřít na závoru...

Pan Radvan zaváhal, jestli by ji neměl podepřít, ale pak usoudil, že by se to nehodilo. Krom toho, i pod ním se najednou roztrásla kolena. O to rázněji přistoupil blíž. Z vykopané jámy stoupal navhlý pach rozkladu. Těžká, drolicí se hlína se jen nerada vzdávala toho, co jednou uchvátila do černého objetí.

Objevily se svázané ruce, pak obnažené rameno, pramen matných, špinavých vlasů, jež se už dávno staly domovem hemživé

podzemní havěti. Kůže jako by vstřebala barvu hlíny, byla stejně našedlá, vlhká a rozpukaná.

Pan Bozděch pokřivil tvář odporem, ale vzápětí se jeho škleb změnil v masku triumfálního úsměvu. Sehnul se a hrábl do špinavých vlasů, obtočil si je kolem zápěstí a trhl. Z hlíny vyhlédla strašlivá tvář, tvář bez očí a beze rtů, jen s výsměšným úšklebkem obnažených šelmích špičáků. Pan Radvan mimoděk zařval a couvl, ale jeho bratr nepolevil ani na chvíli. Oddechuje jako v boji divoce zašátral po lopatě, a když se k němu sesunula do hrobu, s pěnou na rtech ji pomstychtivě zdvihl nad hlavu a nechal dopadnout na křehké, už tak sotva pohromadě držící krční obratle. Okamžik se strnule kýval z boku na bok, potřásaje hlavou, jako by sám nemohl dost dobře uvěřit tomu, co právě učinil.

Namáhavě se vydrápal z jámy a beze slova podal lopatu svému bratru. Pan Radvan ji, bílý jako plátno, se zaťatými zuby přijal, a aniž promluvil slova, se zaskřípěním ji zarazil do země o sedm stop dál. Bozděch se rozehnal rukama do prázdna a nakonec nad jámou naznačil rozmáchlý, roztřesený kříž. Vykročil kolem jámy a polohlasem drmolil předepsané formule. Možná to byla svatá slova, ale pan Bozděch jako by před sebou náhle viděl přísnou tvář svatého Pána, rozlíčenou jako tvář archanděla hněvu. Zavřel tedy oči, aby ten obraz vymazal, ale možná je zavíral sám nad sebou. V náhlém popudu začal přihrnovat hlínu nohama, spěšně ji hrnul dolů do otevřeného hrobu. Najednou se mu zdálo, že pohled do té i ve smrti tak hrůzné tváře nesnese už ani na jediný okamžik.

Zdušený pláč zpola omdlévající paní Magdaleny přehlušovalo jen stále hlasitější, úporné skřípění lopaty.

* * *

„Ne! Neee!“ zavyl zoufale Dakh a sesunul se k zemi s pěstmi vraženými do spánků. Pronikavá bolest mu lámala kosti a ryk v jeho mysli bouřil jak černý uragán. Znovu! Znovu se k němu vrátila zřůdná agonie jeho bratří. A přece tomu tak nemohlo být. Dávno se rozplynuli v nicotě. Na vlastní oči přece Dakh viděl ty dva strašné kůly, jimiž ti smradlaví psi prokláli vznešená srdce Vampýrů. Viděl je, i s příšerným písmem krve a zlomků roztržštěných kostí vepsaným na dřevo. Viděl. A přece se k němu vraceli. Přece je pořád slýchal v

mysli. Slabounce, rozmlženě, jako když se chvějivé studené světlo měsíční tváře prodírá větrnou temnotou až k zemi. Jako když v hlasu vichřice zachytíš sotva slyšitelné volání nočního tvora. Nezřetelně. Bez naléhavosti, bez tvaru. Až dnes...

Až dosud se Dakh mohl na své prastaré instinkty bezvýhradně spolehnout. To, co se s ním teď dělo, jej zanechávalo bezbřehému zmatku, neklidu vězněné šelmy a dosud nepoznanému děsu z neznámého. Bezradný a rozpolcen ve dvě podobal se Dakh ve svém zoufalství nenáviděným lidem víc, než by si byl kdy mohl pomyslet.

„Přeludy, jsou to jen přeludy a klam...“, šeptal přerývaně sám k sobě, zatímco pobíhal od stěny ke stěně a odíral si tvář o skálu.

„Nemohou být... ne, nemohou...“

V půli kroku se zarazil a upřeně pohlédl na nehybně sedící Graen. Bála se pohnout a vůbec tomu nerozuměla. Najednou zhluboka vzdychl a sesunul se k ní na podlahu. Jeho tvář na jeden prchavý okamžik povolila a rysy změkly, ale spíš to byla jen hra světla a stínu, které mu přeběhly po lících.

„Scházejí mi... Tak strašně. Neumím... nevím, jaké to je – být sám,“ vydechl hluše a nezřetelně, jako by pořád mluvil k sobě samému. Graen bezmyšlenkovitě kývla, ale najednou si s úlekem smíseným s trochou podivu uvědomila, že ho jakýmsi prazvláštním, nepopsatelným způsobem chápe. Jako by tam dole pod krystalem nějaká část jí samé umřela a jako by se ta nová, kovově jasná část její mysli odpoutala nad lidské pocity. Jak nenávidět vlka, že ve své nevinnosti zabíjí? Graenina nenávist pojednou jako by strávila sama sebe. Zmizel i její strach, protože v její mysli už pro něj nezbývalo místa. Nemohla chápat, a přece chápala.

I on se zdál být poslední dny jiný. Po té hrozné cestě z hloubi skal se na něho sotva odvážila podívat. A přece měla tu ránu, krvavý obraz vlastní viny, bez ustání před očima. Mlčel tak dlouho, že už to nedokázala snést. Tak dlouho, že sama promluvila. Ať už se stane cokoli.

„Jak...? Jak to...?“ vykoktala a najednou nedokázala vyslovit: Jak to, že jsem tě nezabila? Proč ještě žiješ?

Jen klidně pokrčil rameny. „Minulas,“ vysvětlil lhostejně a mírně. „Netrefila ses do srdce. O vlásek, ale netrefila.“

Nikdy už se k tomu nevrátil, jako by šlo jen o bezvýznamné nedorozumění, o němž nemá smyslu se šířit. Jako by se to vůbec nestalo. První dny ho Graen nepřestávala sledovat vyděšenýma očima, přesvědčená, že jde jen o další ďábelský úskok. Ukolébat ji a pak zaútočit. Čekala svůj trest každou minutou. Teprve po dnech a týdnech se uklidnila. Orhea byla pryč už třetí den, bůhví kde křižovala kraj na svých nočních toulkách. Byli tu sami. Sami s Adreenem.

Dakh si zamyšleně objímal rukama kolena. „I oni žili od počátku věků,“ vydechl tiše, zdánlivě bez souvislosti. „Jako já. A teď... Jsem bez nich tak sám...“

„Nejsi sám,“ zaslechla náhle Graen ke své hrůze sama sebe. „Nejsi. Máš přece...,“ zděsila se toho, co už by byla málem vyslovila. „Máš... Orheu. A Adreena!“ snažila se rychle napravit, co se dalo. Jako obvykle pozdě.

„A tebe, že?“ hodil po ní Dakh a zmatená bolest v jeho očích rychle ustoupila obvyklému úšklebku. „Tos chtěla říct, ne? Proč truchlíš, miláčku mého srdce, když tady máš mě?“ pitvořil se po ní zlostně. „Tak jsi to myslela? Ovšem. Bývám přece tak jemný. Něžný, že? Takhle tomu říkáte? Ano?“

Graen se ke svému údivu usmála. „Mluvíš jako hlupák, Dakhu,“ pronesla mírně. „Jediné dobré na tom je, že to víš.“

Zůstal na ni zírat bez hlesu a bez pohybu. Jen oči mu zběsile hořely.

„Já už jsem se dávno přestala bát o sebe,“ řekla náhle tiše Graen. „Já už jsem se smířila. Ale teď... Bojím se...“ Polkla a beze slova k němu napřáhla ruku. Pomalu k ní vztáhl svou, jako by mocné nesmrtelné tělo na chvíli ovládla slabounká vůle smrtelníka. Složil se jí do náruče a bez odporu se dal obejmout. Graen dlouze vzdychla a zkřížila paže na jeho lopatkách. Tváří se mu vtiskla do vlasů a nechala do sebe vstoupit divoký, dravý proud jeho pocitů. Pronikaly k ní z jeho hladké, ledové kůže, z mramorových svalů a z krutě nevinného šelmího mozku stejně snadno, jako jeho pronikavá mysl vstoupila do její a vyrvala z těch hlubin to, co ústa vyslovit nedokázala.

Bojím se. O tebe...

Nad krajem už se snášel onen nepostižitelný okamžik, kdy stále víc a víc matnějící světlo slábnoucího dne pozvolna vplývá v mlhavé, rozechvělé šero. Vítr se stočil do mlází jako uhoněný pes a jen občas vlaze a zdlouha vydechl ze spánku. Koruny stromů se vyrušeny zakývaly, ale hned zase stály nehybně, temeny k obloze, čekající, až z temnějícího obzoru konečně blikne první hvězda.

Graen dýchala krátce a mělce. Na prsou ji bolelo a bála se nadechnout zhluboka. Bála se nekonečných prostor nad sebou – i kořenná, hutná vůně lesů už se jí vytratila z paměti a nejednou ji podivně zneklidňovala. Bála se došlápnout do trávy, bála se hnout a bála se, že nic z toho není pravda.

Dakh stál nehnutě vedle ní a jeho prsty sevřené kolem Graenina zápěstí připomínaly spíš železné pouto. Ledové, nehybné a neúprosné. Čekal, až se Graen přestane točit hlava, až přestane mhouřit oči a potácet se na místě. Potom ji postrčil před sebou. Na úzkou, křivolakou stezičku mezi skalami. Pichlavé šlahouny číhající mezi balvany zachytávaly Graeniny šaty tisícem zlomyslných jehliček. Dakh stoupal vzhůru rychle, za chvíli už mu sotva stačila.

Vlastně si to ještě ani nesrovnala v hlavě. Nebyla by mohla spočítat, kolikrát už ho prosila. Klečela a objímala mu kolena. A on zůstával hluchý a necitelný jako sama skála, co ji věznila. A potom... Najednou... Beze slova ji vytáhl na nohy a vláčel za sebou. Až nahoru. Před skalní stěnou vůbec nezůstal stát, ale všechno se odehrálo tak rychle, že Graen sotva stačila postřehnout, co se děje. Věděla jen, že si ji pevně přitáhl k sobě, obemkl ji pažemi a pak – na jeden prchavý okamžik – jako by nebylo nic. Ani ona sama nebyla, čas nebyl, jen prázdnota, nicota a nekonečné víření myriád mlhových kapiček. Tvrdé a nepoddajné lůno skal bylo náhle hebké a prostupné jako padající mlha.

Byli venku.

Graen konečně chytila dech a konečně se dokázala rozhlédnout. Hlava se jí ještě točit nepřestala, ale myšlenky v ní začínaly být stejně jasné jako dřív. A někde na samém dně její duše nesměle zaťukala maličká naděje. Skoro by si byla nepovšimla, že pěšinka náhle končí. Nahoře na skále, na jejím plochém olysalém temeni, z něhož spadala jen kolmá kamenná stěna. Dakh ji trhnutím zastavil na

samém kraji. Tam dole se spleť rozložitých dužnatých listů prodíral svěřepý malý pramínek a balvany kolem něj pokrývala staletá vrstva vousatého mechu. Z rozkývaných korun pod vrcholkem se nevrle zvedla vyplašená sova a měkce odplachtila kamsi do údolí, jen po vetřelcích blýskla nehybnýma jantarovýma očima.

Dakh se usmál.

Tedy Graen by byla téměř přísahala, že to úsměv byl. Pustil její ruku, kterou až dosud nepřestal svírat, poodešel a usedl na zem, zády opřený o kámen. Najednou věděla, že sem chodívá často. Že právě takto – s paží volně spočívající na zdviženém koleni, s hlavou lehce zvrácenou a pokojně zavřenýma očima – tady sedává celé hodiny v tichém zadumání, ztracen v labyrintu své věkovité mysli a nikde nekončících vzpomínkách.

Váhavě usedla vedle něho. Když se jeho chladné, kostnaté prsty zlehýnka dotkly její tváře, neodvážila se ani vydechnout. Její vlastní dlaně vylétly bez rozmýšlení vzhůru a s bolavou nepochopitelnou něhou objížděly ty ostře narýsované tahy, oblouky oční kosti, křivku čelisti... Konečky prstů přeběhly přes zavřené oči, přes linku zakloněného hrdla, sklouzly níž a přilnuly k mramorově hladké kůži na hrudi. Dakh se sklonil k ní a s neobratnou jemností se potevřenými ústy dotýkal jejích rtů. Přejížděl po nich špičkou jazyka a pomalu, neústupně je rozevíral. Graen se mu poddávala s tichou, zdivočelou radostí. Ano... tak... Ano! Její vlastní duše od ní ulétala, kroužila někde v závratné výši nekonečného nebe jako pobloudilý pták, který nenachází cestu do svého skalního hnízda.

Zvláčněla a pomalinku se položila na záda. Vypínala se mu vstříc, prostírala se mu pokorná a dychtivá až k smrti. Když do ní konečně – váhavě, pomalu a nejistě – pronikl, zakřičela jako poraněná srna, ale nebylo to bolestí. Ta nebyla, stejně jako nebylo nic kolem ní. Jen ta divná, hořkoslaná dýka rozkoše. Jenom jeho nezkušená ústa, váhající dlaně a horce mrazivá zbraň v klíně. Jenom Dakh a ona... Jako lidé. Poprvé. Do široce otevřených očí a nahé tváře obrácené k nebi jí začal padat hustý mrholivý déšť.

Nevěděla, jak dlouho to trvalo. Ale když konečně došel své pronikavé, ledové radosti, vyrval se z ní náhle až s bolestivou prudkostí. Jako by chtěl potrestat sám sebe. Zamlžené oči mu

ztvrdly, zarytě se odtáhl a beze slova se obrátil zády. Déšť zesílil a v blýskavých pramíncích mu po skloněné šíji stékal na lopatky. Srdce mu ještě zdivočele běželo a on se nedokázal vyznat ve vlastních pocitech. Pohrdal sám sebou za to, čemu se neubráníl. Co si dokonce z celého srdce přál. Dosáhl tedy svého. Ponížil sebe i celou nesmrtelnou rasu. Spáril se s člověkem z pouhé rozkoše a udělal to po jejich lidském, těžkopádném a nudném způsobu. Bez bolesti, tváří k zemi... Jako oni! To ona to všechno zavinila. Byla tak jiná, a přece tak ohavně lidská. A chtěla to! Ano chtěla, až příliš zřetelně to cítil z její mysli. Udělal tedy, co si přála. A teď ji zabije. Přišel čas.

V mysli zachytil prudký poryv jejích myšlenek. Jako gejzír, tryskající proud... A za sebou váhavý, sotva slyšitelný kradmý krok. Ztuhl, ale nehýbal se. Graen o jeden krůček couvla. Ještě se bála ohlédnout, jen křečovitě napjatou špičkou nohy za sebou hmatala cestičku. Nespouštěla oči z jeho zad s mrazivou jistotou, že v příštím okamžiku se otočí a ty vědoucí, chladné zvířecí oči na ní s výsměchem spočinou. Rozechvěle couvla o další krok. Nepohnul se. Ještě jeden krok. Ještě. A ještě!

Najednou se ozlomkrk řítila dolů, jako utržený balvan, slepě a šíleně, nedbajíc větví, které jí drásaly tvář ani kamení, které jí zraňovalo nohy. Zlomená větev vyčnívající ze země jí pomstychtivě zajela pod řemínek sandálu a strhla ji k zemi jako lovcovo oko tryskem letící srnu. Než bez dechu a v hrůze řemínek přerвала, na jeden kratičký okamžik proti své vůli pohlédla tam vzhůru...

Stál tam na skále ve stále houstnoucím dešti, nehybný proti zataženému nebi a s rukama založenýma na prsou nehnutě shlížel dolů. Kdyby chtěl, kdyby jen sebeméně chtěl, bylo by mu hračkou ji dosáhnout. Jednou jí to sám vyprávěl. Hrůza a běh jen zvyšují rozkoš ze zabíjení. Pravý lovec nemiluje trpné oběti, vysvětloval jí s vlídnou trpělivostí.

Když ve tmě před ní v dálce blikl první plamínek louče, zhroutila se bez dechu na promočenou zem. Ale jediný zvuk, který krom svého zoufalého, chrčivého oddechování slyšela, bylo hlasité šumění deště, dopadajícího jako kopýtka tisíců hříbat na pokosenou pastvinu za vsí. Žádné běžící vlčí kroky ji nestíhaly, žádný smrtící dech jí nesípěl v patách. Jen ticho a déšť.

Mezi mraky vyhlédla mlhovitá tvář měsíce a černá stěna lesů za zády byla tichá, nehybná a zavřená jako brána noci.

* * *

S koleny pod bradou obrátila se Graen tváří ke stěně, zkroutila se do klubíčka, jak jen to nejvíc šlo, a nedbaje bolestivě protestující páteře, znovu a znovu se úporně snažila dosáhnout zuby na uzle, které jí poutaly kotníky. Konečně vzlykla a nechala toho. Zauzlovaný provaz byl snad z kamene, stejně jako srdce těch, co ho tak nelidsky utahovali.

Bosora! Strašidlo! Mrtvá! Nepřibližujte se k ní!

Ta vzteklá směsice hlasů jí dosud nepřestala bouřit v hlavě.

Vpotácela se na Čelákovice na pokraji sil. Zrovna začínalo svítat. Teprve když jí neurvalé ruce začaly smýkat po dvoře, uvědomila si, proč jsou jí dva zarostlí hromotluci, řvoucí na čeleď rozkazy, povědomí. Pan Bozděch a pan Radvan. Její vlastní urození strýcové. Nechápala zhola nic. Nikde neviděla pana Ješka a dvorec se jí zdál zpustlý a pobořený. Volala o pomoc, křičela, co jí síly stačily. Volala paní Magdalenu, Filu, Mladu, Adletu... Ječela, až jí bolest rvala hrdlo, ale nikdo se neozýval. Nikdo nepřicházel, jako by dvorec se všemi svými obyvateli byl zakletý.

Cloumali s ní, vyvrátili jí paže z kloubů a bolestivě ji svázali jako nejsprostšího zločince. Táhlí ji kasi dozadu, ale komoru, kde strávila tolik osamělých nocí, minuli. Hodili Graen dolů pod zem, mezi plesnivé houně a hromadu rozlámaných prken.

Divoženka! Přízrak! Služebnice pekel!

Paní Magdalena si v síni zacpávala uši. Ne, nikdy víc se do záležitostí mužů míchat nebude. Víc té hrůzy už by stejně neunesla. Nesmí poslouchat ani ten úpěnlivý hlas. Zešílela by. Musí jim věřit, že už to není ona. Její tělo snad, ale jinak? Zrůda pekel. Ovšem. Cožpak by jinak mohla? Víc než po dvou letech? Vrátit se s duší na jazyku, ale v šatech, jaké ani česká kněžna neměla, když ji paní Magdalena loňského jara zahlédla při svěcení nového boleslavského kostela. Žila snad ta dvě léta v nitru skal, jako ti, za nimiž se uzavíraly jeskyně o Velkém pátku? Ne, rozhodla paní Magdalena. Je-li živá, pak je bosorka, a není-li, Bohu poručeno, mrtvému smrt neublíží.

Paní Magdalena si ovinula bílou tvář ještě bělejší loktuší, obrátila se zády ke dveřím a začala novou litanii.

Rozvázali jí nohy a postrkovali ji před sebou. Nezabijí ji přece tady ve dvorci, ještě by tou nečistou krví stavení poskvrnili... Klopýtala a potácela se jako bez vůle. Kam ji to vlečou? Zpátky k lesům...? Proč?

Smýkla sebou tak prudce, že i hromotluckého Radvana, který jí svíral paže, vyvedla z rovnováhy. Nečekal to. Padl ztěžka na bok, ale ještě stačil drapnout Graen za lem košile. S funěním a klením se škrábal na kolena. Stvůra pekel je to a nic jiného! Každou druhou by tolik dní bez jídla i vody zlomilo. Vždyť už ani nekřičela a sotva udržela hlavu. Jenomže teprve teď si všimla, teprve teď pochopila. Najednou věděla, proč s sebou vláčí těžký obouruční meč, jako by se chystali do boje. Už věděla...

Pan Bozděch rozvážně přikročil blíž. Náhle se zdál nebývale bledý.

„Počkej...,“ řekl nejistě a nechal těžkou tlapu dopadnout na bratrovo rameno. „Počkej,“ opakoval a mnul si rukou oči, jako by právě procítil. „Duši, ať nejdřív poručí...“

„Nač?“ přerušil ho hrubě Radvan. „Takové jako ona beztoho žádnou duši nemají. Uděláme to hned teď. Čím dřív, tím líp.“

Graen divoce oddechovala. Chtěla promluvit, ale vyšlo z ní jen nesrozumitelné zasípění. V zaníceném hrdle ji ostře, pronikavě bolelo.

„Já ne... nejsem...,“ zkoušela to, ale nikdo ji neslyšel. „Prosím vás...“ Najednou byla slabá až k smrti. V hlavě se jí slévaly matné vzpomínky, divoce sladký, k zbláznění neskutečný vír obrazů. Mistr Marlinus a polozapomenutý tón jeho hlubokého hlasu, křivolaké pražské uličky, hradní síně, mihotavý plamínek louče na stěně komory, kde spávala se Slavou a Filou, Anúbis, světélkování Dakhových očí ve tmě, Adreen... teplounká tíha jeho mláděcího tělíčka... To všechno ji zaplavovalo jako konejšivé vlny, jako kolébavý zvuk důvěrně známého hlasu.

Bolest smyčky utažené v zápěstích náhle pominula. Provaz, na němž ji vláčeli jako dobytče najednou nikdo nedržel. Graen se pomalu obrátila a v úžasu pohlédla do pokřivené tváře pana Radvana,

strnulé v úděsné grimase, s vytřeštěnýma očima v hrůze upřenýma kamsi nad její ramena.

Přízrak pekel před ním vyrostl snad ze země. Odkud by se jinak připlížil, tišeji než dech, aby se vrhl mezi ně jako vlk do stáda ovcí? Jako šelma s doutnajícím očima a vražednými tesáky pod výhruzně odchlípenými pysky. Z hrdla vycházelo výmluvné tlumené vrčení. Dábel si přišel pro svou ovečku...

„Tu divoženku!“ zachroptěl pan Bozděch. „Spas duši a zab tu zrůdu! Rychle!!“

Pan Radvan sotva už věděl, co dělá. Jeho těžký bitevní meč vylétl švihem vzhůru jako veden vlastní podivnou vůlí, opsal obrovitý polokruh a svou strašnou vahou padalo smrtící ostří zas dolů... Divoký, drsný výkřik, jasný jako skřek dravého ptáka snad na zlomek okamžiku zarazil svištící zbraň v rozmachu.

„Graen!“

Ohlédla se a ten nepatrný pohyb stačil, aby hrozivé ostří o vlásek minulo její hrdlo. Nezůstalo však stát, slepě se s hvizdem dál řítilo vzduchem a hnáno vlastní tíhou s tříštivým praskotem roztřalo žebra štíhlému šelmímu tělu bezhlavě se vrhajícímu do rány...

Dakh zakřičel jako poraněný vlk. Vysokým zalykavým hlasem. Rudá bolest byla náhle všude a tryskajíc do výše zaplavovala i dvě zoufalé, tolik bezmocné ruce, které ho zdivočele rvaly zpátky k životu.

Zaklesnutá v něm a zalitá jeho krví, pocítila ránu, jež jí odzadu přetřela šíji, jen jako pohlazení andělské perutě...

Jáma, narychlo vykopaná vedle dvou prokletých hrobů, přijala ještě téhož dne dvě těla. Zledovělí hrůzou svrhli je dolů, nahrubo k sobě svázaná provazy. Ať ty dvě stvůry jdou do pekel spolu...! Spěšně nad nimi udusali hlínu a chvátali z toho strašného místa s jektajícími zuby, co chvíli se ohlížeje přes rameno.

Čelákovické zboží opouštěli kvapně a beze slova a do konce života nepřešlo přes rty žádného z obou bratří ani slova o ničem z toho, co se toho dne událo.

Jen snad následujícího léta, když vladyka Bozděch při velkém uherském tažení umíral na nespočet utržených ran, pokoušel se sdělit pár nesrozumitelných slov narychlo přivolanému knězi. Ten však nad

chroptěním dokonávajícího jen soucitně pokýval hlavou, a jak mu regule dovolovaly, rozhodl se považovat je za projev účinné lítosti a v stavu krajní nouze udělit svátost posledního pomazání bez zpovědi.

Vladyka Radvan pak o dvě léta později opustil tento svět bez kněze, bez truchlících a bez naděje. Nalezli ho teprve v zimě, když bažiny a třasoviska kolem německé hranice zamrzly a pokryly se ztvrdlou kůrou, po níž přešel i jezdec v lehké zbroji. Neutopil se, zahynul vysílením a udusila ho neúprosná mazlavá náruč bezedného bahniska. Hlava i s rameny pokrytá jinovatkou vyčnívala nad hladinu a ve tváři se zračil výraz takové hrůzy, jako by vladyka před smrtí pohlédl do tváře samému d'áblu.

* * *

Otec Gregorius šel co noha nohu mine, sutanu ploužil prachem, ale potichu si prozpěvoval do kroku. S radostnou vírou ve všemohoucnost Boží na sebe přijal nelehký úkol, jímž ho pověřila sama knížecí rada. Pravda, trvalo skoro tři léta, než se Břetislav znovu rozpomněl na těžce zkoušený kraj kolem Čelákovic. Do té doby měl ale víc než dost starostí s německým Jindřichem a teprve teď se dostal k tomu, aby učinil, co mu panovníkova povinnost ukládá. Ostatně nebylo ani špatné ukázat před Jeho papežskou svatostí trochu chvályhodné horlivosti. A otec Gregorius, byť nenápadný a ošumělý, byl v očích Nejvyššího velký muž. Jinak by ho přece neobdařil darem krvavých znamení na nártích a vprostřed dlaní a nedal by mu možnost konat zázraky uzdravování. Ano, otec Gregorius byl ten pravý, kdo vyšetří, jaké podstaty jsou ta mámení pekelná.

Začínala obleva, ale od lesů foukal mrazivý vítr. Otec Gregorius si přehrnuhl kápi přes holou hlavu a zastrčil ruce hluboko do rukávů.

Rozhlédl se a pak se vydal kratší cestou přes pole a přes rozblácenou louku. Do dvorce už nebude daleko, zaradoval se, když potkal prvního živáčka.

„Pochválen pán Ježíš Kristus,“ pozdravil vlídně, vesele vyhlédaje zpod kápě.

„Až na věky,“ odpověděla mile dívka, s úsměvem se otočila a nadlehčila si v náručí do kožešin zabaleného chlapečka.

Chtěl za ní zavolat slova požehnání, ale už se neohlédla. Rychlým krokem mířila tajícím sněhem k obzoru...

Boží vězeň

Na malém rynku bylo po včerejším dešti bláta po kolena. Stará Margo v něm už podruhé málem utopila oba dřeváky, a teď se zapotácela tak, že do mazlavé břečky upustila málem i těžký uzlík, který celou cestu tiskla ke své objemné hrudi. Jen při tom leknutí se zadýchala, že si musela na chvíli odpočinout. Stejně už i tak sotva popadala dech a její kulatá vrásčitá tvář dočista znachověla. Nemohla si ani otřít pot, obě ruce měla plné, a tak se o to pokoušela alespoň cípkem uzlíku.

Před krčmou už zase hulákali ti strašliví chlapi. Povykovali na sebe ohavnou hatmatilkou, celí byli postrojeni v huňatých kožešinách, a aby byli satanášii ještě podobnější, z čela některým z nich trčely dočista kravské rohy! Margo si kradmo uplivila a hned nato se pokřižovala. Zrovna předevedčírem prý tady zase někoho zabili. Chudinka paní Olivie, moc klidu ani bezpečí si tady v Mirecourtu neužije, pomyslela si stará Margo soucitně, ale vzápětí se v duchu pochválila. Kdyby mě nebylo, kdo ví, co by si ta ubohá dušička počala, když se jí synek, malý pan André, roznemohl zrovna tady, v městečku s jedinou štěnicemi prolezlou krčmou, plnou věčně nachmelených holomků. A ještě k tomu na takové cestě. Měli prý namířeno až k moři, do Poix a Lamascourtu, na otcovo bohaté zboží. Jenom to nešlo Margo na rozum, jak tu její bratři mohli tu chudinku nechat beze vší čeledi a jen tak beze všeho pokračovat dál. Museli se hnát jako vichr, že je tady nikdo ani nezahlédl. Ale co, není to tvou věcí, stará zvědavá bábo, pokárala se stará Margo polohlasem. Posledním časem si zvykla povídat si sama pro sebe. Pořád to bylo lepší než celé dny mlčet. A užírat se myšlenkami, na to, co bylo... Teď ale na takové věci nebyl čas. Paní Olivie čeká!

„Margo?“ ozvala se tázavě, když zaslechla zabušení na dveře. „Ano, pojd' dál. Dále? Tak se to říká?“ ujistňovala se. Hladké tmavé

vlasý měla jednoduše zapletené, dlouhé temné řasy vrhaly na téměř bílé líce unavený stín.

Margo horlivě kývala ve vlnáku zakuklenou hlavou. „Dále! Dále!“ opakovala se smíchem. Paní Olivie se učila rychle na to, že prvního dne ani nemohli poznat, že vůbec mluví normanskou franštinou jako všechna zdejší šlechta a svobodní sedláci. Skoro se zdálo, že mluví jako svatí otcové, tak byla její řeč zatočená, učená a divná. Nebylo divu, když chudinka od útlého mládí svou vlast neviděla. Celá léta až do matčiny smrti prožila prý s ní v cizích krajích. A nakonec i Margo, kdyby měla popravdě říci, rozuměla by lépe sprosté mluvě nevolných, i když po pansku se přece jenom už taky naučila.

„Tady. Přinesla jsem ti, paní...“ potěžkávala Margo zálibně svůj tolik opatrovaný uzlík a už vykládala na stůl bochánek čerstvě upečeného chleba, skrojek sýra, zeleninu a dokonce kus pečeně. „A tady!“ zalovila až docela vespod a vykutala na světlo malou baňatou lahvičkou z vypálené hlíny. Zátka měla ještě obtočenou kroucenou šňůrkou, aby se ani náhodou nevytlila. Kulaté černé oči v Margině buclaté, ze samých vrásek poskládané tváři se s radostným očekáváním upíraly na Olivii.

„Co je to?“ zeptala se, protože jí bylo jasné, že právě na to Margo čeká. Ve skutečnosti ji to zase tolik nezajímalo. Byla unavená a už pár dnů si vůbec nepřipadala v bezpečí. Margo si ale zjevného nedostatku zájmu nepovšimla.

„Lék je to!“ vypálila vítězoslavně. „Lektvar pro mladého pána! Konečně jsem mistra medika Pacsuala zastihla a uprosila.“ Že se nadutý městský medikus po spatření zlatých zlomků, jimiž paní Olivie platila, zas tak moc prosit nenechal, si nechala pro sebe. Možná o to lepší dryák namíchal, utěšovala se.

„A tak. Děkuju,“ hlesla Olivie. Vzdychla a bezúčelně přerovnávala jídlo na stole.

„Podívám se na mladého pána,“ zadrmlila ochotně Margo a už by se byla hrnula do vedlejší komůrky.

„Ne, není potřeba!“ přerušila ji rychle Olivie. Vykouznila úsměv. „Jsi hodná, ale... on stejně spí. Tvůj lék mu dám později, ano?“

Stařena horlivě kývala. Zanic by přece nechtěla mladého pána vyrušit. A pro paní Olivii by byla do ohně skočila. Spěšně se zase zakuklila do svého vlnáku a sbírala se k odchodu. Olivie ji nezdržovala. Zavřela za ní na závoru a zůstala zamyšleně stát.

V komůrce bylo šero, a tak, třebaže byla sotva třetí po poledni a venku plno světla, zapálila tlustou svíci v železném kahanci. Taky už jí chyběla horká, dřevitá vůně ohně a jeho oživlé, plápolavé světlo, a tak si opatrně hřála dlaně, třebaže byl plamínek tak maličký. Po chvíli se vytrhla ze zasnění. Rázem, jako člověk probuzený z hlubokého spánku. Enegricky shrnula přinesené jídlo do ošatky, otevřela malé okénko do dvora a všechno to s rozmachem mrštila na objemné hnojiště. Nebylo to nic těžkého, hnojištěm byl vlastně celý dvorek a od rána do večera se v něm s pochrochtáváním vrtali krčmářovi vypasení vepři. Ted' si ale hověli někde ve stínu, a tak se s kdákáním rozletělo jenom pár slepic a zlostná tlustá krůta leknutím nadskočila. Drahocenný obsah hliněné lahvičky skončil ve spáře mezi prkny podlahy. Lahvičku musí vrátit... Přičichla k ní a znechuceně se odvrátila. Jako jed by to tedy muselo fungovat spolehlivě.

Ve džbánu zbylo ještě trochu mléka. Olivie opatrně ulila do misky. Co se týkalo lektvarů a léků, důvěřovala Olivie jenom těm svým. Tiše se protáhla nízkými veřejemi bez dveří, jen s pověšeným kusem pytlůviny.

Tmavovlasý chlapec, stěží dvanáctiletý, na nízké, nahrubo sbité posteli nespál. Těžce dýchal a úzká pobledlá tvář se mu stahovala jako v bolesti. Pod těžkou hnědou houní vypadal křehce a zranitelně, hubené prsty svírající okraj přikrývky byly mléčně bílé a utlé jako dívčí. Zimničný třes projel celým jeho tělem právě ve chvíli, kdy Olivie vstoupila. Přiskočila a přitiskla si ho k sobě. Usmál se na ni aspoň očima a pokusil se posadit.

Povzbudivě se na něho usmála, třebaže jí moc do smíchu nebylo. Hluboko v sobě cítila zvláštní neklid. Nebezpečí. Včera už si ji tam dole nějak moc divně prohlíželi. Hlavně jeden vystrojený chlap. Bezostyšně si na ni ukázal bičem a mluvil pak o ní se dvěma dalšími. Krčmářka říkala, že se vyptávali...

„Jak dlouho to ještě může trvat? Přece mi takhle strašně nemůže být už napořád,“ vytrhl ji ze zadumání tichý, ochraptělý hlas neúspěšně skrývajících počínajících zoufalství. Rychle ho přimkla k sobě.

„Ovšemže nemůže, maličký. To jen, že rosteš. Měníš se mi před očima. Někdy to bývá těžké, víš?“ S povzdechem mu přidržela misku s posilující směsí. „Zkus se napít, bude to pak lepší.“

Zašklebil se. „To mléko tam nechci.“ Ale protest mu nebyl nic platný. Vysloužil si jen mírné leč neústupné zavrtění hlavou a slib. „Až zase zítra, ano? Dneska to musíš vypít, jak to je.“

Mladičký muž, kterému se po prvních doušcích viditelně ulevilo, jen okázale vzdychl. „Máš ty mě vůbec ráda?“

Odpověď přišla po tichu tak dlouhém, že mu to málem vehnalo slzy do očí.

„Takhle už by ses neměl ptát. Jsi můj, jenom můj – a to stačí...“

Rozpačitě se obrátila k odchodu, ale odskočila jako zasažena střelou.

V příštím okamžiku se nízké dveře rozechvěly divokým krupobitím ran.

Zdálo se, že na dveře buší i čepel zbraně a nakonec se rozeschlé dřevo prohnulo pod mohutným kopancem. Zdálo se, že bude moudřejší odsunout závoru, a paní Olivie to stihla udělat právě včas. Právě včas na to, aby stanula tváří v tvář vousatému hromotlukovi v koženém kabátci, přes nějž měl navlečenu ještě lehkou zbroj. Náprsní štít a nárameníky jako by se chystal do boje. Zvlněné hnědé vlasy mu neuspořádaně padaly na ramena a osmahlá tvář byla poznamenána drobnou jizvou přetínající levé obočí. Kdyby si Olivie právě teď podobné myšlenky připouštěla, nezbývalo by jí než uznat, že ho kupodivu nehyzdí ani v nejmenším. Jenže na úvahy o číkoli kráse, natožpak o vzhledu někoho podobného tak zhurta vstupujícímu velmoži, neměla v tuto chvíli ani pomyšlení. Byla vyděšená.

Pomalou couvala, aby vlastním tělem zakryla dvířka do vedlejší komory. Neurvalý návštěvník – pokud se tak, vzhledem k okolnostem, za nichž vstoupil, dal vůbec nazvat – se žádnými zdvořilostmi nezdržoval a rovnou se hřnul dál. Za ním se tlačilo pár mladších mužů, ne tak okázale vystrojených, snad to byli jeho

zbrojnoši. Vystrašený krčmář se vzadu vypínal na špičky, aby přes jejich ramena alespoň něco zahlédl a za ním se krčila a spínala ruce polomrtvá Margo. Co jen si měla počít? Co měla dělat, když ji ti rabiáti chytli rovnou na rynku? A hned, komuže to slouží, za kým do krčmy chodí a co že tam viděla? Zapřísahala se jim vlastní nesmrtelnou duší, ale nevěřili jí ani slova. Nabroušené železo na krku jí taky nepřidalo. A tak teď drmolila nekonečné litanie nesrozumitelných omluv a vysvětlení, ale i kdyby ji snad někdo zaslechl, nikdo neměl chuť jí věnovat pozornost. Ze všech nejmíň paní Olivie.

Za mléčně bílým čelem a strachy potemnělými očima jí létaly myšlenky s přesností dokonale zacílených střel. Je jich jen šest, teď už se dovnitř nahrnuli všichni, s krčmářem a starou Margo není potřeba počítat. Šest... Bude-li třeba, musí si s nimi poradit. Snad by jí i potom zbylo trochu času, aby... A kdo vůbec je ten chlap?

„Jsem Rulf z Andejoux,“ prohlásil nezvaný host, jako by nevyslovenou otázku zaslechl. Až sebou Olivie trhla a uleknutě si ho změřila. Olbřímí zbraň velikostí a tíhou připomínající meč mistra popravčího dopadla s třeskem doprostřed stolu. Olivie neřekla ani slovo, jen za zády zatínala pěsti, až jí klouby zbělely. Samo jméno, jakkoli znělo starobyle a vznešeně, ještě za důvod tak podivného vstupu nepovažovala. Mlčela tedy. Čekala. Ostatně – byla teď šlechtična dobrého normanského rodu a slušelo se dát najevo spíš povznesení než strach a nevoli.

„Přede dvěma dny,“ promluvil znovu ramenatý hromotluk, „tady zabili jednoho z mých lidí. Byl to syn mé sestry.“ Odmlčel se, jako by tím bylo řečeno vše.

Olivie vzdorně semkla rty. Uvidíme... „A ty se, pane – jak se zdá – domníváš, že jsem to učinila já. Jistě, mečem a sekyrou vládnou jako málokdo, na to vem, pane, jed,“ pronesla hebkým flétnovým hlasem. To prohlášení v kontrastu s její křehkou zdánlivě ledovou krásou vyznělo právě tak, aby se vzadu někdo přidušeně uchechtl. Než ho zpražil výhružný pohled pana Rulfa.

„Ne, to se nedomnívám,“ prohlásil se zarputilou vážností. K žertování měl daleko. „Nejsem tak zpozdlý, abych podezříval přímo tebe, paní. Nebudu však myslím tak daleko od pravdy, řeknu-li, že

možná necestuješ tak úplně sama, jak tvrdíš. Že snad ani nejsi tak opuštěná, jak všude kolem vyprávíš. Ne, nepřerušuj mě, paní, to všechno už znám! Daleká cesta, tví spěchající bratři a ubohý synek, co ti právě tady ochořel. To už jsem slyšel, to na mě neplatí. Teď od tebe chci pravdu. Pravdu! Rozumíš?“

Na čele pana Rulfa naběhla vystouplá žíla a divoce tepala. Ne, nemohl uvěřit, že právě mladý Bernard by padl pod rukou náhodného vraha. Kdokoli jiný, ale ne on, kterého učinil svým důvěrníkem. Nikdo jiný, krom jeho samotného, nevěděl tolik, co Bernard. Jen jemu svěřil celý plán, jak podpořit vévodu Viléma. Právě toho divokého Viléma, který svou vládou nad Anglií budil v králi takovou nejistotu a byl tak velkorysý a štědrý ke svým stoupencům. Jen jemu! A komu také jinému, když oba jeho vlastní synové... Ne, nemyslet! Král Filip už seděl na trůně dost pevně na to, aby začal nepříjemně oklešťovat pravomoci staré šlechty. Vznášet nároky na državy a dávat je v léno svým oblíbencům. Tak mocný vazal jako byl vévoda Vilém začínal být solí v královských očích. A s ním i ti, kdo by mu příliš hlasitě stranili. Možná by stačilo málo, aby se trůn zakymácel. A královské prsty mohly sahat daleko. Možná i do tak zapadlé díry, jako je Mericourt. A do k trůnu se mohlo donést ledaco. Kdyby se dověděl...

„Pravdu?“ přerušila Olivie tok jeho zmatených myšlenek. „A jakou to pravdu chceš slyšet, pane? Nemohu ti sloužit jinou, než tou, kterou už ti řekli, tou, kterou říkám každému. A to jen proto, že je to prostě *pravda*. Stačí? Nebo bys rád slyšel, že u sebe ukrývám vraha? Pak nechápu, proč se s tím strašlivým podezřením vrháš právě na mě. Opuštěných a bezbranných žen je v tomhle bohublém místě jistě víc než jenom já. Tak proč ze všech právě já tady skrývám úkladného zabijáka?“ Bezmocně sklonila hlavu k rameni a smolově černý pramínek nechala záměrně sklouznout dolů po šíji.

„Proč!?“ Pádná pravice pana Rulfa sáhla za sebe na rozvrzané dřevěné schodiště a přitáhla si hrůzou zsinálého hospodského. „Proč?“ opakoval. „Protože tady ten vinný měch slyšel té noci v uličce řev. A pak smrtelné chroptění. Ve svém nekonečném hrdinství potevřel na škvírku okenici. Dost na to, aby viděl utíkat vraha. Aby

ho viděl vběhnout sem do krčmy. A ukrýt se ve tvé komoře!“ zaryčel.

Margo vzadu zakvílela, jako by právě teď a tady vraždili ke všemu ještě ji. Nerozuměla už vůbec ničemu a byla napůl mrtvá strachem.

Olivie rozhodila rukama. „Je-li tomu tak, a já nemám důvod ti nevěřit, pak jsem – spící – byla té noci pohromadě s vrahem, aniž bych to byla věděla. Nic nevím a nikoho jsem neviděla.“ Pronesla to jak nejpevněji uměla a zpříma se podívala panu Rulfovi do očí. Rozpačitě si odkašlal a polilo ho horko.

„Přesto chci tvou komoru prohledat,“ zahučel vzdorovitě s pohledem těkajícím po koutech.

„Jsem jenom žena, mohu ti snad bránit?“ hlesla bezmocně Olivie a ustoupila o krok blíž ke dvířkům. Hromotlucky pan Rulf jen něco nezřetelného zabručel, ale umíněně pokročil kupředu a jal se svědomitě prohlížet každý kout. Jílce svého obřího meče proklepával dokonce i zdi a ani truhlu tak malou, že by se do ní vměstnal stěží trpaslík, nevynechal. Jeho družina se hrnula za ním a důležitě napodobovala všechno, co viděli dělat jeho. Jen poslední, hubený plavovlasý mladík s fialkově modrýma očima si počínal ze všech nejzdrženlivěji. Jenom bezcílně bloumal ode zdi ke zdi a čas od času vrhal na Olivii omluvné pohledy. Zpod spuštěných řas se ujistila, že si to jenom nenamlouvá, a v příhodném okamžiku se nepatrně usmála. Postřehl to a úsměv jí nesměle vrátil. Začervenal se přitom jako dívka.

To už pan Rulf nabyl ztracené bojovnosti, nepřiliš šetrně Olivii odstrčil od dvířek a jedním rázem z nich serval pytlový závěs. Neubránila se zděšenému výkřiku. Svaly se jí samovolně napjaly až k bolesti. Byli natlačení všude kolem ní. Nestačila by se ani obrátit, ale pro tuhle chvíli nezáleželo na ničem. Sáhne-li na něho, padne mrtev, to bylo jediné, co věděla.

Pan Rulf však couvl tak rychle, že se zbrojnoši tlačící se za ním zapotáčeli. Nevšímal si jich. V první chvíli si pomyslel, že je to dítě mrtvé. Tak byl ten nadpozemský chlapec bledý, voskově hladký, nehybný. Teprve pak si všiml, že temné, horečkou rozpité oči se po něm vyděšeně stácejí a v koutku úst zaschla zlověstná narůžovělá

skvrnka. Znamení Božího dopuštění... Ležel tady jako ti dva v Andejoux, jako dědicové jeho jména, než mu je smrt vzala... Tak jako vzala každého, kdo se jich jenom dotkl. Chůvu, felčara i prادلenu, co máchala roušky potřísněné vykašlávanou krví. A taky Isabellu, jejich matku... Jen jeho nechala. Jen jemu Bůh přikázal žít.

Pan Rulf byl najednou slabý až k smrti. Polkl a otevřel ústa, jako by se chtěl ospravedlnit. Pak ale jenom mávl rukou a netrpělivě pobízel svou družinu k odchodu. Najednou je všecek vydešen ze dveří div nepostrkoval.

Vyběhla za nimi, sotva za sebou halasně přirazili dveře. Dřív než za nimi hospodský stačil zastrčit závoru. Štrachal se někde v komoře, vůbec ji nezaslechl. O tom, jak se vrátí, zatím nepřemýšlela. Ale pochodeň, kterou svítili panu z Andejoux na cestu, blikala už stejně někde daleko vpředu jako bludička. On ale nebyl tím, o koho stála. Byl to ten mladý plavovlásek, s fialkovými dívčíma očima.

Táhl se úplně vzadu, jako by tušil. Jako by ho něco volalo zpět. Na okamžik se dokonce zarazil. Než potřásl hlavou a šel dál. Trhl sebou, ale vzápětí se mu oči rozzářily, když ho dohnala. Udýchaná a rozcuchaná po běhu.

„Paní...“ vydechl a na hlase mu bylo znát, že si není tak úplně jist, nesní-li. Rukou naznačila, že by ráda promluvila, jak jen jí to rozbouřený dech dovolí, a zatím se jen nadpozemsky usmívala.

Potřebovala čas.

Alespoň chvilinku, než ostatní zmizí v křivolakých uličkách z dohledu. Ne, nebylo příliš moudré, co musela udělat. Ne tak brzy po tom, co vláskem vyvázla. Jenomže neměla na vybranou. Ten malý, co ji čekal tam v krčmě, ho potřeboval víc než ona. A nemohl už čekat.

„Vrat' se se mnou, pane...?“ šeptla prosebně. „Já... neřekla jsem všechno. Tobě věřím. Viděla jsem, jak ses na mě díval. Prosím...“

Šel za ní jako beránek. Neptal se, proč ho vede do dvora, do temné uličky mezi hromady z krčmy vyházených odpadků. Věřil jí.

Až do chvíle, kdy mu dívčí ruka ďábelskou silou ucpala ústa a vražedné šelmí špičáky proťaly tepnu na krku. Nevzdychl přitom o nic víc, než kdyby unavený upadal do spánku.

Orhea uměla zabíjet tiše.

Ze sna ho vytrhl vlastní nepřítelný křik. Ložnice byla temná a škvírami oken už dovnitř pronikal nepříjemný chlad. Ohniště dávno vyhaslo a z vychladlých uhlíků se už nešířila ani ta nejslabší naružovělá záře. Boleslavský Boreš se v potem promáčené košili roztrásl jako v zimnici. Ten sen ho jednou připraví o rozum. Stejně už si o něm začínají šuškat, že je posedlý... Celé dny tráví nad knihami, zavírá se s nimi a zběsile listuje, jako by chtěl z hloubi těch starých foliantů násilím vyrvat jakési strašné tajemství. Mumlá si nad nimi, snad se modlí nebo proklíná, a po nocích vyje jako zatracená duše. Křičí hrůzou a zoufalstvím. Zdálo se mu o ní zas...

Vlastně to nebylo tak úplně o ní. Byla tam, to ano, ale neviděl ji, jen cítil všude okolo. Běželi spolu větrnou nocí, vítr je unášel a hnal. Země končila spoustou vod, černou a divoce se převalující, řvoucí a rozpěněnou a tam, na břehu se v sinavém měsíčním světle tyčil obrovitý chrám... Možná to nebyl chrám, jen kostlivě bílé obří sloupy čehosi dávno mrtvého, zříceného, tam ještě čnely k obloze. Oheň hořící uprostřed kamenného kruhu se svíjel jako ďáblem posedlá čarodějka. Otáčel se v divokém víru a palčivá křídla jeho plamenů zběsile plápolala. Pradávná síla vábila něco z moře ven. Vzpínalo se to tam dole, zmítalo se to, toužilo... Silné a nepředstavitelně veliké. Temné jako sama hlubina... Extáze hrůzy mu zaslepila oči, zalkla ho, ochromila – a on se, jako už tolikrát, probudil s pachutí vlastní krve v ústech, zmáčený potem a vzlykající.

Ještě roztřesenýma rukama ze sebe stáhl mokrou košili. Naslouchal, ale celý hrad byl utopený do ticha jako do zakletí. Zbyteček starého vzteku ho na okamžik ponoukl zařvat na sluhy. Pán mrzne a umírá a ti holomci chrápou jakoby nic! Hned to ale zavrhl. Už tak je dost řečí, netřeba se jim ukazovat v takovém stavu. Boleslavský vladyka s povzdechem vstal a rozdmýchal oheň. S pohárem v ruce a kožešinovém plášti přes ramena pak dlouho seděl u ohně a dlouho bez pohnutí zíral do plamenů. Když se okenicí prodralo první kalné zasvítání, obrátil prázdný pohár dnem vzhůru a usmál se...

„To přece nemyslíš vážně!“ Panu Benediktovi téměř vypověděl hlas. Doufal jen, že bratrovi špatně rozuměl. „Odejít! A kam!? Proč bys něco takového dělal? Proč?“

Boreš unaveně pokrčil rameny. „To ještě sám nevím. Ale půjdu. Asi ti to nedokážu vysvětlit. Musím jít. Nic jiného mi nezbývá, sice...“ ztišil hlas, že mu náhle bylo sotva rozumět, „sice přijdu o rozum, bratříčku...“

„Ona...“ vydechl Benedikt, „pořád ona! Celých těch deset let ti nedala pokoje. Vím to! Zmizela z kraje, ale neodešla z tvých myšlenek. A teď tě láká za sebou do záhuby!“

„Nebo do ráje,“ usmál se Boreš jako ze sna. „Ačkoli poslední dobou přemýšlím o tom, není-li to nakonec totéž. Peklo i ráj, obojí bez konce... Ale ať tak či tak, já už si vybral.“

Oči měl náhle jasné jako už dlouho ne a z hlasu mu zmizela nikdy neustávající únava. Napřímil se jako mladík a povzbudivě stiskl bratrovo rameno.

Benedikt zůstal sám, jen se svými neradostnými myšlenkami. Doby slávy byly nenávratně pryč. Pro ně dva skončily se smrtí knížete Břetislava, oba jej tehdy provázeli na ono osudové tažení do Uher... K večeru kníže zemřel a odstrojili ho ze zbroje, druhého dne už nebyl mezi živými. Tím mlhavým ránem se troubení smutečních rohů neslo jako volání k poslednímu soudu.

Po něm poprávu dosedl na knížecí stolec jeho syn Spytihněv, mladý, tenkrát sotva čtyřicet měl, počínal si však jako by ho zlí duchové osedlali. Nejenže dal z hradu bičem hnát svatojiřskou abatyši a vlastní matku ze země vypověděl, vyhnal i sázavské mnichy a svým bratřím vyrval jejich moravské údíly. Jako by zešílel a nebo se mrtvému otci jen Bůh ví za co mstil. Nikdo z těch, kdo byli Břetislavovi blízcí si najednou nebyl jist životem. Bratr Vratislav před ním utekl do Uher, ale ani to mu nestačilo. Jeho ženu, v požehnaném stavu sedm měsíců, dal uvěznit na tvrzi pomateného vladky ze Lštění, pověstného svou krutostí. Dal ji mučit jako poběhlíci a ani milost, kterou jí nakonec udělil, už nepomohla. Šla na pravdu Boží při porodu, který přišel příliš brzy...

Benedikt opouštěl Budeč kvapně, sám sobě musel namlouvat, že to jen chrání svou čeleď a manželku Gitu, kterou si přivezl z poslední

výpravy do Uher. Nedala mu sice žádné dědice a vlastně v jednom kuse postonávala, ale on tvrdošíjně doufal, že ještě, možná... Sám ale věděl, že je konec vši naděje. Stejně dobře jako věděl, že utíká. Utíká před hněvem šíleného Spytihněva. Opevnili se s Borešem na Svémyslické tvrzi, nízké a bytelné, s hradbou z přitesaných klád nedaleko Čelákovic, kterou po smrti vladky Ješka opustil mladší z jeho bratří. Poctivě zboží odkoupili, nelpěla na něm tedy pečeť Břetislavovy velkodušnosti. Den za dnem pak vytahovali bránu a nutili strážné, aby chodili po zuby ozbrojeni. Ale z nevysvětlitelných příčin, jakými se občas vyznačují pohnutky šilenců, nový kníže ušetřil jejich zboží. Ani po nich nevzdechl, jako by nikdy neexistovali. Teprve za dlouhých šest let, po Spytihněvově smrti si však mohli doopravdy vydechnout. Na trůn usedl Vratislav, Břetislavův druhorozený, a velkorysý jako Bůh navrátil všem jejich dávné državy.

Pan Benedikt vzal znovu do držení svou milovanou Budeč a vladka Boreš se vrátil na svou starou Boleslav. Ale už to nebyl ten jiskrný mladík, co jí dřív vládl železnou rukou. Změnil se v unaveného muže s vyhaslýma očima a zvolna šedivějícími skráněmi. A jen Benedikt věděl, že to nebyl jen nespravedlivý úděl nuceného vyhnanství, co se mu vepsalo do tváře i do duše.

Dnes prvně po létech se Borešovy oči dívaly zas zpříma a byly jasné jako zamlada. Hlaholil rozkazy a snášel věci. Chystal se na cestu. Veselý a rozechvělý.

Jel si pro smrt a Benedikt to věděl.

* * *

Toho dne spal Adreen neklidně, přestože ve stojatém bezvětří teplého zářijového dne se kolem nepohnul ani lísteček. Sešli z cesty hned za svítání a zamířili hlouběji do lesů. Šli daleko, tak dlouho, dokud to Adreen dokázal. Dokud s přibývajícím světlem nezemdlel úplně. Teprve pak mu Orhea dovolila schoulit se v hustém mlází na navátém listí a upadnout do mráкотného denního spánku. Sama byla k smrti unavená. Už druhý den si odpírala odpočinek. Slabá tím světlem, které z ní vysávalo všechnu sílu, slabá, ale bdící, ležela stočená na boku jako vlčí matka a žárlivě střežila Adreenův neklidný spánek. Musela.

Nebylo sice příliš pravděpodobné, že ten strašný chlap, v jehož mysl si přečetla jen šedavě šarlatový zmatek lítosti, vzteku a syrové divné touhy, by si smrt dalšího ze svých mužů spojil zase znova s ní a vyrazil jí v patách. Ne po tom, co jej tak dojala a přesvědčila. Ale nesměla riskovat ani v nejmenším. Adreen byl v roli umírajícího dítěte skvělý. Orhea se málem rozchechtala nahlas, když pochopila, co si myslí. Když v hlavě toho hromotluka při tom dojemném pohledu zabouřil tak strašný soucit, až zoufalý stesk zabarvil všechnu jeho mysl došeda... Jak by se asi zatvářil, kdyby věděl, že ubohý umírající hoch se přede dvěma dny blaženě nasýtil posledním zbytečkem krve, který stihla narychlo dostat z těla jeho zabitého nohsleda? Usmála se. Napřáhla ruku ochranně přes Adreenovo schoulené tělo a konečně si dovolila upadnout do spánku.

Otevřeli oči, sotva se narudlé slunce dotklo obzoru. Skoro současně.

„Jenom tě zdržuju,“ šeptl Adreen provinile. „Beze mě už bys byla kdo ví kde...“

„Bez tebe bych nebyla vůbec nikde,“ dýchla mu přímo do ucha Orhea. „Jsi všechno, co mi zůstalo, takže buď klidný. Máme čas.“ Mluvila pravdu. Nikdo neměl víc času než oni, před nimiž se prostírala pláň věčnosti. Deset let, doba, která vyměří téměř pětinu pozemského času smrtelníku, pro ně dva byla sotva víc než pouhý mžik. Adreen vyrostl na cestách. Jen na pár prvních let se zastavili blízko německé hranice, pod zemí, kde bylo plno stříbra. Stěny se blýskaly jako protkány drahocennou výšivkou a hluboko pod skalou zurčela voda... Potom se toulali, rok tam, rok tady. Volní a nelítostní, krásní a smrtící, křižovali po všech končinách cesty lidí.

Adreen se protáhl a překulil se na druhý bok. Orhea se zvedla na všechny čtyři a větrila. Uklidnilo ji to. Ve vzduchu ulpěl jenom pach malých tvorů, které cípečkem mysli cítila i ve spánku. Cupitavé krůčky drobných tlapek přebíhajících v trávě, šustivé chvění nejasných malých myšlenek.

Když na kraj padla tma, měli už pár mil cesty za sebou.

Za celou dobu potkali jenom houf vesničanů. Spěchali natlačením do houfu jako ovce a ten vpředu mával prskající pochodní. Orhea raději sehnula hlavu a pevněji stiskla Adreenovu ruku ve své, ale ani

se po nich neohlédli. Po chvíli potkali vypaseného mnicha na mezku. Tloukl ho patami do boků, jako by měl v zádech samého satanáše. Byl sám. Orhea se na chvíličku zarazila, ale hned zase protáhla krok. Byl starý a do Roy, kudy by měli jít, už nemohlo být daleko.

Hradba kolem městečka byla poničená, kamenná, ale místy vyspravovaná kládami nebo taky jen tak navršenými prkny. Brána vypadala nehostinně, ale kolem svítícího koše s řevavým uhlím postávali čtyři bradatí strážníci s kopími nedbale přehozenými přes rameno. Orhea odhodlaně namířila přímo k nim. Narovnali se a jeden z nich připálil pochodeň.

„Kampak takhle na noc?“ houkl ne právě zdvořile. „Dávno je zavřeno.“

„Omeškala jsem se,“ usmála se omluvně Orhea. „U příbuzných, však víte...“

„Ty jsi zdejší?“ loupł po ní strážný očima. Vlastně se mu docela zamlouvala, s tou bledou, posmutnělou tváří, ale na druhou stranu nebyl přece zase žádný hej nebo počkej...

„Ne, nejsem,“ připustila Orhea po chvílce zaváhání. „Já jen...“

„Á už vím!“ zaradoval se náhle vousatý strážný tak halasně, až sebou jeho druhové trhli. „Vím! Ty musíš být neter paní Toinett, o ničem jiném už dvě neděle nemluví. Vykládala to mé ženě a ta je, víme, zároveň švegruší panina bratrance. Takže ty nemůžeš být nikdo jiný než paní Geneviev a já, já jsem koneckonců taky tvůj příbuzný. Jenom o chlapci paní neříkala zhola nic,“ zarazil se ve své nekonečné zmatené tirádě a těkal očima z jednoho na druhého.

„Ne?“ užasla Orhea. „To se divím. Je to můj bratříček. Otevřeš nám? Začíná být chladno a on je trochu churavý.“

Dali se do běhu, sotva se za nimi brána s třeskem zavřela. Ráno vyklouznou na opačné straně za svítání a při troše štěstí to nebude zrovna půvabná neť paní Toinett, kdo jim této noci zkříží cestu. Od posledního lovu uplynuly už čtyři dny a Adreen potřeboval pít.

Stále ještě dokázal spolknout pár doušků mléka, a i když to nedělal s žádným nadšením, věřil Orhei, že zatím by bez něho měl potíže. Ale čerstvou krev mladého těla musel mít daleko častěji než dospělí jeho rodu. Necítil hlad ani žízeň jako lidé, bylo to horší, tisíckrát horší, bez krve umíral v bolestech. Mléko hrot té trýzně

otupilo, ale v hloubi jeho útrob se pořád převalovala bolavá, pronikavá touha po krvi. Bušila mu ve spáncích a tříštila se v kostech, jak se všechno, co v něm dosud zůstávalo lidské, stále víc a víc měnilo v tkáň nesmrtelné rasy. „Už jsi Vampýrem víc než zpoloviny, to jistě,“ říkala mu Orhea, „ale na čistou stravu Vznesených musíš přecházet pomaličku. Jinak by tě to zabilo. Ale už brzy podstoupíš první rituál, křest ohně a krve. Jenom co dojdeme k moři, maličký, do svatyně Prastarých. Potom už budeš smět lovit sám. A až dorosteš do dvaceti sedmi pozemských let, staneš se dokonalým Vampýrem. Pak projdeš ohnivým kruhem podruhé a zapomeneš, žes býval kdy zpola člověkem.“

Adreenovy drobné prsty se v Orheině dlani napjaly a sevřely. Orhea uslyšela, jak se zhluboka nadechl a se široce rozevřeným chřípím se ohlédl do uličky, kterou právě minuli. Byla tmavá a jako po vymření. Stejně jako ty ostatní, kterými už prošli. Jen zpod málokterých okenic prosvítal slabounký proužek matného světla. Snad si za nimi šeptali milenci, nebo matka uspávala nemocné dítě. Adreen zůstal stát, napjatý a rozdychtěný. Celý se trásl vzrušením.

Z nízkého domku se střechou nakloněnou skoro až k zemi vyklouzl do uličky mladý muž. Nedopjatý plášť za ním pohládal jako křídla. Orhea se pro sebe usmála, tentokrát ho maličký ucítil dřív než ona. Jednou bude rychlejší než myšlenka. Jako Dakh...

Rázně potřásla hlavou a zamrkala. Postrčila Adreena před sebou. „Rychle. Běž...“

Vklopýtal mladíkovi do cesty, vzhlédl a zapotácel se. Mladý šlechtic odskočil leknutím, divoce zašátral u pasu po dýce, než i ve slabém přisvitu měsíce rozeznal, že je to dítě. Srdce mu ještě splašeně běželo. Nemyslel prve nic jiného, než že si ho vyčíhal bratr té, co se s ní před chvílí tak láskyplně loučil na rozestlaném loži. Měl pověst zabijáka. Věru že právě teď a tady v tmavé uličce by se s ním srazil jen velice nerad. Až se mu kolena podlomila úlevou.

„Co je to s tebou?“ zachytil za ramena kácející se hubené tělíčko. „Co je ti!?“ Tohle nebylo dítě z chudiny, to viděl i v té egyptské tmě. Co tady dělá? Je zraněný? Nestačil domyslet.

Slabounce vykřikl spíš údivem než bolestí, když mu šarlatový proud z hrdla vytryskl na ruce. Byl horký a hustý a za ním se hrnula

černočerná tma. Nicota. Zemřel právě tak mladý, aby jeho jiskrná krev předala tělu mladičkého Vampýra všechno, co potřeboval k životu.

Orhea držela Adreena násilím stranou, dokud tryskající proud nezačal slábnout. Teprve potom dopustila, aby se jí vytrhl. Padl na všechny čtyři jako hladové vlče a divoce, zběsile pil. Polykal plnými doušky a málem u toho vzlykal úlevou. Pozorovala ho s hrdým úsměvem a skoro u toho zapomínala na vlastní hlad. To počká. Teprve po chvíli ho jemně odtáhla, aby se sama schýlila k otevřené ráně. Vzala si, jen kolik potřebovala, a ještě jednou uvolnila místo Adreenovi. Zavětril, může-li pít v bezpečí, jak ho to vždycky učila, a vzápětí se znovu skrčil nad kořistí. Tentokrát už pil pomaleji, s každým hutným, železitým douškem se nořil hlouběji do mladíkovy rychle unikající mysli. Bylo v ní něco... něco, co cítil i z jeho krve, něco živočišného, pulsujícího, co rozechvívalo Adreenovy smysly prapodivnými předzvěstmi. Nejprve myslel, že ten mladý muž před smrtí sám zabíjel, ale ne, nebyla to ničí smrt, co z něho cítil. Snad zápas, vlhké přelévání. Prolnutí. Nerozuměl tomu. V hloubi vlastního, ještě neprobuzeného těla najednou cítil trhavé napínání, skoro to bolelo, divné a sladké... Zakňučel a odtrhl se.

„Orheo...“ šeptl s divoce rozšířenýma očima. „Co to má v mysli? Je to tak... jiné!“ vydechl. Orhea na okamžik strnula, když si uvědomila, o čem to Adreen mluví.

„Ano,“ hlesla, „je to – jiné. A z tebe roste pravý Vampýr Adreene. Jsi už skoro dospělý. Brzy se dovíš úplně všechno. Tohle byl jenom člověk. Ti jsou jiní. Půjdem?“

* * *

Osamělý jezdec překročil hranice nedaleko Rambervillers, ale trvalo mu ještě plné dva dny, než vyjel z nekonečných hraničních lesů, a uvědomil si, že už se vskutku ocitl na území krále Filipa. Unavený, hladový a žízniv zajel do první vesnice, ale místní řeč mu šuměla kolem uší, aniž by jedinému slovu rozuměl. Nepřipomínalo to nic z toho, co znal. Zkusil latinu, ale zírali na něho s otevřenými ústy. Rozcuchaný chlap v lýčených škrpálech se ale opřekot klaněl a rozmáchlými gesty ukazoval kamsi za sebe. Pan Boreš tedy odevzdaně vzdychl a podřídil se osudu. Udělal dobře.

Nízká začouzená síňka měla sice ke královskému přepychu daleko, ale na stole se kouřilo z plné mísy a z tmavého kouta se vyhrabala v hadrech zamotaná bezzubá stařena se džbánem vody. Tedy pan Boreš se aspoň domníval, že to nic jiného než voda být nemůže. Tady, mezi tuctem rozdrbaných chalup, jen tak tak držících pohromadě. Ale po dvou dnech o hladu a žízni ji vítal nadšeněji než nejlepší uherské víno. Nehodlal blíže zkoumat ani obsah mísy, ze které mu právě štědře nabírali. Vypadalo to jako hustá rozvařená kaše a v tuto chvíli připadalo panu Borešovi nejdůležitější, že to dokáže zahnat hlad. Však také s plnými ústy horlivě kýval na všechno, co mu řekli, a doufal, že mezi všemi těmi dotazy se skrývá taky jeden týkající se možného přídavku.

Pán domu, který ho tak velkoryse pozval pod svou střechu, se usadil naproti němu a celou dobu z něho nespouštěl oči. Když viděl, že vzácný host konečně utišil neodbytný hlad, opřel se pohodlněji a zapředel řeč. Málo platno. Boreš jen bezradně krčil rameny. Nerozuměl ničemu. Teprve když ten dobrý muž několikrát zopakoval gesto, jako by si nasazoval na hlavu korunu, a kolem své potrhané halenky naznačil řasený plášť, přičemž tázavě ukazoval dál, dál po cestě za kopce, pochopil Boreš, že se ho ptá, cestuje-li ke králi. Nejprve nevěděl, co odpovědět, ale pak s rozmyslem zavrtěl hlavou. Sedlák vykulil oči údivem. Že ne? Tak vystrojení rytíři, jako byl tenhle, podle něho jinam nejezdívali. Leda že by to byl vazal toho druhého, lekl se. To by si dotazem po králi dobře neudělal. Ale host se dál tvářil přívětivě a zajímal se, nezůstalo-li ještě něco ve džbánu. Znovu se zhluboka napil, když mu přinesli od studny, a se svými chabými možnostmi se pokusil sedlákovi vysvětlit, kam míří a co že hledá. Nebylo by tak těžké, že tady byl toliko co němý, horší bylo, že sám nevěděl...

Ten tisíckrát opakovaný sen o vlnobití. O řvoucí černé spouště vod. Věděl jen, že musí k moři a mířil k němu, jako by ho ono samo táhlo k sobě nezdolnou silou. Sám nevěděl, proč nevyrazil na sever k polským držávám, snad že moře jeho snů nebylo ledové a vyfoukané studeným vichrem, a neměl ani pocit, že by se měl vydat dolů k jihu. Jel, kam ho vedly jeho zdivočelé sny, nejasná, zběsilá tvář touhy. Nepřemýšlel. Mířil za ní.

Z Čech vyjel ke sklonku podzimu, vyrazil sžírán najednou netrpělivostí tak strašnou, že by mu snad zastavila srdce, kdyby otálel byt' jen chvíli. Nemyslel na cesty, které se brzy utopí v bahně a brzy na to je zatarasí mráz. Spěchal. Nejhorší zimu přečkal v Němcích, vlastně mu nic jiného nezbývalo. Po šarvátce s tlupou ozbrojených neurvalců, z níž vyvázl jen díky tomu, že měl koně ušlechtilejší krve, než byly vychrtlé herky těch lapků, a že ho i přes jeho únavu z cest dokázal přimět ke trysku, byl rád, že se brána nízké, kamenné tvrze, ke které z posledních sil jako zázrakem dorazil, nezavřela. A stejně tak měl štěstí, že mezi německým císařem a knížetem Čechů vládl zrovna tou dobou klid. Jinak by ho Heidenrich, mladý zeman blízko kupecké stezky usazený, dozajista nevítal s otevřenou náručí. Takhle byl rád, že vyslechne pár novinek a bude mít s kým posedět u medoviny. Od otcovy smrti se mu totiž tvrz zdála ještě nehostinnější a prochladlejší než dřív.

Pan Boreš mu hned padl do oka, i přes svou zamlklost a nevyzpytatelný pohled zádumčivých očí. Zůstal, dokud se nezotavil z ran, a dnes už by si jen stěží vzpomněl, co o důvodech své cesty vůbec Heidenrichovi napovídal. Stačilo, že se s tím spokojil. Možná tu kusou zprávu přičetl kostrbaté němčině svého hosta. Ten zprvu neuměl o nic víc, než co doma pochytil z německy psaných knih. Nejhorší zima pro něho uplynula jako mlhavá řádka navzájem nerozeznatelných dnů. Jeden jako druhý a věčně zatažené šedivé nebe nízko nad hlavou.

Heidenrich měl tři polské otrokyně a dokonce je svému hostu nezištně nabízel. Poslal mu hned dvě, aby zahřály vymrzlé lůžko. Pan Boreš neodmítl, ale už druhého rána by si jen sotva vybavil jejich podobu. Vzal si jednu po druhé, s lhostejnou, těžkopádnou rozkoší, jako ten, kdo se za nemoci nutí do jídla, aniž by vnímal jeho chuť.

Sotva jen cesty povolily, nedočkavě vyrazil v sedle kostnatého vytrvalého grošáka čistého uherského chovu. Pan Heidenrich si to nijak nedal vzít a trval na svém, že ten kůň je darem přátelství a odmítnutí rovnalo by se urážce. Stejně tak by mu nikdo nevymluvil, že pan Boreš cestuje do dalekých krajů s tajným posláním, možná k

samému normanskému vévodovi. Proč by se jinak jednou mezi řeči zmínil, že snad projede celou Francií?

Přesto trvalo ještě dobré tři neděle, než se pan Boreš rozmáčenými cestami a úvozy plnými tající sněhové břečky dotrmácel ke hranici. Několikrát už myslel, že nedojede. V promáčených, mrznoucích šatech se třásl chladem a vysílením, nocoval v chatrčích, jaké by doma nevykázal ani nevolným. Dny a noci se prodíral nekonečnými mokřými lesy, vyfoukanými hvízdavým vichrem a dýchající hustou černou tmou rozechvělou prstíčky divoženek a čarodějným smíchem. V takových chvílích v něm občas blikla myšlenka na návrat. V těch okamžicích jasnozření nahlížel celé své bláznovství v hrůzně nahotě. Pozbyl soudnosti boleslavský zeman. Dábel si ho obsedl. Brodí se sněhem promrzlými germánskými lesy jako poslední z pomatených žebráků a honí se za přízrakem. Za snem o spoustách vod a – o ní... O d'áblici horší než kterákoli z lidských stvůr. Žene se napříč celým světem jen pro naději, že ji potká. Že na něho snad čeká tam u té řvoucí hory vln. Že mu ještě jednou bude dopřáno pohlédnout do těch hrůzně krásných očí s uzoučkými zornicemi šelem. Že ji najde. A zahyne...

Protřel si rukama oči jako po spánku. Skoro byl čas jet dál. Zakuklená stařena už sklídila prázdnou mísu a odšourala se zase kamsi do kouta. Rozedraný hostitel se bezradně rozhlížel, co že by vznešenému rytíři ještě prospělo, ale v chatrči, kde bylo sotva víc bohatství než železný kotel nad ohněm, vpravdě na nic nepřípadl. Boreš se protáhl dvířky, které mu uctivě přidrželi a dvěma prsty zalovil v opasku. Českého stříbra už mnoho nezbyvalo, ale jeden penízek tady bohatě postačil. Vykřikovali nad ním obdivem, podávali ho jeden druhému, převraceli ho v rukou jako skvost a hrnuli se šlechtnému rytíři políbit ruku. Sedlák se uklonil až k zemi. Jeho díky, Boreš se alespoň domníval, že to nic jiného být nemohlo, odmítl jen velkopanským gestem. Nadechl se.

„Hledám jednu ženu,“ řekl česky. Stejně by mu nerozuměli, ať by mluvil jakkoli. „Ženu,“ opakoval a ukázal na jednu z dívek, která zvědavě přešlapovala opodál. „Mladou. Krásnou.“ Naznačil dlouhé vlasy a postavu jako prut. Děvče zrudlo a obrátilo se na útěk, ale jakýsi zarostlý chlap ji chytil za ramena a s pokřikem ji strkal

Borešovi před oči. Potěžkával při tom její vlasy, jako by prodával otrokyni, drmolil tou jejich hatmatilkou a oči mu blýskaly jako napitému. Boreš zděšeně couvl a zuřivě mával rukama na znamení nesouhlasu. Konečně pochopili, že nechce koupit kuběnu. V tom vzteku také – i když jen bůh ví jak – vyložil, že hledá jistou vznešenou paní, cestující úplně o samotě, a ptá se neprojela-li, či nešla někdy jejich vesnicí. Posmutněli a vrtěli hlavami. Vznešenou paní s vlasy černými rytířova aksamitová čabraka, jak jim ukázal, žádný z nich neviděl, co byl živ, natož aby zrovna jejich vsí procházela. Bylo jim líto, že toho štedrého rytíře s umíněnými očima nepotěšili. Vyšvihl se na svého grošáka a odjel beze slova.

Za svou krásnou paní.

* * *

Polozříčená chatrč stranou dávno zarostlé lesní cesty byla právě tím, co Orhea s Adreenem zrovna teď potřebovali ze všeho nejvíc. Vplížili se do ní s prvním kalným svítáním jako lesní zvěř. Adreen usínal v chůzi, klopýtal, ale i tak se ještě zoufale snažil podpírat Orheu a neslyšet přitom její potlačované sténání. Krví promáčený rukáv svírala v zubech, aby udržela zraněnou paži zvednutou a zároveň staženou látkou zmírnila krvácení. Ani v nejmenším nestála o stopy, tak čitelně vepsané v trávě, ačkoli se nezdálo pravděpodobné, že by se je kdokoli odvážil pronásledovat. Rozhodně ne ta banda smraďochů.

Seskákali s vozu taženého vychrtlou herkou, když je míjeli cestou. Pět nebo šest zarostlých, špinavých otrhanců. Rozháněli se klacky a jeden třimal dokonce hrozivě vypadající meč. Adreen sebou smýkl pod vůz, ale dopadající kyj jednoho z těch rabiátů ho zasáhl mezi lopatky. Orhea ho slyšela vykřiknout. Zaječela a couvla, aby v nich ještě na chvíli vzbudila dojem snadné a bezbranné kořisti. Vyplatilo se to. Rozchechtali se a ten, co prve řval povely na všechny ostatní, hrozivě vykročil proti ní. Pohupoval se na patách, pochechtával se a špinavými prsty poslepu šátral v pase po rozedraném vázání nohavic. Tlumeně zavrčela a ukázala zuby. Přikrčila se a zaútočila dřív, než se vzpamatoval. Zařval hrůzou a couval, najednou byli všichni kolem ní. Potáceli se v zběsile se motajícím hloučku a najednou nebylo jasné, snaží-li se utéct před tou

d'áblíci, či bojovat. Pomyšlení na snadnou kořist a potěšení nádavkem je rázem přešlo jako zázrakem.

Odkudsi z ječícího houfu však přece jen mstivě vylétlo pálivé ostří a palčivě švihlo Orheu přes paži. Adreen vrískal jak rysí mládě a rval se stejně tak. Kousal a drápal.

Konečně se dali na útěk. Umolousaný halama, který v šíleném úprku ztratil i svůj drahocenný meč, se dokonce pokoušel křížovat. Drápali se na vůz a svými klacky mlátili alespoň strachy pomatenou herku, pobízejíce ji do trysku.

Adreen se ztěžka zvedal ze země, vyvrátili mu levačku z kloubu a pádem si vyrazil dech. Zůstal klečet v rozvířeném prachu s vlasy nahrnutými do tváře a kašlal, usilovně lapaje po trošce vzduchu. Orhea cítila jeho bolest, ale i to, že jinak je v pořádku. Svou bolest si zatím pociťovat nedovolila.

Obrátila se na místě jako útočící tygřice a v letu strhla k zemi toho posledního. Drápal se na vůz jako zoufalec, ale ohlazená klanice mu beznadějně klouzala ze zpocených prstů a v hadrech omotané nohy vyrývaly klikaté brázdy do prachu. Marně řval za svými lupičskými druhy o pomoc. Ani se neohlédli.

Nebyl už právě mladý, ale Adreenovi to prospěje i tak. Konečně se vydýchal a opatrně zkoušel pohnout rukou. Mohlo to být horší. Sklonil se a zvědavě se díval na kořist. Lapka ještě žil. Slabounce chrčel a stácel po něm hrůzou zakalené oči. Orhea se napřímila a sykla bolestí.

„Je tvůj...“ pokynula Adreenovi. Nemusela mu to říkat dvakrát.

Rána na ruce byla hluboká, ale už zasychala a její okraje se zdály čisté. Orhea si ji ještě večer pečlivě olízala a teď ji s bolestným zasyknutím ponořila do běžící vody. Říčka se stáčela do malé zátočiny, kryté hustou podkovou křovin a vrb. Adreen se sebe blaženě sestahoval šaty a bez rozmýšlení vletěl do malé tůňky, kterou voda vyhloubila mezi velikými ohlazenými kameny vyčnívajícími z rozpěněné hladiny jako šedivé hřbety bájných vodních bytostí. V ledové vodě si vymáchal i vlasy a cákal kolem sebe s bezstarostností všech mlád'at. Po včerejší hostině se cítil výborně a na všechno horší už zapomněl.

Orhea si vymyla ránu a ještě jednou ji zběžně prohlédla. Zkusmo sevřela a rozevřela prsty. Zdálo se to dobré, nejpozději pozítří bude dost v pořádku na to, aby mohla Adreenovi obstarat kořist. Přistihla se, že se při té představě usmívá. Zkroutila si dlouhé vlasy v týle a nouzově je upevnila pružnou větvičkou. S ulehčením se zbavila šatů a vstoupila do vody za Adreenem. Rozpěňená, skákající voda jí hladila nahou kůži jako tisíce ledových prstíků. Orhea mimoděk vzdychla a prostřela se jí naznak, se zavřenýma očima, vypjatá a rozechvělá. Na štěrbinku otevřela oči, když na ni padl Adreenův stín.

Malý nad ní klečel mezi kameny a v očích mu hořelo prapodivné světélko. „Orheo...?“ vydechl ochraptěle. Nerozhodně vztáhl ruku, ale na poslední chvíli ji sevřel v pěst. Neklidné prsty se nakonec rozpačitě dotkly jen ledového ramene. Sevřela jeho dlaně ve svých, přitáhla se k němu a vstala. Jako divoká víla zdvíhající se z tříště vod. Chladné duhové kapky vířily kolem zmáčených uvolněných pramenů.

„Copak maličký?“ Zazněla v tom spousta něhy a kapička výsměchu.

Jen zapolykal a zmateně potřásl hlavou. V náhlém popudu obejmul Orheu kolem pasu a veškerou silou se přimkl k jejímu zmáčenému prostydlému tělu. Tiskl se tak k ní už tisíckrát, vlastně si ani nevzpomínal, že by kdy nebyla vedle něho, tak proč právě dnes ho něco neuchopitelného, bolavého a udýchaného hrozilo skrze ni rozervat na kusy. Jako když pil z toho mladého šlechtice a četl v jeho mysli... Právě tak.

„Orheo!“ vykřikl vyčítavě. „Říkalas přece, že jsou jiní!“ Zazněla v tom zlost na zmatek vlastního těla i duše. A ponížení. Proč by měl mít pocity člověka?

„Ovšemže jsou jiní, maličký,“ usmála se Orhea. Najednou byl její hlas tvrdý a síla paží, jimiž si ho jemně ale nesmouvavě oddálila, neúprosná. „Liší se od nás svou nízkostí, smrtelnou tělesností, vším. Jen v jednom jsou nám podobní. Táhne je k sobě síla těl. Tak jako nás. Rosteš, Adreene, noc za nocí jsi víc a víc Vampýrem. Už brzy poznáš všechna tajemství, přestaneš se děsit řeči vlastního těla. Projdeš mystériem a pochopíš. Pak z tebe duše vyšlehně jako plamen, ledový oheň, a já budu u tebe, abych ji přijala. Budu to já,

neboj se, Adreene, ale ne teď... Ještě ne. Až přijde čas.“ Orhein hlas se zaostřil a znaléhavěl. „Probudil ses a to, cos cítil dnes, pocítíš ještě mnohokrát. Jenom jedno si ale pamatuj. Nikdy se nesmíš pářit s kořistí. Nikdy. Ať by tvé tělo říkalo cokoli, nepodlehneš, rozumíš? Pocházíš z rasy Vznešených a ti si smějí patřit jen navzájem. Takový je zákon Stvoření.“

Adreen nechápavě zavrtěl hlavou. Něco takového si nedovedl ani představit. S lidmi! Až se mimoděk otrásl. Vlastně ani tak úplně nevěděl, o čem to Orhea mluví, přesto jako by část jeho duše, přes věky spojená s divokou přelévající se myslí všech Nesmrtelných, po svém způsobu chápala a mlčky se podřizovala Zákonu.

„Já vím,“ řekl rozhodněji, než se cítil. „Nemusíš mít strach.“

Jen kývla a mlčky ho pohládila. Tvrdě, že se to podobalo spíš úderu. Odvrátila se s podivným spěchem, ale Adreen byl příliš zaujat chaosem vlastní mysli, než aby z té její vyčetl zběsilou směsici viny, všestravující touhy a bolesti, již možná nerozuměla ani ona sama.

* * *

Do poledne zbývala ještě dobrá hodina, ale slunce už pálilo, jako by nebyl konec dubna, ale přinejmenším začátek července. Pan Boreš uvázal svého kostnatého grošáka u klády ohrazující konec tržiště, s povzdechem se posadil na zem a se zavřenýma očima nastavil tvář slunečním paprskům. Brzy se ho zmocnila těžká, malátná únava, zvuky k němu doléhaly jako přes hustou mlhu, podivně ztlumené a zpomalené. Chybělo málo a byl by v tom ospalém odpoledni, v městečku, po jehož jméně se ani neobtěžoval ptát, usnul jako poslední z těch chudáků, které na své cestě potkával. Jen neklidné koňské přešlápnutí a cinknutí uvidel jej občas vytrhovaly z nepřekonatelné dřimoty.

Uprostřed tržiště se zdvihl jakýsi povyk. Kolem vyspravované káry tažené vyhublou herkou se hemžil houf špinavých, otrhaných chlapů. Mávali rukama a drmolili jeden přes druhého. Muselo to být něco důležitého, protože se k nim sbíhali ze všech stran a za chvíli byla kolem nich obrovská tlačence.

Pan Boreš líně otevřel oči a zaposlouchal se, ale nerozuměl zhola ničemu. Ti chlapi vyhlíželi, jako by vyvázli z nějaké šarvátky. Jednomu visela ruka ve špinavém, krví potřísněném šátku, druhí dva

vypadali jako by je potrhali psi. Repot hlasů kolem nich zesílil. „Mon Dieu! Oh, Dieu!!“ vykřikovala pořád dokola stařena v záplatované hazuce. To bylo jediné, čemu pan Boreš porozuměl, ale proč kvůli pár potlučeným halamům svolává samého pánaboha, nechápal. Na chvíličku byl v pokušení vstát a zjistit, co že se to vlastně přihodilo, ale potom ho překonala únava. Zaclonil si rukou oči a v příštím okamžení spal.

* * *

Klinkání zvonku svolávajícího k večerním chválám se pošmourným stmíváním neslo jako zvuk umíráčku. Sestra Marquerita se maně otrásla chladem a v soukromí své stroze zařízené, vyfoukané cely si pečlivě utáhla řeholní roušku. Obkružovala její tvář s počínajícím síťovím vrásek jako rám pevně přiléhající k obrazu. Léto minulo tak rychle a už se zase hlásila dlouhá, tmavá a bezútěšná zima, která promění kamenné chodby kláštera v ledové jeskyně. Stiskla rty a s dlaněmi zastrčenými do rukávů se přidala k sestrám, tak jako ona tiše směřujícím do kaple.

Klášter v St. Dizier nebyl z nejrozlehlejších, ale jeho nejstarší zdi se zdály stát snad od nepaměti. Mezi novickami se s očima navrch hlavy šeptávalo, že pod konventem jsou podzemní chodby vedoucí do samého nitra země. A zčernalý obraz nad oltářem, o němž ani nejstarší sestra, slepá a ochrnutá Immaculata, nedokázala říci, odkud se vzal, má prý zázračnou moc od samotného nejsvětějšího Pána. Visel na stářím zrezivělém řetězu, zbytku toho, jímž prý archanděl Michael – na desce zobrazený – spoutal pekelnou příšeru Leviathana a uvrhl jej do hlubin na tisíc pozemských let. Malba byla věky ztmavlá a rozpraskaná, ale obrysy ztepilé postavy s křídly z ní dosud nezřetelně vystupovaly. Jisté však bylo, že jeho moc byla nesmírná. Sestra Marquerita se otrásla ještě teď, když se v mysli vrátila do času, kdy do těchto zdí sama vstoupila jako novicka.

Chromou žebračku, která do kláštera pravidelně docházela obsedl si tenkrát ďábel... Ještě teď, po letech slýchává občas její skřeky. Uvázaly ji tenkrát na oltář a šlehaly řetězem. Svíjela se a šla z ní narudlá pěna. Syčela jako had, řvala... ne, to nečistý v ní řval a bránil se. Slabé tělo to nevydrželo, ale duše odešla čistá. Svědčil o tom

nadzemský úsměv na pokřivené, tím strašným bojem vysílené tváři. Veliká je moc Páně a jeho bojovníka Michaela...!

Sestra Marquerita se usmála a přejela pohledem skloněné hlavy ostatních řeholic. Ty mladé se tísnily v jedné lavici, jako by jedna u druhé hledaly sílu. Veronique, Adelma, Ulrika... Zvlášť ta poslední dělala sestře Marqueritě starosti. Tichá, až příliš tichá, pokorná a poddajná, ale sestra novicmistryně se nemohla zbavit dojmu, že za těma neproniknutelně tmavýma očima se skrývá zoufalství a nepochopitelný vzdor. Vlastně o ní nevěděla skoro nic. Jen to, že pochází odkudsi od germánských hranic. Matka jí zemřela a otčím hned na to odvezl svou nevlastní dceru do kláštera. Prý to bylo matčino poslední přání. Zda i Ulričino, nevěděl nikdo. Schovala se za hradbu svého mlčení, nemluvila vlastně ani se sestrami, a trpělivě plnila všechno, co po ní žádali. Marquerita se rozhodla, že s ní co nejdříve promluví, a samotné se jí tím rozhodnutím ulevilo.

Ted' mohla konečně přemýšlet o tom, co jí ráno po zpovědi sdělila matka představená.

„V nejbližších dnech nás navštíví ctihodný Hieronymus z Troyes. Nepřijede sám a nebude to obyčejná návštěva. Zachovej mlčení a važ si toho, že budeš jednou z mála zasvěcených. Ted' jdi a vyčkej, až bude čas.“ řekla. Sestra Marquerita si s úžasem všimla, že se jí třesou ruce. Než ale stačila cokoli říci, promluvila abatyše znovu. Její hlas byl najednou tichý jako vydechnutí větru, ale slova utkvěla pod kamennou klenbou kaple a zdálo se, že tam hřmí jako trouby k poslednímu soudu.

„Budeš potřebovat všechnu svou víru, sestro...“

* * *

Pan Boreš hnal koně jako smyslů zbavený. Den a noc. Teprve když jeho pohublý grošák se sípěním upadl na kolena, vzpamatoval se. Přejížděl si zarostlou tvář od otěží ztuhlýma rukama, jako by sám sebe probouzel ze zlého snu, jako by se sám musel na vlastní rysy teprve upamatovat. Trhnutím pomohl polomrtvému zvířeti na nohy a sám se vyčerpaně opřel zády o kmen stromu. Hřebec stál široce rozkročený, s třesoucíma se nohama a žebra se mu divoce vzdouvala trhavým dechem. Jeho jezdec na tom nebyl o mnoho lépe. Všechny svaly se mu chvěly únavou. Hlad ani žízeň už necítil, místo toho se

mu v útrokách usadila jakási všudypřítomná svíravá prázdnota. Zašlá halena navlečená přes zbytky kroužkové košile ani ošumělé krzno už dávno nedávaly znát, že jejich majitel pochází z rodu knížat. Zbrázděná ošlehaná tvář a spečené prameny na ramena spadajících vlasů mohly také patřit spíš štvanci než velmoži. Jen kovaný meč u pasu by náhodnému pocestnému napověděl, že nemá před sebou ledaskoho. A také oči. Ty hořely stále týmž ohněm jako dřív. Nespočetl by, kolik už na své nesmyslné pouti projel hradišť, vsí a městeček. Jako zatracenec odsouzený k věčné honbě, věčnému úprku, nikdy nekončící pouti za přízrakem. Už nevěřil. Zapomněl věřit. Nedokázal se už rozpomenout na nic. Na touhu ani na víru. Posedlost byla to jediné, co zůstávalo s ním. Jenom to. Větre zanáčené oči už v začouzených krčmách sotva rozeznávaly obrysy lavic a po stěnách rozvěšených kožešin. Tváře mu v houpavé mlze splývaly v jednu jedinou, donekonečna opakující: „Rač jen odpustit, pane, žádná taková žena tudy neprojela.“ Žádná, žádná, žádná... Nemíval sílu na víc, než aby beze slova pokýval, svlažil vyschlé hrdlo douškem vody a bez konce se táhl dál.

„Černovlasá paní nadpozemské krásy, osamělá...“ odříkal svoji strašlivou modlitbu snad potisící. Už se ta slova naučil v zastřené, protáhlé řeči, které rozuměli, stejně jako on začínal rozumět jim. Snad ani nechtěl čekat na odpověď, bez víry, že by kdy mohla přijít. Už se v nizoučkých veřejích obracel k odchodu...

„Pane! Hledáš snad tu paní, co měla namířeno do Troyes?“ vyřítíl se za ním mladíček sotva třináctiletý a pověsil se mu na rukáv. Halena na něm tak tak držela a tvář měl umouněnou, že z ní vyhlížely jen oči. Ty ale jiskřily jako křišťálky a drmolil ostošest. „Jsou to ani ne čtyři neděle. Přišla prý o vůz, ale jenom se smála. Říkala, že jí to nevadí. Nenapila se u nás ani vody, jenom pro mladšího bratra si vyprosila trochu mléka. Nic jiného nechtěla,“ vykládal překotně, jako by se bál, že se mu ten cizí pán najednou rozplyne před očima a jeho tak nenadálé důležitosti bude nenávratně konec. „Byla krásná jak anděl z nebe...“ vydechl nakonec nábožně a na očích mu bylo znát, že ten obraz z nich hned tak nevyvane.

„Je to ta paní, kterou hledáš?“ dožadoval se hned úpěnlivě a přímo visel v Borešově tváři. Jako by jeho nesdělitelnou bolest náhle pocítil ve vlastním, podivně zmateném srdci. „Je??“

Borešovo srdce splašeně letělo. Od prvních slov. Krásná, pobledlá... Neměla koně... Ani vody se nenapila... Ano! Ano!!!

Jenomže... Co to mléko? Pro koho? Byla-li to ona, nikdo nemohl být s ní. Říkal bratr, skoro dítě... Přímou cítil, jak jej uvnitř zaplavuje ledový smrtelný proud bezbřehého zklamání, prázdnoty a beznaděje, když v něm ta myšlenka udeřila jako ostří meče na železo štítu. Tak jasně. Tak ohlušivě. Až se na dvorku zalitém nízkým podzimním sluncem zapotácel.

Bože!! Všechno to najednou zapadalo jako zbrojové kroužky pod vycvičenou rukou pasíře. Ta nešťastnice z Čelákovic! Ano, ta s tím cizokrajným jménem, dcera Břetislavova medikuse. Čekala se přece bůhví s kým. Bůh ví...s čím. S něčím, co snad na sebe vzalo jeho podobu, či možná jen zneužilo jeho jména. Pak zmizela... V duchu horečně počítal, ale všechno se mu to mátlo v hlavě. Roky v ní létaly sem a tam jako jiskry kolem kovadliny a vybuchovaly mu ve spáncích trhavou bolestí. Benedikt tenkrát přijel z Budče... ano, jel od knížete... Dvě, možná i tři léta před tím, než se kníže vydal na věčnost, to bylo... Ano, tak...

„Kolik let? Slyšíš!? Jak byl starý?!“ Přistihl se, jak nepřítčetně křičí a cloumá vyděšeným mládenečkem, jako by ho chtěl v náhlém pomnutí smyslů připravit o život.

„Kdo, pane?“ vyjekl hoch zděšeně. „Kdo? Ten kluk? Asi jako já, možná mladší. Ne! Nevím kolik, já, já neumím počítat! Neumím, pane!! Pro lásku Boží, nech mě, pane, neumím to, neumím!!!“ To už se choulil do prachu a zakrýval si hlavu rukama. Boreš ho znenadání pustil jako nepotřebnou věc, o níž si náhle nejsme jisti, co jsme s ní vlastně mínili učinit. Stál nad ním široce rozkročen a nevidoucímá očima zíral před sebe. Nebyl si jist, zda neumírá. Takové bylo světlo v jeho duši.

Překročil do klubka svinutou postavičku, vylétl do sedla a zaryl svému grošáku paty do žeber.

Do Troyes to měl přes sto mil.

* * *

Ta trocha beztak napůl zkyslého mléka, které jim ještě zbývalo, Adreenovi příliš nepomohla. Vypil je s největším sebezapřením a zlostně se zkroutil s dlaněmi vtisknutými pod žebra. Neříkal nic, ale jeho oči byly výmluvné. Sálaly divokou bolestí vampýřího hladu, neuhasitelnou touhou, jež byla jeho druhu prokletím od věků. Krajina byla jako z udělání pustá, jako by všechno živé odešlo bůhvíkam.

Na stránce se pásly dvě ušmourané kozy, natahovaly kožnaté jazyky po akátových větvičkách a žebra jim vylézala jako střívka hudcovy loutničky. Orhea zavětrila a bezhlesým pokynutím poslala Adreena obloukem kolem. Pronikavýma očima přejížděla okolní křoviska, pod kterým z nich vyspává ještě za soumraku nedbalý pasáček, ale ani zrak tak bystrý jako její neviděl zhola nic. Horší bylo, že ani její citlivé chřípí nezaznamenalo závan lidského pachu, žádné nakysle dýchající chlévy ani dřevitou vůni ohniště. Mysl jí rozvlínila jen zmatené, přeskakující myšlenky dvou nedokonalých tvorů, myšlenky plné nahořklé příchuti listí a nezřetelné živočišné touhy.

„Nic,“ hlesl Adreen s náznakem zoufalství. „Není tu nikdo.“ Prohlásil to s tak pochmurným přesvědčením, že si Orhea byla jista, že toho poznání nedospěl jen prostřednictvím svých ještě napolo lidských smyslů. Čte ze sféry mysli jako každý Vampýr, pomyslela si s trochou hrdosti.

„Pojď,“ pobídla ho tvrdě a dala si záležet, aby jí do hlasu nepronikl ani sebemenší náznak soucitu. „Do rána můžeme být daleko.“ Adreen po ní nešťastně stočil pohled, jako by ještě sdílel dětskou víru v to, že právě ona může změnit, cokoli se jí zamane. Orhea zatnula zuby. Z toho, jak bylo tou dobou jí samé, mohla usoudit, jak palčivá, třeskutá bolest svírá tam uvnitř Adreena. Jak se jeho bolestně se převalující mysl čím dál víc stává jedinou výhní oné přímočaré věkovité lačnosti, toho šílenství po krvi.

Poslední dny se ploužili pustinami, na které jako by Bůh s d'áblem v nenadálé svornosti zapomněli. Pár vyhořelých vsí, páchnoucí hradiště, bůhvíkým bůhvíproč pobožené a vypleněné. Nafouklé mrtvoly dobytčat, zablácený a přežraný pes s otupělými žlutými očima. Pár rozkývaných těl houpajících se na zbytku kolové hradby. Havrani. A mladičká dívka s rozervanou sukní vyhrnutou až

nad břicho pokryté škráloupem ssedlé krve. Naznak u cesty. Nebýt strnule rozevřených, prachem a kalem už zešedlých očí, zdálo by se, že spí.

Adreen se vytrhl a naklonil se nad ní jako fascinovaný. Orhea nad ním jen potřásla hlavou a za zády se mu chápavě usmála.

Než pochopila, co má v úmyslu.

Strhla ho zpátky s divokým zavrčením. Bolestivě jím smýkla stranou a s chladným rozmyslem jej dvakrát za sebou uhodila přes tvář. Pomohlo to. Naprázdno zapolykal a ten zběsilý lesk nepřítetné lačnosti v jeho očích pohasl. Hřbetem ruky si bezděčně přejel rty, jako by to, co měl v úmyslu, už udělal.

„Proč?“ zeptal se chraplavě a jeho šedavé šelmí oči, dědictví Dakhovy krevní linie, byly najednou plné zoufalství. Orhea povolila sevření.

„Nelze pít z mrtvého těla! To je agkhar, lovcova smrt. Rozumíš?!“ Držela ho na délku napjatých paží a z hlasu jí zněla naléhavost promísená se zděšením. Chybělo tak málo... „Smíš pít, dokud srdce bije a ještě dlouhou chvíli potom.“ vysvětlovala důrazně. „Utichá pomalu, a i když už ztichne zcela, to, co krev oživuje, nemizí vzápětí. Vyvléká se to pomalu z pout jejich hrubého těla. A to, co pojí jejich nehmotné tělo ke hmotnému, je současně tím, co oživuje jejich krev. Co dává život nám. Bez oné netělesné substance je i krev pouhá nízka, obyčejná tekutina. Tak nízka, jak odporně nízky je tvor, jež na tak směšně krátkou dobu rozhýbává a oživuje. Tak nízka, že v těle Vznešených působí pak jako nejprudší z jedů. Roztavila by ti útroby jako zlato v alchymistově kotli. Taková, do hrubé hmoty navracená krev tě zabije a není pak návratu, Adreene. Rozumíš tomu?“

Přitiskl se k ní a kývl, ale směrem k ležící dívce se raději nepodíval. Orhea mu ale nic neodpustila, na to byla věc příliš vážná. Nepustila ho dřív, dokud jí hlasitě neodpřisáhl, že rozumí. Oddrmolil to překotně a vyrazil ztemnělou cestou tak rychle, že ho Orhea dostihla teprve po pár krocích.

Od té chvíle uplynulo už nekonečných sedm dní.

Bratr Aelfrik zastrčil ruce zimomřivě do rukávů ošumělé kutny, kapuci nechal sklouznout hlouběji do čela a natáhl krok. Zdržel se a

mezitím se setmělo jako v pytli. Ještě že to neměl daleko a v břiše ho hrála miska darované polévky. Vezme-li to zkratkou, bude u kostela ještě dřív. V přístěnku za sakristií, kde přespával, sice žádné teplo nebude, ale aspoň ten protivný vítr tam nepronikne. Namířil si to kolem kamenné kašny, ale teď večer už u ní nebylo živáčka. To za dne se tam rozléhalo halasu, smíchu a štěbetání, že bys to do nůše nepobral. Ženské z celého okolí tam běhaly s putýnkami pro vodu. Zůstala po nich jen matně se blýskající kaluž rozteklá ve spárách mezi kulatými hřbety křivolakých kamenů.

Ve stále houstnoucím šeru vypadala voda tmavá, skoro černá, hustá... Současně pronikl do chřípí mladého mnicha štiplavý živočišný pach. Těžký, hutný pach, který mu rozechvěl ruce ještě dřív, než jej dokázal vědomě pojmenovat. Byl by se dal na úprk, ale nohy měl náhle jako z olova.

Pár kroků před ním se z dláždění zdvihl stín...

Smýkl se jen tak při zemi a bezděčně mu uniklo tiché zavrčení. Skrze hladově zaťaté zuby zaznělo tiše a zdušeně, ale stačilo na to, aby mladému mnichu zastavilo srdce v těle. Chtěl se pokřižovat, ztuhlé ruce však neposlechly. Jako uhranutý zíral na pár rudě sálajících očí. Žhoucích těsně nad beztvarým tmavým balíkem, zpod něhož se šířila kouřící kalužina... Ďábel!

Orhea se letmo dotkla Adreenova ramene. Klid, postarám se o něho... Jen kývl a bez přestávky polykal dál. Při nejlepší vůli prostě nedokázal přestat. Měl už tak strašlivý hlad a tam ten byl sám. Ustrnulý hrůzou a zmatený. Neškodnější než toulavý pes. Hračka pro Orheu...

Křeč v mnichově zledovělém hrdle povolila tak náhle, že se zprvu zděsil vlastního jeku. Řval jako posedlý a jen stěží z toho křiku vyplouvala slova.

„Ďábel!! Ďábel sám!“

Byl by opustil pozemský svět s oněmi neblahými slovy na rtech, kdyby se v oknech patrového domu s průčelím z kamení nezačala míhat světla pochodní. Už blýskala i dole za vraty a několik hrubých hlasů hulákalo rozkazy. O dlažbu třískla kopyta a netrpělivé pěsti zabušily zevnitř na závoru.

Železo, koňský pot a zmatené myšlenky poděšených, až do té doby pokojně chroupajících zvířat. Vlhká páchnoucí zbroj, kůže a rozvlněný proud touhy po rvačce a divokého odhodlání. Řev.

„Utíkej!!“

Orhea zavřískla a vši silou přitáhla Adreena k sobě. „Rychle! Pryč!“

Nebylo kam. Dobré dva tucty napolo ustrojených ozbrojenců se vyhrnuly ze vrat, zatarasili úzkou uličku jako padající kamení. Vousatý chlap s rozčuchanou hřívou našedlých vlasů zakopl o mrtvolu, ale jeho prsty se sevřely na Adreenově rameni jako svěráky. Ležel na jeho zběsile se zmítajícím těle a řval, dokud mu nepřišli na pomoc. Pět jich muselo být, než pokročili d'ábla. Všichni i přes ryk bitky zaslechli zřetelné prasknutí kosti, když mu vyvrátili ruce, a slyšeli vysoké bolestné vyjeknutí. Cítí bolest! Rozjařilo je to a povzbudilo. Přemohli samého d'ábla, není na tomto světě větších bojovníků!

Hrubě ho zdvihli na nohy a vrazili pochodeň až ke tváři. Místo rozšklebené srstnaté tlamy nečistého, kterou mnozí v tiché hrůze doufali spatřit, se v rozkomíhaném rudém světle zjevila křídově bledá napolo dětská tvář, jemný obličej ztřísněný krví, s černými prameny spadajícími přes strnule rozevřené oči. Kdyby před chvílí na vlastní oči neviděli, jak na zemi jako šelma mrtvolu na kusy rval...

Však i tu pekelnou děvku, co ho chránila, po divoké rvačce přemohli jen stěží. Nejedno oděnců si i přes všechnu svou zbroj odnesl krvavou stopu jejích zubů. S kletbami ji srazili k zemi a drželi u zdi pod čepelemi. Přestala se bránit, ležela náhle nehybná a tichá, jako by zkameněla. Sbírala síly. A myšlenky.

„Ustupte!“ Ramenatý mladý muž s rysy příliš tvrdými, než aby mohly být krásné, je železnou rukavicí rozhrnul jako vodu. „Posviťte mi na něj pořádně,“ rozkázal tónem, který dával znát, že je poroučení zvyklý. Kdosi přechoťný přispěchal s olejovou lampou a uctivě ji svému pánu přidržel. Jiná neurvalá ruka popadla najednou tak bezmocného d'áblova spratka za vlasy v týle a bolestivě zvrátila hlavu až k páteři. Pár hlasů zařvalo úděsem. Ty oči! Kdo by ještě mohl zůstat v pochybách? Oči démona... Neprůhledné jako lesklé

kameny, proťaté shora dolů před světlem bolavě mžikajících škvírek. Mladý velmož hlasitě vydechl. Narovnal se.

„Ctihodného otce Hieronyma myslím potěší můj dar,“ prohlásil ochraptěle s těžko potlačovaným vzrušením. „Možná pak milostivě shlédne i na ostatní má konání,“ dodal s náznakem pokřiveného úsměvu. Mlčky pokynul železnou rukavicí.

Jeho mysl byla tvrdá a hladká jako ozbrojencův štít. Nerozvlněná a semknutá jako úvaznice z houžví. Nedalo se jí proniknout. Orhea to zkusila zprvu opatrně, zlehka... Jako by narážela na skálu. Stále zřetelněji se v ní rozlévala bezbřehá zalykavá hrůza ze zániku. Z nicoty.

Kamenný dům, před nímž strhla k zemi spěchajícího otrhánka, byl přece tak tichý. Zdál se tmavý, dýchající a plný spánku. Bezpečný.

Ani sám král Filip však nevěděl, co pak tím méně mohla tušit divoká lovkyně. Že právě dům nejbohatšího z troyeských měšťanů si pro přenocování na své cestě vybere Vilém, vévoda a pán Normandie, jehož lačnost anglického panství byla trnem v oku jak králi, tak jeho biskupské Milosti. Jenže jako budoucí král Anglie – jímž se ve své vlastním umíněném a pyšném srdci už dávno nevyvratně stal – si nicméně nepřál stát se spuštěným hledím proti církvi Páně, sám nepokorný, ale věrný vazal Boží. Nezůstalo mu utajeno, že biskupovi zhusta do úst slova vkládá právě ctihodný Hieronym. Muž zpola svatý, neúnavný pronásledovatel Nečistého. A byl to právě on, kdo se před ním odvážil hovořit o panchartech, kdo se opovážil házet mu před oči původ od levého boku. V slepé zuřivosti chtěl ho zabít, nemysle na následky. Neučinil to, ale neodpustil. Dobře udělal.

Vtělený ďábel, Satan v lidské podobě bude právě ten dar, jakého je svatý muž hoden. Jaký si zaslouží...

Ulice byla náhle plná světla, míhala se sem a tam jako ohnivé jazyky. Bězec vyrazil k chrámu vzburcovat ctihodného Hieronyma. Na hrbolaté dlažbě zarachotila kola káry, tažené vzpouzejícími se koňmi a dupot nohou za ní utíchl v temnotách.

Z repotajícího davu vylétl kulatý kámen, ale neškodně se skutálel na dláždění. Druhý vrhač byl úspěšnější, i jeho střela však uhodila

jen lehce. Minula hluboko sehnutou hlavu a sjela po rameni. Zblízka se kamením pravdaže metalo snáz, ale ta, co dnes visela za ruce u sloupu před kostelem, nebyla obyčejná zlodějka nebo běhna. Ďáblova ochránkyně to byla a nebylo radno se k ní přiblížit. Cožpak ráno jako vzteky šílená fena nepokousala málem rytce Gofryho, který se ve spravedlivém rozhořčení přiblížil, aby si uplil, když ji uvazovali? Nasadili pak té běsné smyčku i na nohy a na krk a nešetřili věru silou, když provaz uzlovali. Pak už se jen největší odvážlivci osmělili blíž než do půl rynku. Stará Luiga radila i oči si zastříť a znamení proti uhranutí před sebou udělat.

Čtyři hromotluční oděnci přecházeli před kostelními vraty s krátkými kopími v rukou a nespouštěli z té ďáblíce oči. V krčmě se povídalo, že je stříbrnými penízky platí ctihodný Hieronym, ale dva mladíci se málem chytli do křížku kvůli tomu, jsou-li, či nejsou oblečení v barvách vévody Viléma. Že by se ti dva porovnali, nemyslel žádný.

„Nepřibližuj se, otče,“ zabručel na půl úst jeden z hlídačů a nerozhodně postoupil, jako by chtěl hubenému rozedranému mnichovi, který si to mířil rovnou přes rynek, zastoupit cestu. Provaz, jímž měl kutnu podkasanou, se i přes jeho vysokou postavu plouhal málem po zemi a sandály mu na špinavých nohou držely jen slitovností Boží.

„Mír s tebou, synu. Pročpak ne?“ ozvalo se zdušeně, ale zvesela zpod sluncem vyrudlé kápě. Kostnatá ruka osvobozená z úkrytu dlouhého párajícího se rukávu jemně odklonila ozbrojencovo kopí. „Snad si nemyslíš, že dbám o život? Ten je, milý synu, jen a jen v rukou našeho Pána a bez jeho vůle nepadne z hlavy lidské ani vlas.“ Zatímco zpěvavě promlouval, jako by říkal hodinky v klášteře, zvědavě nahlížel za zbrojnošova široká záda. „Konám tu jen a jenom svou povinnost. Je mou svatou povinností vyslechnout, chce-li hříšnice promluvit, a poskytnout útěchu, ukáže-li se jí hodna.“

„Otče!“ zděsil se upřímně ozbrojenec. „To přece není obyčejná hříšnice! Neřekli ti snad...? Možná to ani není...“ sklonil se k řeholníkovu uchu a ztlumil hlas. „Snad to ani není lidská bytost! Sám rohatý prý té noci...“

„I náš pán Ježíš Kristus mluvil se samým ďáblem, to nevíš?“ přerušil ho mnich zvesela. „A teď ustup a nepleť se do věcí Božích. To, co mi svěří, je jenom mezi naším Pánem a mnou. Ty se starej o svou světskou povinnost a hlídej. To je tvá práce a mne nech konat mou!“

Bratr Aelfrik se vzbudil, když už slunce dávno přešlo poledne. Do přístěnku s otepí slámy se škvírami v prknech dralo už jen pár nízkých paprsků. Namáhavě se převrátil nabok a zaskučel, jak mu v hlavě vybuchla výheň bolesti. Křečovitě zavřel oči a snažil se rozpomenout, s kým to vůbec naposledy pil. V hrdle měl jako ve vyschlé studni a v hlavě prázdno jako ve stodole před žněmi.

Od oné noci si vpravdě nemohl stěžovat. Ještě ani jeden večer neuplynul, aby mu někdo džbánek neporučil a placku navrch nepřidal. Do omrzení by jim mohl vyprávět. Rohatý už byl v tom povídání větší nežli dům, z očí se mu lila síra a z jazyka šlehalý plameny. Naslouchali mu bez dechu. Někteří ve zbožném vytržení dokonce i plaše ruku natáhli, aby se dotkli lemu jeho potrhané kutny. Oděvu Božího miláčka, který spatřil živoucího satanáše a nezahynul tím pohledem...

Za včerejší nocí se ale zavřela hlubina. Nakyslé víno mu leželo v břiše jako kámen. Jediné, co mu nesmyslně uvízlo v otupělé hlavě, byla rozmlžená vzpomínka na to, jak se potácí ve dveřích a s opileckým chichotáním ze sebe přes hlavu stahuje kutnu. Aelfrik po ní mátožně zašátral kolem sebe a poslepu se vyhrabal ze slámy. Hmatal jen samá stébla, a tak mu nezbylo než otevřít oči, jakkoli věděl, že to vzápětí krutě zaplatí. Nemýlil se. Hlava se mu mohla rozskočit a navrch ho roztrásla zima. Proč si vlastně před spaním v té zimě tu nešťastnou kutnu svlékal, by ale byl nemohl říci, ani kdyby ho zabili.

Otevřel oči naplno a prohraboval slámu jako šílený. Nic. Jediným jeho oděvem byla ubohá ušmudlaná košile s utrženým lemem sahající sotva na kolena. Jinak byl nahý jako Lazar...

Čtyři ozbrojenci s tichým reptáním poodstoupili a se zbraní pohotově jen dál poočku sledovali, co se děje. Nedělo se skoro nic. Žebravý mnich přiklekl těsně u paty sloupu a sklonil hlavu ke straně, jako by mínil dlouho a trpělivě naslouchat. Ďáblice klečela, ruce v

provazech nad hlavou, houšť vlasů dolů přes tvář. Nehýbala se. Nejstarší z ozbrojenců pokrčil rameny a začal zase přecházet jako dřív.

„Jdi odtud, dokud je čas,“ vypravila Orhea namáhavě z pohmožděného hrdla. „Než zabijí i tebe...“

„Tedy mě ještě znáš!“ vyrazil zadýchaně klečící.

„Čtu ve tvé mysli, co jsi vešel do města,“ hlesla Orhea. „Vím, co hledáš, ale vím také, co nalezneš. Smrt. Se mnou už jenom smrt...“

„Vidíš-li do mé mysli,“ zachraptěl Boreš šeptem, „pak víš, že jsem mrtvý už od doby, cos mě opustila. Volalas mě. Co mi záleží na smrti. Jsem tvůj...“

„Ještě jednou,“ vydechla Orhea tak tiše, že si ani nebyl jist, zda jí rozuměl. „Ta slova... musíš je vyslovit ještě jednou. A ještě...“

„Jsem tvůj,“ pronesl pevně pan Boreš a zaryl třesoucí se prsty do otřepaných rukávů páchnoucí kutny. „Tvůj...“

* * *

Svíce v kapli zhasínaly jedna po druhé a plamínky těch pár posledních se v ledovém průvanu ohýbaly jako hlazený neviditelnou rukou. Půlnoční chvály byly u konce a do rána bude nad pokojným spánkem svých řeholnic bdít už jen všeslitovný Pán.

Sestra Marquerita se ještě naposledy ohlédla, než zasunula do zámku těžký kovaný klíč. Klenutá kaple už tonula ve tmě, jen malá olejová lampička u oltáře poblikávala jako světélko naděje. Už ze zvyku se přezehnila a spěchala dlouhou chodbou ke své cele, když tu noční ticho přerušil hrkotavý zvuk. Blížil se a sílil. Hrčení kol po dlážděné cestě a koňská kopyta.

Váhavě zamířila k cele matky představené, ale ta se otevřela dřív, než tam stačila dojít.

„Vidím, žeš připravena, sestro,“ řekla abatyše bez úsměvu a mlčky jí pokynula dolů. Zdála se nezvykle pobledlá a prsty se jí viditelně tráslly. „Nemusím ti snad připomínat, abys o věci zachovala nejprísnější mlčení. Dlouho jsem váhala, komu, krom sebe samé, dát tak nevýslovnou důvěru. Buď silná.“

Marqueritě se rozběhlo srdce tak, že si na ně přes hábit musela přitisknout dlaň, aby je utišila. Beze slova sešly po ztemnělém schodišti.

Ctihodný Hieronym už netrpělivě přecházel hovorní síní, kloubnaté prsty si neklidně pohrávaly se zdobeným křížem na krku. Jeho bledá, protáhlá tvář se dnes zdála ještě sinalejší, sevřené namodralé rty připomínaly ránu mečem. Jen zapadlé oči hleděly stejně tvrdě jako dřív.

„Fortnýřka neviděla nic?“ ujistila se spěšně abatyše, sotva se s ctihodným Hieronymem uvítala uctivým pokývnutím. Jen zavrtěl lysou hlavou.

„Jenom nás vpustila. Mí lidé hlídají fortnu i dvůr. Půjdeme?“ Aniž by čekal na odpověď, dlouhými kroky zamířil do tmy. Spěšně ho následovaly až k bytelnému vozu, odstavenému v nejzazším rohu dlážděného dvora. V temném koutě, kam pokroucený stín sloupoví nevypouštěl ani odlesk světla. Koně v postrojích neklidně pofrkávali, přešlapovali a ze zpocených boků se jim kouřilo.

Zarostlý chlap s krátkým mečem v rukou přistoupil k obedněnému vozu, letmo sáhl na dřevěný kříž zavěšený na krku a s rachotem otevřel boční klanici.

Zprvu neviděly skoro nic. Jen ještě větší temnotu a hrubou mříž, vykovanou z tyčí tak silných, že by dokázaly uvěznit šelmu. Pak náznak pohybu tam uvnitř. Blýsknutí očí. Zařinčení řetězu.

„S pomocí Boží, otevři,“ nařídil ctihodný Hieronym a vysoko zdvihl kříž. Přestože se jeho ostrá ústa přitom semkla ještě víc, hlas se zřetelně zachvěl.

Mříž zaskřípěla a pootevřela se.

Zděšené vydechnutí.

Tři slabá světla dlaněmi zastíněných loučí pak vklouzla malými železnými dvířky dovnitř a vydala se na dlouhou kymácivou pouť hluboko dolů. Po kluzkém, vodou ohlazeném schodišti, pořád dolů, pod samé základy kláštera. A tam, kde křivolaká, plísň a syrovým vlhkem dýchající chodba končila, stála klec stejně bytelná jako ta první. Od stropní mříže visely dva řetězy. Pevně kované.

Dost pevně kované na to, aby udržely samého ďábla...

* * *

Přišoural se ještě před polednem. Chodíval tak každý den, ve své rozdrbané kutně a zauzlovaných sandálech. Služebník Boží, jemuž byla spása hříšnice přednější života. Strážce už si na něho zvykly.

Dneska jen něco zamumlal a aniž by se zastavil, roztržitě poželhal přecházejícím hlídačům roztřeseným křížem nedbale narýsovaným kamsi nad jejich hlavy. Ztěžka se spustil na kolena vedle sloupu a se skloněnou hlavou se ponořil do modliteb. Ďáblice se k podivení zevlujícího hloučku svezla v provazech dolů, sehnutou hlavu vedle mnichovy otrhané kápě. Snad naslouchala...

Měšťanů bylo dnes na rynku pomálu a ti, co přece přišli, se nezdrželi dlouho. Divoženku už ke sloupu poutali kolikátý den a nic nového se nedělo. Většinou stála či klečela bez hnutí, s rozcuchanými vlasy přes tvář a očima upřenýma k zemi. Už nevrčela jak vzteklá vlčice, neoháněla se zuby jak šelma. Zeslábla. Otupěla. Večer co večer ji v řetězech odváděli, aby ji za svítání přivlekli zpátky a na znamení hanby a výstrahy znovu uvázali jako prašivou fenu. Na očích všem.

„Dnes...“ ozvalo se tiše zpod mnišské kápě. „Za chvíli bude poledne, rozejdou se.“ Orhea sotva znatelně kývla. O polednách býval i v hezčích dnech rynek jak po vymření, jen občas zaklapaly dřeváky spěchající služby či kožené podešve opozdilého písaře. Dnes ještě ke všemu od rána přselo. Drobný mrholivý déšť padal dolů jako ledové jehličky, oprýskané úzké štíty domů za jeho clonou vyhlížely jako tváře stařen pod závoji. Strážé zimomřivě podupávaly a zahřívaly si dlaně v podpaží. Přecházely jen liknavě, většinu času se všichni čtyři tlačili do výklenku u kostelních vrat.

„Koně mám v krčmě za rohem,“ šeptl pan Boreš. „Je to v uličce přímo za tebou, vzadu za kostelem. Ne, neohlížej se. Stojí na dvoře se sedlem i uzdou. Vezmeš si ho a vyrazíš k severní bráně. Branný tam shrábl poslední zbytečky mého stříbra, věří, že si unáším nevěstu. Jmenuješ se Odile a prcháš na můj hrad Montescourt. Pamatuj si to. Pustí tě.“

„Rozumím. A ty?“ hlesla Orhea.

„O mě se nestarej. Zdržím je a zmizím. Ať si pak hledají mnicha!“

Orhea se neznatelně usmála. „A dál? Nebojíš se, že projedu bránou a zmizím ti i s koněm? Nevím o jediném důvodu, proč bych to neměla udělat.“ Na okamžik se jí do očí vrátila slabá jiskřička dávného lesku. Boreš se jen usmál.

„Zato já vím. Potřebuješ mě, abys našla Adreena.“

Orhea vzdorně sehnula hlavu, ale najednou neměla, co namítnout.

„Adreen...“ vzdychla. „Ano, cítím ho. Volá mě. Pořád mě volá... Víím, že je živý, ale všechno je to jako v mlhách, jako by mi něco bránilo prohlédnout. Nevím co. Nevím...“

„Najdeme ho,“ prohlásil pan Boreš pevně. „Najdeme. Teď na to nemysli. Poslouchej mě. Za branou skutečně namíříš na Montescourt. Pro případ, že by se za tebou dívali. Ne víc než pět mil cesty je tam rozbořené hradiště, nic než pár zdí. Prý tam straší. Není to zrovna místo, které by někdo s chutí prohledával. Tam počkáš. Nezabijí-li mě, přijdu.“

Orhea vzdychla a zavřela oči. Na chvíli vypadala jako mrtvá. Až se pan Boreš vyděsil.

„Co je s tebou?“

„Nic,“ vydechla Orhea se zřetelným sebezpřemáháním. „Už kolikátý den... na světle. Beze spánku... To světlo mě zabíjí...“

„Nejvyšší čas,“ usoudil pan Boreš. „Připrav se. Sehni se níž, aby se provazy napjaly. Ještě. Ještě víc.“

Opatrně zašátral pod kutnou. Meč musel nechat u sedla, ale krátká dýka řetízkem připnutá k pasu poslouží možná líp. Sevřel prsty kolem rýhované střenky a skryl ostří do dlaně. Pak pomalinku zdvíhal ruku, snad jako by chtěl vězeňkyni požehnat. Jeden z ozbrojenců se lhostejně ohlédl, ale nezdálo se, že by ho cokoli znepokojovalo. Zadupal, aby setřásl vodu a vrátil se zase ke svým druhům.

Břit ostří přetřel mokré provazy jedním rázem. Padly na dlažbu jako dva šedí hadi a ve stejném okamžiku byla Orhea na nohou. Klopýtla a v první chvíli myslela, že nedokáže udělat krok. Ztuhlé svaly ji neposlouchaly, otupělá mysl se propadala do bezvědomí. Padla na kolena, ale to už jí dvě silné paže smýkly vzhůru a naléhavý hlas řval do uší. „Musíš! Dokážeš to! Utíkej!!“

Sebrala všechny síly. Černá mlha před očima se rozestoupila a všechny instinkty nesmrtelné mysli zastoupily umdlévající tělo. Ani neviděla, kam se to slepě řítí, a do otevřených vrat krčmy vpadla jako do rozepjaté náruče. Někdo vyvráskl, někde se rozkrápl džbán.

Kopyta řítící se divokým tryskem už dávno utichla v křivých uličkách, když ohromení se strážní teprve ve zmatku drápali do sedel.

Ten mnich! Ze všeho nejdřív chtěli toho mnicha. Dva se vyřítili za ním, dva běželi naslepo za uprchlicí. Než se vzpamatovali, než uvěřili svým očím, byla už kdovíkde. Otrhaný mnich shodil jedním rozmachem kutnu – a místo třaslavého vychrtlého ubožáka před nimi najednou stál zdivočelý bojovník, se svaly ztuhlými na houžev a s šílenýma, zběsile hořícíma očima. V první chvíli bezděky couvli před tím zoufalým odhodláním.

Potyčka byla krátká. Jejich těžkopádné meče byly proti jeho mrštné dýce spíš na obtíž. Pancíře jim taky na obratnosti nepřidaly. Dýka v ruce toho falešného mnicha létala jako stříbrný blesk a kousala jako zuby rozběsněného psa. Hryzla a stáhla se. Když blýskavé ostří rozťalo odshora dolů jednu ječící zarostlou tvář, strážse se zaklením stáhly, řvouce o posily. Než se jejich dupot přiblížil, ztratil se v troyeských uličkách i prapodivný mnich.

Jenom déšť dál neúnavně skrápěl dláždění a nebýt přetátých provazů, neškodně se válejících u prázdného sloupu, mohl to všechno být jen divný, pomatený sen, kratší nežli mžik oka.

Pobořená zeď starého hradiště obtáčela ostroh jako potrhaná stuha. Pár ohořelých zdí ještě stálo, ale prolomenými krovky už prorůstaly koruny mladých stromů. Ve tmě, již probleskoval jen uzoulinký srpek měsíce, škrábaly jejich větve po zčernalých zdech jako prstíky prosících divoženek. Od západu se zvedl vítr a se zlomyslným smíchem honil stáda těžkopádných oblaků po obloze tam a zpět. Nebylo vidět na krok.

„Orheo...?“

Pan Boreš zůstal nerozhodně stát. V tichu, rušeném jen šelestěním větví, jej nečekaně zamrazilo. Stačilo by tak málo... Jeden bleskurychlý šelmí skok ze tmy. Jaké by to bylo, umírat její rukou? Odcházet s jejími zuby zarytými v tepnách... Sladší než smrt, hrůznější nežli láska... Otrásl se a opatrně vykročil. Cinknutí uvidel a přešlápnutí neokovaných kopyt zaznělo zpoza polozřícené stodoly tiše, ale úplně zřetelně.

Byl by o ni zakopl, jak byla tichá a nehybná. Seděla na zemi u zdi, s koleny pod bradou a pažemi zaklesnutými kolem vlastních

ramen. Ani se nepohnula, dokud se nespustil na zem k ní. Teprve pak pozdvihla hlavu, ale hned ji zas nechala klesnout čelem na kolena.

„Čekáš díky?“ zeptala se znenadání zdušeně, aniž se na něho podívala. Zavrtěl hlavou, neuvědomil si, že ho nevidí. „Protože jestli ano,“ pokračovala, „pak jsi větší blázen, než se zdáš. Měla bych tě zabít místo díky.“ Zaznělo to věcně a střízlivě.

„Proč?“

„Proč?“ vyletěla Orhea a oči jí vzplanuly narudlým vztekem. „Ty se mě ještě ptáš? Jsi příčinou všeho! To tys vymyslel tu strašlivou past. Zničil jsi dva životy Vznesených! Prokletý...“

„Ne!!“ Borešův výkřik ji přiměl zmlknout v půli věty. „Ne. Tak to nebylo. Nechtěl jsem to tak. Chtěl jsem jen... To je teď jedno, co jsem chtěl. Oklamali mě. Slíbil mi je živé. Oba. Byl bych... Ale ty mi stejně nevěříš, že ne...?“ Boreš rezignovaně rozhodil rukama a přešel téměř do šepotu.

„Já nevím,“ hlesla Orhea najednou zmatená v hloubi duše. Z té myslí před sebou četla hladký rezonující proud, silný jak rozvodněná řeka. Žádné třaslavé sršení lháře v tom nebylo. A přece nemohl mluvit pravdu. Trhla rameny. „A kdybys je byl dostal živé? Co bys učinil?“

„Nevím,“ odpověděl pan Boreš se zničující upřímností, jakkoli věděl, že ho může stát život. „A nevím ani, věděl-li jsem to tenkrát. Byl jsem šílený. Nenáviděl jsem a současně se kořil v prachu. Hrůze Věčnosti. Požehnání Věčnosti. Chtěl jsem mystérium nikdy nekončícího života. Jejich sílu, jejich strašlivou nevinnost – a jejich smrt... To všechno současně. Někdy se divím, že šílenství tehdy nazatemnilo mou mysl nadobro.“

Orhea dlouho mlčela, když vzhlédla, byly její oči klidné a jasné.

„Vyslechla jsem tě,“ řekla tiše. „Každou noc budu mít možnost tě zabít, stejně jako každý den budeš mít tu příležitost ty. Bude to jako tanec na břitu meče. Zákon Prastarých neříká nic o slibech smrtelníkům, ale já nevím, nejsem-li nakonec poslední svého druhu. Pak už by nebylo Zákona...“

„Kde není zákon, musí ho zastoupit víra,“ vpadl pevně pan Boreš. „Nic jiného nám nezbyvá. Dny tvého spánku budou klidné. Přísahám.“ V okamžitém popudu se prudce napřáhl, vyhrnul rukáv a

odhalil osmahlou šlachovitou paži. „Vezmi to jako dar, či jako zástavu... Věřím ti.“

Dvakrát naprázdno polkla, než se váhavě sklonila. Bylo tak těžké se ovládnout, jen jemně protnout kůži a polykat po kapkách. Přesto zůstal její dech klidný a sevření ledových prstů na křečovitě napjatém zápěstí lehké a nehybné.

Když o hodinu později v jednom sedle vyjížděli, panu Borešovi se trochu točila hlava, podivně lehká a otupělá zároveň, ale myšlenky v ní byly stejně jasné jako pás mlhovitě záře, která začínala vstávat nad obzorem.

* * *

Sestra Ulrika zatínala zuby, až jí trnuly čelisti. Kdyby to neudělala, tak by se určitě rozplakala naplno, a nepochybně si tím vysloužila další hodiny rozjímání na kolenou v prázdné vymrzlé kapli. Stejně cítila, jak se jí slzy i tak hrnou do očí, a zkoušela aspoň rychle mrkat, aby je rozehnala, než si jí někdo všimne. Ze všeho nejmíň toužila po pozornosti sestry novicmistryně. Nebyla nevlídná, jen se uměla dívat, jako by pohledem pronikala až na samé dno duše. Až tam, kam ani Ulrika sama nedohlédla... Vlastně ani dost dobře nevěděla, proč pláče, ale nedokázala si pomoci.

Sestra Adelma už zanotovala Gracias, ostatní se polohlasem přidávaly, večere byla u konce. Ulrika chvatně vstala, se sklopenou hlavou přitom zbrkle vrazila do sousedčiny stoličky. Jen sykla jakousi omluvu a s hlavou hluboko sklopenou chvátala z refektáře mezi prvními. U dveří do společné ložnice, sdílené s ostatními novickami, které stejně jako ona ještě nedosáhly nároku na samostatnou celu, zpomalila. Najednou se táhla jako svázaná a zdálo se jí nemožné vejít. Pořád tytéž tváře, tytéž řeči, šepot, modlitby, věčně stejné gesto, se kterým sestra Beatrix rozmáchle stáhne houni ze své pryčny, stejné ledové večery, jeden jako druhý, všechno stejné, stejné...

Dřív než si uvědomila, co dělá, hnala se chodbou kolem dormitáře starších sester bůhvíkam. Srdce jí bušilo jako zběsilé, ale nesnesitelná tupá tíseň v hlavě najednou polevila. Ulrika se zastavila, aby popadla dech a najednou si vůbec nebyla jistá, najde-li ještě kdy cestu zpátky. Klášter se jí náhle zdál podivně cizí, ledovější než dřív,

rozlehlejší a pustší, než si až dosud dokázala představit. Nedoléhal k ní sebemenší hluk a chodby byly tmavé jako umrlčí síně. Jenom nad nízkými železnými dvířky poblikával malý kahánek, jinak se klenutá chodba ztrácela v inkoustové tmě. Ulrika váhavě sáhla na kliku. Vlastně ani nečekala, že bude otevřeno. Jenomže dveře se v pantech překvapivě tiše otočily. Na to, jak byly zrezlé, očekávala Ulrika spíš uši rvoucí zaskřípění. Zevnitř dýchla tma ještě černější a závan starého papíru a dřeva. Malá klenutá místnost byla od podlahy ke stropu plná nahrubo sbitých polic se stohy srovnaných listin a rozpadajících se knih. Nebylo tu vsutku nic, kvůli čemu by bylo třeba dveře zamykat, nic tajemného ani děsivého, co Ulrice kreslila rozjitřená obrazotvornost. Jen staré svazky, které už nikdo nechtěl číst. Na podlaze pohozená rozbitá lampa s uraženým držadlem, rozviklaná stolička bez nohy a v koutě převrácený proutěný koš s velikou dírou.

Možná by to mohlo být „její“ místo, tajná skrýška, kam by se utíkala, kdyby tak jako dnes zase nevěděla kudy kam...? Tady by ji určitě nikdo nehledal. Vypadá to, že sem nikdo nepřijde, jak je rok dlouhý... Proč taky.

Ulrika stoupla na špičky a sundala kahánek ze zdi. Překvapilo ji, že je plný, čekala, že v něm bude oleje sotva na dně. Pokrčila nad tím rameny a pečlivě za sebou zavřela dveře. Police byly plné prachu, stejně jako podlaha z hrubých kamenných dlaždic. Ulričiny bosé nohy v něm nechávaly okrouhlé stopy. Děťinsky dupla a pobavil ji obláček prachu vylétnuvší zpod prstů. V narudlém světle lampičky klesala prachová zrnka zpět v krouživých spirálkách... Ulrika se tiše zasmála a udělala to znovu. A potřetí. Tentokrát ale žádný gejzír prachových světelek nevzlétl. Dupla silněji a zase nic. Začalo ji to zajímat. Přiblížila lampičku až k podlaze a uviděla to. Cestičku jako vymetenou, vyšlapanou ve stoletých nánosech ode dveří až k protější stěně.

Svítila na polici odshora dolů, ale nic pozoruhodného na ní neviděla. Haraburdí jako na všech ostatních. Pro co sem jen kdo chodí? Přemýšlela nad tím tak urputně, že chladnějšího vzduchu, který jí náhle pohladil hřbet ruky, si nepovšimla, dokud se plamínek nezačal ohýbat a prskat, až bylo o strach, že zhasne.

Ulrika bez rozmýšlení popadla polici a odtáhla ji kousíček od stěny. Až se v ní zatajil dech. Byly tam! Tajné dveře...

Proklouzla jimi dřív, než se v ní stačil ozvat hlas rozumu. Syrová vlhká tma čišící z křivolaké klesající katakomby stála u vchodu jako stráž. Ulrika se roztrásla strachy, ale cosi podobného podivnému vzdoru ji donutilo jít opatrně dál.

Mihotavé světlo kahanů přejelo po bytelné mříži. Chodba tam končí...

Ulrika si matně vzpomínala, jak jí kdosi jednou vyprávěl o tajné chodbě, která prý končí až kdesi za řekou, daleko za hranicemi kláštera. Tak proto ty mříže... Vzdychla. Jenomž vlastně ani sama nevěděla, jestli celou tu dobu skutečně v nejhlubší hloubi duše pomýšlela na útěk. Kam taky...?

Co noha nohu mine došla se sklopenou hlavou až ke mříži. Zastavila těsně u ní a nechápavě zírala na špičky svých bosých nohou. Sláma. Tam za mříží byla podlaha plná slámy a i po chodbě se povalovalo pár roztroušených stébel. Než si stačila cokoli pomyslet, tam ve tmě před ní se něco pohnulo. Zařinčel řetěz. Ztuhla na kámen a v hrobovém tichu uslyšela, jak to v temnotě dýchá. Rychle a přerývaně. Ztuhlými prsty se pokřižovala a pevně zavřela oči, než se odvážila zdvihnout kahanec.

Pomalinku otvírala oči, přesvědčená, že sama hrůza toho pohledu ji zabije. Co jiného než netvor se může skrývat v takové hlubině? Slyšela, že se to přiblížilo. Poručila duši Bohu a podívala se.

Hluboké zastíněné oči vypadaly v té tmě černočerné a smolové prameny padající do čela, dodávaly té vyhublé polodětské tváři nadzemské krásy mladičkého umírajícího anděla.

„Pane na nebi...!“ vyhrklo z Ulriky proti její vůli. „Pro Boha živého!“ Bezděky zacloumala mříží. Vězeň sebou trhl a zděšeně couval do kouta, jak jen mu řetězy dovolovaly. Byl v té strašlivé zimě skoro nahý, jen cáry chatrné košile na něm držely jako zázrakem. A byl tak mladý! Tak strašlivě mladý, skoro dítě...

„Neboj se,“ vydechla naléhavě Ulrika. „Já ti neublížím. Kdo jsi? Jak ses sem dostal? Proč?“ Neodpovídal, jen ji upřeně sledoval hořlavými očima. „Pomůžu ti,“ rozhodla rázem Ulrika a najednou v sobě cítila nekonečnou sílu. „Počkej. Půjdu... Řeknu to matce

představené! Jistě neví... Ne, určitě ne! Nemůže přece vědět...“ drmolila překotně. „Rozumíš mi vůbec?“ zarazila se nakonec. „Přivedu pomoc. Pomoc. Rozumíš?“

Už by se byla rozběhla chodbou vzhůru, když se nahoře ozvaly tlumené hlasy.

„Už podruhé jsi nezamkla dveře, Marquerito,“ sípěl pánovitě tolik známý hlas. „Vím, že sem do těch míst nikdo nepříjde, ale ve věci tak strašné nemůžeme nic riskovat. Už se to nestane, jinak se mi z toho zodpovíš.“

„Ano, matko...“ hlesl v odpověď zkroutěný, vystrašený hlas.

Na vlhké schodiště dopadlo narůžovělé světlo a dvojce bosé nohy začaly sestupovat dolů pod zem.

„Kdes byla takovou dobu?“ vyřítla se Beatrix s očima navrch hlavy, sotva se Ulrika protáhla dveřmi do ložnice. „Já už myslela...“

„Kde asi?“ přerušila ji neuctivě Ulrika a nevěřicně potřásla hlavou. „Není mi dobře...“ pokrčila výmluvně rameny.

„Proč tě nenechá na pokoji? O jiné se tak nestará,“ šeptala jí vášnivě Adelma, jen co zhasly. „Stejně si myslím, že je to donašečka, dávej si na ni pozor.“

„Nemyslí to tak, je jen hrozně zvědavá,“ zašeptala Ulrika v odpověď a poslepu natáhla ruku k sousední pryčně. Stálo ji to však všechnu sílu. Jako by někdo jiný za ni mluvil a hýbal se, zatímco ona – skutečná – byla uvnitř sebe samé, ustrnulá v jediné myšlence. Trásla se po celém těle a tiskla si pěsti do očí, ale obraz té zpustošené andělské tváře z nich nevymizel do svítání.

Ještě teď jí bušilo srdce jako o život, když si znovu a znovu vzpomínala, co viděla a slyšela. A čemu přese všechno nedokázala uvěřit...

V šílené hrůze, že ji tam dole objeví, by se jim byla vyřítla rovnou pod nohy. Kdyby neobjevila výklenek ve stěně... Spíš jen pár vydrolených kamenů. Vtiskla se tam jako vyděšené zvíře, schoulená do klubka, nedbajíc, že se jí ostré výstupky zarývají do zad. Sehnula hlavu a modlila se, aby v černém řeholním hábitu splynula s tmou. Přešly ji bez povšimnutí. Neodvažovala se zdvihnout hlavu, o to víc však napínala sluch.

Svatá formule ke spoutání Nečistého splynula z dvojích rtů, jako by ji dvojhlasně vyslovily samy věkovité stěny. Pak dlouhá litanie stoupavým a klesajícím hlasem. Zběsilé zařinčení řetězů. Rachot mříže, zavrčení a křik. Vysoké bolestné vyjeknutí sestry novicmistryně. Dupot a lomoz. Šeptaná útěšlivá slova plná vlastní hrůzy, kterým nebylo rozumět...

V té chvíli byla Ulrika na nohou. Její tělo zareagovalo dřív, než vědomá myšlenka dospěla do jejího mozku. Teď! Ať se tam dole děje cokoli, v této chvíli si jí nevšimnou. Prolétla jim za zády a bez dechu vyrazila z komory na chodbu. Teprve potom se jí roztrásla kolena. Byla by ji tam zavřely, to bylo víc než jisté, a při té představě šly na Ulriku mráčky.

Ruce se jí třáslý ještě když ráno brala od sestry Fiony hliněnou misku s mlékem a nadrobený chléb. Bála se zvednout oči. Bála se, že to v nich všichni uvidí. Sestra novicmistryně se dnes na ranní chvály nedostavila. Teprve navečer přišla do kaple. Na smrt bledá, s ovázaným předloktím zavěšeným na pásce. Slabostí z půstu upadla na ohřívadlo. Spálila se až do masa...

Vyklouznout z kaple vlastně nebylo nic těžkého. Ulrika najednou vůbec nevěděla, proč to vlastně vždycky pokládala za nemožné. Stačilo jen postávat u dveří. Předstírat, že se jí hábit zapletl mezi nohy. Ohlížet se, jako by čekala na některou ze sester. Zůstat poslední. A pak – když už se dveře zavíraly – se pár kroků vrátit, jako by něco zapomněla. Vlastně stačilo vědět, že i svatá sestra Marquerita může lhát.

Co udělá, si Ulrika naplno uvědomila, až když stála u dveří její cely. Teprve tam se jí roztráslý ruce nad vlastní opovázlivostí. Jenže současně se vrátil ten podivuhodný pocit dnešní bezesné noci. Jako by nějaká druhá Ulrika, ledově klidná, shlížela sem dolů na tu vyděšenou a s rozmyslem připomínala, že večerní pobožnost bývá dlouhá. Že sestra novicmistryně se hned tak nevrátí. Že je čas. A že klíč od těch dveří musí být v její cele...

Vklouzla dovnitř a rychle za sebou zavřela. Cela sestry Marquerity byla stejně strohá a pustá jako příbytky ostatních. Holé zdi a úzká dřevěná pryčna skýtaly jen pramálo místa pro jakoukoli skryš. Ulrika sáhla pod houni, zespoda přejela hrany nehostinného

lůžka, očima hledala prohlubně ve stěně. Na špičkách zalovila konečky prstů na parapetu uzoučkého okénka. Nic. Velký dřevěný kříž s Ukřižovaným jí přitáhl pohled jako proti její vůli. Srdce se jí rozběhlo dřív, než udělala první krok. Věděla to dřív, než se její prsty dotkly dřeva. Byl tam. Přichycen zezadu za neuměle vyřezanou trnovou korunou. Sevřela ho v ledové dlani a zastavila se jen na tu chvíli, co by jím otočila v pečlivě naolejovaném zámku.

„Prosím... Nemohla bych si to vzít?“ přitočila se Ulrika uctivě k jedné ze starších sester, když viděla, že se chystá vrátit svou misku s mlékem téměř netknutou. Udělala prosebné oči. Sestra se usmála. To věčně hladové mládí... Zauvažovala, neměla-li by vlídně připomenout pokoru odříkání, ale pak si to rozmyslela. „Děkuju!“ vypálila Ulrika a v příštím okamžiku byla bůhvíckde i s miskou.

Nemohla to dělat často. Všimly by si. Už teď se občas ptaly, ale zatím se vždycky dokázala vymluvit. Nevidělas mě? To je divné, já tebe ano. Stálas vedle Adelmy. Nic těžkého, stávala tam pokaždé, ale zabralo to. Ostatně v kapli bývala tma a sester tak mnoho... Podruhé ulehla s horečkou. Celé tři dny jí daly dispens od pobožností! Cestu k Marqueritině cele už znala poslepu.

Kahánek držela v zubech a v obou rukou balancovala misku mléka. Pod nohy si neviděla, a tak sestupovala pomalu a opatrně.

Čekal ji. Přitištěn na mříže, jak jen mu to řetězy dovolovaly. Skoro se zdálo, že se ve tmě usmívá. V Ulrice se zdvihl divoký vír lítosti a něhy smísené s hrůzou a nepojmenovatelným odporem. Jako vždycky, když ho uviděla. Byl tak jiný, než všechno, co kdy znala. Přímo hmatatelně cítila jeho odlišnost. Přes všechnu dojmavou lidskost jeho tváře zřetelně vnímala chladný závan cizoty tak nesmírné, že jí bezděky svírala srdce nepojmenovatelnou hrůzou. Přesto k němu znovu a znovu přicházela... Mluvila k němu, bez víry že jí porozumí. Vyprávěla mu. Utěšovala jej jako dítě. Jako by byl lidským dítětem, jakkoli s ledovou jistotou věděla, že jím není.

„Vezmi si to...“ vybídla ho tiše a přitiskla misku co nejtěsněji k mřížím. Byly tak husté, že by ji dovnitř neprotáhla, ani kdyby se přinutila zapomenout na to, co udělal sestře Marqueritě. Její vrískot a jeho nelidské zavrčení jí ještě občas doznívalo v uších... Váhavě sklonil hlavu a přiblížil rty. Polykal dychtivě, ale po malých

doušcích, jak mu miskou zvolna nakláněla, opatrně, aby neulila. Samou lítostí se jí až sevřelo hrdlo a zmocnila se jí nesmyslná chuť prostrčit ruku mříží a pohladit ty smolně černé zacuchané prameny. Zavřela oči, aby od sebe zahнала ty myšlenky. Opatrně odstoupila. Dívala se na něho. Dnes neucouvl jako jindy. Zůstal u mříží a upřeně se jí díval do tváře. Namáhavě polkl a Ulrika viděla, jak se mu napínají šlachy na hrdle. Dvakrát naprázdno pootevřel ústa a teprve pak z nich vyšlo zastřené zachrčení. Slabý zvuk. Podruhé se to povedlo lépe.

„Děkuju...“

Slabounké, chraptivé a nezřetelné. Tiché. Přesto to bylo lidské slovo.

Ulrika odskočila jako zasažená. „Ty umíš mluvit? Ty mi rozumíš!?“

Jen kývl. Polykal a sbíral síly. Po týdnech vynuceného mlčení ho to v krku pálilo jako oheň.

„Vždykys mi rozuměl?“ V úžasu se skoro zapomínala bát.

Nové přikývnutí. „Tedy... alespoň... většinou... Když jsi nemluvila... moc rychle,“ usmál se.

Nadechla se a odvážila se toho dotazu. Musela. „Ty... nejsi – člověk, že ne?“

Mlčky zavrtěl hlavou. Vlastně to čekala. Srdce jí bilo jako kladivo, ale cesty zpátky už nebylo.

„Jsi – d'ábel?“

Poctivě se nad tím zamyslel, než odpověděl. „Možná, ale... nevím přesně, čemu tak říkáte. Je – d'ábel? – tvor, který věkem neumírá a živí se smrtelnou krví?“

Zděsilo ji to, ale po zralé úvaze zavrtěla hlavou. Učili ji, že Satan požírá srdce hříšníků, ale o krvi tam nebylo nic.

„Pak tedy nejsem to, cos říkala,“ kývl spokojeně. „My sami sebe nazýváme Vznešení, ale už je nás asi málo...“ dokončil zmateně.

„Máš taky nějaké jméno?“ vzpomněla si najednou Ulrika.

Usmál se. „Adreen. To je v naší řeči něco jako ‚dar‘. Orhea říkala...“

„Kdo je Orhea?“

„Jak to myslíš, kdo? Nevím. Prostě je. Je se mnou. Pořád. Co si pamatuju, tak vždycky byla. Mluví ke mně. Hledá mě...“

„Adreene,“ řekla tichounce Ulrika. „Víš proč tě tady zavírají? Co s tebou chtějí udělat?“

„Nejspíš zabít. Říkáte tomu tak, ne?“ odpověděl tak nevzrušeně, že se leknutím nadechla. Z těch půvabných chlapeckých rtů to splynulo s děsivou chladnokrevností. „Orhea říká, že vy lidi nás posíláte do nicoty vždycky, když k tomu dostanete příležitost.“ Vyslovil to jako něco, co ho naučili, ale co se ho při nejmenším nedotýká. Skoro by jí byly vyhrkly slzy.

„Zase přijdu,“ vyrazila spěšně už na schodech. „Neboj se, já přijdu, Adreene...“

* * *

„Ne... Nedokážu to!“ Orhea zoufale uhodila pěstí do trávy. Sevřela si spánky dlaněmi a zuřivě zavrtěla hlavou. „Nemůžu. Nezachytím ho. Vím, že je živý, to ano, ale nevím kde. Nevím! Je to tak nezřetelné, jako v mlze.“

„Zkusíš to znovu, až si odpočineš,“ mínil pan Boreš klidně. „Potom ho najdeš, uvidíš.“

Sotva se zmohla na nesouhlasné potrhnutí ramený. Cítila se slabá jako snad ještě nikdy. V hlavě jí tupě hučelo, jako by se jí hustá mlha, která se zdála tlumit Adreenovo volání, převalovala přímo za očima. Co to s ním jenom mohli udělat?

„Tímhle směrem by měla být cesta,“ přerušil pan Boreš její neradostné myšlenky. Ukazoval dolů s kopce, tam, kde se v houstnoucím šeru táhla řada holých korun, orvaných do posledního lístečku. „Z českého stříbra už mi nezůstal ani denárek a my potřebujeme ještě jednoho koně.“

Orhea po něm střelila kratičkým pohledem zpod spuštěných řas, jako by zvažovala, má-li na mysli skutečně to, k čemu se jeho promluva zdála směřovat. Pakliže tomu tak bylo, Orhei rozbušilo srdce spíš pomyšlení na jezdce. Nenakrmila se už celou věčnost... Borešova grošáka uvázali v hájku za kopcem, dost daleko, aby nezarážal, nepřešlápl. Schoulili se vedle sebe v křovisku u cesty jako pár lovcích šelem. Mrazivý vítr pronikal až do kostí, tak hluboko, že to snad byl on, co v otupělé Borešově mysli rozdmýchalo poslední

nepatrnou jiskřičku lidského vědomí. Zvěrstvo a hřích... Blikla a zhasla. Vítr ji zase uhasil.

Orhea se nepatrně pohnula. Možná spíš jen napjala svaly, a nebylo to zimou, tu její dokonalé, tak málo lidské tělo takřka nevnímalo. Orhea se chvěla napětím, otáčela pomalinku hlavou po způsobu šelem a nasávala pach přinášený plápolavým větrem.

„Jedou,“ sykla neslyšně. „Pět, šest. Ne, je jich víc...“ Zaznělo v tom neskrývané zklamání. Žádná družina by nejezdila nocí neozbrojená a zaútočit na takový houf by bylo holé šílenství. Kdyby ji hladová prázdnota, která jí rvala útroby, netrýznila už k zešílení, nepomyslela by na něco podobného ani na ten prchavý okamžik, po který přece jen u té zoufalé myšlenky prodlela. Trvalo však ještě dlouho, než svištěním větru pronikly i k panu Borešovi povykující hlasy a dusot okovaných kopyt. Vpředu se míhala světla, nesli před nimi pochodně... První dva jezdci třímali vysoko nad hlavou čísi korouhve, ale rodový znak na pleskajícím plátně se ve tmě zmítal jako dračí křídlo. Minuli je ostrým klusem a zmizeli v temnotě za ohybem, zanechávající se sebou jen zčeřené kaluže a štiplavou připomínku koňského potu.

Mrazivá noc se táhla k nepřechání a královská cesta byla ve stojaté tmě mlčenlivá a pustá jako široká stezka do pekel. Teprve hluboko po půlnoci, když měsíční srpek už pomalinku vybledal a couval, zaduněla na cestě čtyři kopyta. Jel pomalým cvalem, byl beze světla a sám...

Přehmátl zkřehlými prsty na otěžích a volnou rukou se pokusil přitáhnout ke krku kožešinový límec. Vítr mu házel do tváře drobné přepršky z omoklých větví. Zvečera se se svou kulhavou ryzkou zdržel u kováře a teď by byl jenom rád věděl, který d'as mu napískal dohánět družinu ještě za tmy. Mohl stejně dobře počkat do rána – ostatně mu to radili – a pohodlně je dojet na dalším noclehu. Dál než do Berreux rozhodně nepojedou... A i kdyby, vévoda se bez něho dozajista obejde. Má tam svých patolízalů dost...

Právě když myšlenky mladého jezdce dospěly až sem – a už už by v nich nesměle zaťukalo vědomí, že vyrazil ještě na noc třeba právě proto, aby těm holobrádkům ukázal, že má pro strach uděláno

a že dokáže být vždycky všude včas – přervaly se jako švihnutím meče.

Poblázněná klisna vřískavě zaržála a v úleku vylétla na zadní. Zatočila se a zkroutila, až zmrzlý jezdec málem vyletěl ze sedla. Vší mocí se snažil ovládnout poplašeného koně a třeštil nevěřící oči před sebe na cestu.

Polonahá dívka, mrtvá nebo omráčená. Černé zcuchané prameny přes sinalou, k nebi obrácenou tvář...

Sjel ze sedla dřív, než si stačil cokoli rozmyslet. V témž okamžiku se Borešovy ruce za jeho zády chopily otěží, volně švihajících vzduchem, zkroutily řemínek stihla a strhly zběsile se vzpínající klisnu zpět. Léčka! blesko příliš pozdě neopatrnému jezdcí hlavou. Lupiči! Použili té děvky jako návnady. Past stará jako svět a on jako tisící prvý hlupák naletěl... Vztek na sebe samého byl tím posledním, co cítil, když s řevem vyrval z pochvy meč a obrátil se, aby bojoval. Ďáblu se však nelze protivit zbraní...

„Rychle! Zmizme odtud! Jedeme!“ křičel Boreš zpola už v sedle potřeštěné ryzky. V řídnoucí tmě stačil prve zahlédnout znak na odění náhle opěšalého jezdce. Meče a příčná břevna jeho pána – dobyvatele Viléma, Jeho vévodské Milosti a slyšel-li dobře, co se tu a tam šeptávalo, pak i budoucího právoplatného krále Anglie. Nebylo moudré dráždit někoho s tak nesmírnou mocí, nezdálo se, že by vévoda byl z těch, kdo smrt svých mužů přejdou bez poznámky. Mohl by poslat oděnce. Aby pročesali lesy. Mohl by...

Chraptivý výkřik mu zmrazil krev v žilách. Snad ani ne výkřik... divoký chrčivý řev triumfu, touhy a nepřičetné zvířecí lačnosti. Nepozemský, tak vzdálený čemukoli lidskému. Boreš cítil, jak mu ledová ruka přejíždí po páteři, ale zároveň jako by se v něm zdvíhala černá vlna podivuhodné, zvrácené rozkoše, záblesk vcítění, pochopení... Přesto vykřikl. Nepřirozeně vysokým hlasem, jak mu hrdlo, ztuhlé křečí, vypovědělo poslušnost. Jako by na kusy rvali jeho...

„Ne!!! Ne! Orheo, ne!“

Jen na okamžik k němu obrátila tvář – tvář s planoucími jámami ohně místo očí, tvář pokřivenou do zvířecí grimasy, chtivou a lačnou,

se špičáky potřísněnými slinami a blýskavými a ostrými jako hroty dýk.

„Můj...“ zavrčela nezřetelně. „Chci ho!“ Lidská slova vyrazela už jen stěží, klokotala jí ve ztuhlém hrdle podbarvená hlubokým chraptivým vrčením hladové, vyrušené šelmy. Odvrátil se a klopýtl jako slepý. Semkl víčka tak pevně, že se mu před nimi zběsile rozvířila zlatavá a rudá kola, nedokázal však neslyšet... Vlhké a trhavé zvuky, sípavý, rychlý dech, zaskřípění zubů na kosti, těžké, mokré pulsování a svištivé, měkké zarývání, když srpovitě šelmí drápy protínaly dlouhé rudé cesty napříč kůží a masem ulovené kořisti.

Orhea se sytila dlouho. V extázi vampýřího krmení pro ni přestával uplyvat čas. S každým polknutím do ní vstupovala síla mladého lidského těla, vzlínala jejími žilami, pozvolna zahřívala nekonečně pomalu bijící, chladné srdce. V rudém proudu animální radosti se Orheina nevinná šelmí mysl blaženě obracela a protahovala jako tělo urozené dámy v teplé lázni. Konečně zemdlela, vysílená a přesycená až k prasknutí. Odsunula se nepatrně stranou, s tváří však stále obrácenou ke zbytkům hostiny, aby i se zavřenýma očima mohla vychutnávat a vdechovat mokré, železité výpary otevřeného těla. Jednu dlouhou, štíhlou paži na něm dosud nechávala spočívat, jako dívka žárlivě chránící milencovo spočinutí i ve spánku.

„O...rheo...“ zablábolil pan Boreš a na nejistých nohou se zapotácel blíž. Bylo mu, jako by se pod ním prolomila sama kůra Země a vzdouvající se, žhoucí pekelný sliz jej nenávratně uchvátil do své náruče. Bez návratu... To byla slova, která bez ustání burácela zmučenou Borešovou lebkou. Bez návratu a s rozkoší... tam, kde hrůza a radost jedno jsou a mysl proniká myslí jako jeden zkrvácený proud. Tvůj... Jsem tvůj. Vlastními ústy se těmi slovy zaslíbil oblundnosti tak zrůdné, že jí musela být vykázána temnota noci, aby svým zjevením nepotřísnila Boží světlo. Zaslíbil se jí s divokou černou radostí, která se náhle a bez varování závrtným tempem měnila v burácející chtíč, v nevědomou, planoucí samčí zběsilost.

Netrvalo to dlouho. V drsném poryvu šelmí radosti z něj Orhea tápavě strhávala odění, zvlhlé a potřhané. Nahá, potřísněná krví a

divoce se radující se s ním pak – vklíněná v jeho rozběsněném těle – v jediném vrčícím a zápasícím klubku skulila do houští.

Jen stěží mohla být blaženější. Zvíře bylo uspokojeno. Líně pootočila hlavu a s tichým hrdelním pobrukováním přejela Borešovi po nahé podrápané hrudi drsným jazykem. Jen vzdychl, ale oči neotevřel. Pokračovala. Olizovala ho od slabin vzhůru, dlouhými ostrými tahy, cítila třes jeho vychladlých, unavených svalů, bláto a déšť, slaboučkou příchut' soli.

Znovu vzdychl jako ze sna, ale nečekaně pevně ji sevřel v pažích.

„Jsem zatracen. Na věčnost...“ vydechl vysíleně do mokré houští zcuchaných vlasů.

„Ne...“, odpověděla tiše Orhea. „Jsi povýšen. Na věčnost.“

* * *

Ctihodný Hieronym přeměřil místnost spěšnými kroky, připomínajícími trhavou ptačí chůzi, a přesvědčil se, zda je chodba za nimi opravdu tak pustá, jak předpokládal, a žádné nepovolané ucho není nablízku. Jeho protáhlá, askezí vysušená hlava s tenkým prohnutým nosem připomínala dravčí zoban ještě víc. Abatyše uctivě vyčkávala.

„Svatý kříž, slova Písma ani vykuřovadla, pravíš tedy, nepomáhají?“ spíše se ujišťoval, nežli ptal. „Nemají viditelného účinku?“

„Přesně jak pravíš, ctihodný otče,“ spěchala ho ujistit abatyše. „Necouvá před znamením kříže, jak je psáno, ani svatá voda ho na kůži nepálí. A to, co se přihodilo ctihodné sestře Marqueritě...“ bezděky ztlumila hlas, než dopověděla. „Jako lítá zvěř se jí zahryzl do ruky – ve které držela posvěcený kříž! Jako by chtěl chlemtat její krev...“, dodala s nepomíjejícím zděšením.

Ctihodný Hieronym si v hlubokém zamyšlení třel suchou, téměř průsvitnou kůži na čelisti, až mu pod prsty šustila jako starý pergamen.

„Nepromluvil?“ ozval se po chvíli.

Dvojí němé zavrtění hlavou ho ujistilo, že jeho předpoklad byl správný. „Někteří démoni,“ pokračoval po malé chvíli rozmyšlení, „mohou být obzvlášť tvrdošíjní. Jako tento... To Otec všeho zla jim zamyká ústa a činí jejich bestiální těla necitelná k svatým

předmětům. Ale i on se musí sklonit před mocí Páně. A před silou jeho archanděla Michaela.“

Marquerita vzhledla a musela zaklesnout sepnuté prsty za šňůru uvázanou v pase, jak se jí náhle nezvladatelně rozechvěly. Ctihodný Hieronym rázně kývl, jako by mínil svá slova dotvrdit taky sám sobě.

„Tak. V den narození Páně bude Nečistý sprovozen ze světa, pro Jeho větší slávu,“ pronesl slavnostně a zapadlé oči mu na okamžik zaplály. „Ukván do Michaelova řetězu, uškvaří se upoután na oltáři. Taková je moc Nejsvětější svátosti a síla Bojovníka Páně!“

Nebylo proč o jeho slovech pochybovat, přesto se ctihodná Marquerita mimoděk zachvěla zimou.

„Nedovolím, aby ti ublížili, Adreene,“ prohlásila v téže chvíli hluboko pod zemí hubená dívka s odhodlanýma očima. Dojemně ztracená v neforemném řeholním rouchu a bílém zavítku novicky. Kontrast mezi její očividnou bezmocí a ničím neodůvodněným přesvědčením byl však tak zjevný, že nakonec sama zahanbeně sklopila hlavu. Adreen mlčel. Vlastně mu byla vděčná, že se nezeptal. Jak? Co uděláš, abys mě ochránila? Co můžeš udělat? Nevěděla, že se nepotřebuje ptát... Jen vzdychl a pokusil se o úsměv. Moc to nevyšlo.

„Kdybych aspoň dokázal zavolat Orheu... Dát jí vědět,“ posteskl si. „Ale nejde to. Neslyší mě. Jako kdyby tady všude kolem byla mlha. Divná, hustá... Nevíš, jak to dělají?“

„Kdo? Co?“ zmátla se Ulrika.

„Tu mlhu.“

„Jakou mlhu?!“

„Tu, přes kterou neprojde volání mysli. Musí tady konat obrovské rituály. Silnější, než je moc Vznešených. Stahují sem síly astrálních sfér...,“ zamyšleně uhodil pěstí do mříže. „Orhea,“ vzdychl bezmocně, „Orhea by mi to vysvětlila.“

Ulrika na něho třetila oči a nerozuměla jedinému slovu.

„Nevím, jak to udělám, ale na něco přijdu,“ ujistila ho bezradně. Cítila však, jak se jí při tom zoufalém slibu srdce svírá do maličké ledové pěsti. A vtom jí prvně vytanulo na mysli, že to nebude jen Adreen, to dojmavě nelidské dítě, kdo ztratí život, prozradí-li se.

Ucítila na sobě podivně zaostřený pohled jeho světélkujících očí a v té chvíli věděla s ledovou jistotou, že jí porozuměl stejně dobře, jako by promluvila.

Té noci klečela před křížem do rána a plakala až k vysílení. Bolavá, zoufalá, zděšená zmatkem vlastní mysli.

A Bůh byl hluchý...

* * *

„Ten... zabitý byl člověk vévody Viléma,“ pronesl zvolna Boreš a nepřítomně si přitom pohrával s pramínkem Orheiných vlasů, teď hladce rozčesaných a spoutaných pruhem zkroucené látky. Ležela naznak přes hrubě sbitou, neforemnou postel zájezdní krčmy a se zavřenýma očima se opírala o Borešova zdvižená kolena.

„Cože? Cos to říkal?“ Vyletěla jako by ji švihl bičem. Na odpověď však nečekala. „Víš to jistě? To by potom znamenalo...“

„Co?“

„Ten, co si říká vévoda bůhvíodkud, to má všechno na svědomí! Byl u toho, když mi vzali Adreena. To on vedl ty chlapy! A on taky musí vědět...“ Orhea se zalykala bezmocí vzteku a vzrušením.

„... co s Adreenem udělal,“ dopověděl za ni Boreš a zamyšleně si přešel dlaní po bradě. „Ale... byl to opravdu on? Chci říct, můžeš si být jistá?“

„V takových věcech se nemýlím, četla jsem mu v mysli,“ odsekla Orhea. „Pojedeme.“ To už byla na nohou a oči jí plály nezvratným odhodláním.

„Kam?“ zděsil se Boreš. „Přece nechceš jet – k němu! Ted', po tom, co se stalo jeho jezdcí. I hloupější by si spočítal... Ne, je to holé šílenství. Jediné, čeho dosáhneš, bude, že dostane i tebe. Jako Adreena...“

„Ne,“ Orhea zavrtěla hlavou a pomalu, zlověstně se usmála. „Tentokrát dostanu já jeho.“

„Nějaký cizí velmož, Milosti.“ Drobný panoš se ukláněl až k zemi a raději spěšně couval ze stanu. Vévodovy výbuchy zlosti mu nebyly neznámy – sám je párkrát pocítil na vlastní kůži – a vyhublý černovlasý muž s divokýma očima věru nevyhlížel jako vznešený návštěvník, jací bývali v příbytku Jeho Milosti vítáni. Odění měl tak chatrné, jako by v bídě projel půl světa, avšak jeho meč to byl, co

přese všechno hovořilo jasně o vznešeném původu nositele. Vyleštěný, cizokrajné práce, se dvěma rudými kameny zasazenými nad záštitou.

„Jaký cizinec, hlupáku?“ otázal se vévoda Vilém nad očekávání mírně. „Víš snad alespoň, co chce? Nebo ani to ne?“

„Má s sebou paní,“ spěchal vysvětlit mladičský panoš, ale moc se mu nedařilo, „zraněnou. On totiž... on říká, že přijíždějí z Anglie!“ ztlumil hlas.

To rozhodlo. „Přiveď je,“ rozkázal vévoda velkoryse. Nevěděl sice dost dobře, oč by mělo jít, ale vážil-li kdo za ním tu cestu až sem... Právě teď, kdy jeho vojska už táhnou a on sám táboří v poli před rozhodným úderem, jenž ho buď zahubí, anebo vynese do nebes. Ne, nebylo radno opomíjet sebemenší maličkost.

„No tak! Co stojíš?“ obořil se na panoše a už by se ohlížel po biči.

„On... on nemůže!“ vypálil zmateně mladiček a zděšeně se choulil na kolenou. „Ta paní... Říká, že ji neopustí ani na chvíli. Myslím... já myslím... totiž, že umírá. A on prý nesmí mluvit s jiným než s tebou...“

Vilém zbrunátněl. „A to snad mám jít já k němu?“ vyštěkl nevěřícně. Mladičský panoš byl poslední, kdo by se odvážil jakékoli odpovědi, a tak si jí musel vévoda posloužit sám.

„Dobrá,“ zavrčel po chvíli uvažování neochotně. „Je sám? Pak stačí, když mě doprovázíš ty. Vezmi si zbraň. Jdeme.“

Vzdálili se z tábora natolik, že vévoda už už otevíral ústa, aby zavelel k návratu. Když se ohlédl, viděl za návrším už jen trásně a korouhve vlající ze špic vojenských stanů a prašná pěšinka, po níž jeli, klesala stále níž do údolí.

Cizinec vstal z trávy u cesty tak nečekaně, že vévodův kůň leknutím přisedl na zadní. Vilém instinktivně sáhl po meči, ale muž, který v pokorné úkloně, s rukou na srdci čekal, až bude osloven, byl beze zbraně. Prostovlasý, v zaprášeném, potřhaném oděni.

„Neseš mi prý nějaké zprávy. Důležité, jak jsem vyrozuměl. Poslouchám,“ pronesl vévoda se stopou povýšenosti v hlase. Sesedl. Oči mu mimoděk sjížděly tam dolů, kde v suché, polehané trávě

nehybně spočívala útlá postava. Schoulená na boku, přikrytá chatrným pláštěm, z něhož někdo už dávno oderval kožešinový lem.

„Ano, Milosti,“ promluvil tiše cizinec. Hovořil neobratně, s klopýtavým přízvukem, avšak s jakousi zvláštní důstojností. „Děkuji ti, žeš přišel. Jde však o věc nejvyšší důvěrnosti.“

Vévoda jen netrpělivě naznačil, aby pokračoval, když vtom se z trávy ozvalo slabounké žalostné zasténání. Cizinec omluvně rozhodil rukama v bezmocném gestu a vrhl se k nemocné na kolena. Zmítala se, že ji nemohl udržet a bez ustání naříkala.

„Ranhojiče...,“ vydechl zoufale. „Nemáš ve svém ležení...? Prosím!“

Sinavá tvář, jež na okamžik vyhlédla mezi stejně bílými rouškami mu něco naléhavě připomněla, nedokázal se však upamatovat co. Ne, nemohl si dovolit soucit, to slovo neznal, bavilo ho však být blahosklonný jako Bůh. „Jed’,“ nařídil napůl úst panoši, „a přiveď mistra Humphreyho, najdeš-li ho...“

Díval se za odjíždějícím panošem, dokud ho nevyrušil cizincův hlas. Tvrdý a ledový. Všechna pokora se z něho náhle vytratila jako zázrakem.

„Ani hnout!“

Ta dvě úsečná slova, doprovázená ledovým dotykem ostří na šíji, dokázala ve Vilémovi vzbudit místo strachu jen zuřivost. Zaryčel jako poraněný medvěd, vyrval meč z pochvy a na místě se obrátil proti zrádnému útočníku. Nebyl to však on, kdo svíral zbraň...

Do obličeje se mu šklebila tvář d'áblice, která se mu od oné noci občas zjevovala ve snách. Zařval a couvl a ten okamžik zaváhání stačil, aby mu tvrdá pěst potupně vyrazila meč z ruky. Padl naznak a mimoděk zaječel v očekávání kruté, smrtící agonie. Šelmí špičáky mu však nevyrvaly tepny z hrdla, nezahltily ho v dusivém, horkém gejzíru jeho vlastní krve. Zajely do masa jen mělce, pomalu a s rozmyslem. Jen naznačily... a z rudě potřísněných úst pak splynulo ostré zasyknutí: „Kde je můj syn?“ Jako švihnutí biče.

Trosky Vilémových královských snů se hroutily pod tíhou bezmezných hrůz. Ponížení. Zajde tu jako pes. Na zádech, v prachu, rukou d'áblů v lidské podobě. Možná kdyby...

„Saint Dizier...“ vypravil ze sebe s vypětím všech sil. „Klášter v Saint Dizier... Tam...“

Pustila ho, ale hrot meče jejího společníka se mu nepřestával opírat o hrdlo.

„Jak se tam dostaneme?“ zeptal se nad očekávání mírně.

„Nikdy se tam nedostanete!“ neodpustil si vévoda poslední zoufalý vzdor. „Je to svaté místo a s d'áblem tam bude naloženo, jak zaslouží. Daroval jsem ho moci Boží! Daroval!“ vyplivl opovržlivě a zavřel oči. Rána však kupodivu nedopadla.

„Ty myslíš, že je to d'ábel?“ otázala se Orhea s úžasem, který nedokázala skrýt. Najednou byl větší než její zuřivost. „Tomu věříš?“ Shovívavě nad ním potřásla hlavou. „Pusť ho, Boreši, mluví pravdu,“ prohodila po chvíli mírně, „nevěděl, co činí.“

Vévoda se omámeně posadil. Třel si krk a těkal pohledem z jednoho na druhého. Podlehnout nadpřirozeným silám se přece cti nedotýká...

„Máš otevřenou a jasnou mysl,“ promluvila znenadání Orhea. „Čtu v ní jako v rozevřené knize. Jsi krutý a máš ctižádost. Jako já. Toužíš po nesmírné moci. Chceš trůn. Bude tvůj...“

„Jak víš...?“ vydechl přiškrčeně Vilém.

„Vím mnohé,“ usmála se Orhea. „Jsem tvor, který neumírá věkem a váš čas se ho nedotýká. Stejně stvoření jako ten, jehož jsi... daroval. Nevím, co má přesně ten váš d'ábel být, a vlastně ani nevím, je-li vůbec jaký, my však jsme Nesmrtelní. Sami sebe nazýváme Vznešení, Vampýři...“ Říkala to tak klidně a její hlas přitom odplýval jako měkké, převalující se vlnky. Vévoda měl pocit, že jej uspává.

„Vraždíte však!“ zmohl se chabě na odpor. „Vašima rukama padlo nesčetně životů.“

„Tvýma ne?“ otázala se nadobychěj mírně Orhea. „Počítals padlé, které už jsi skosil v šarvátkách? V bitvách? Počítal?“ naléhala.

Vévoda ohromeně vzhlédl. „To ale není totéž,“ namítl nepřiliš přesvědčeně.

„Ne, není,“ skočila mu do řeči Orhea. „Máš pravdu, není. Tví mrtví nebyli kořistí, jež by tě udržela naživu. Tys nebyl stvořen k

zabíjení. Takoví jako ty vraždí pro moc, pro slávu, pro peníze... ne z hladu jako my.“

„Člověk je ale obrazem Božím. Jeho svatým dílem,“ nechtěl se přece vzdát Vilém. „Mluvíš-li pravdu, pak vy jste stvořeními temnoty. Nemáte právo sahat na životy Božích tvorů.“

„Kdežto vy sami je zřejmě máte,“ ušklíbla se Orhea. „Zajímavé. Jedna z mnoha věcí, v nichž jsme lepší než vy. Žádný Vampýr co svět světem stojí nesáhl na život jiného Vznešeného. Tak zní Zákon, jež ctíme. Krom toho – všemohoucí Bůh, jehož se tady, a nevím dost dobře proč, neustále dovoláváš, stvořil, pokud je mi známo, světlo i temnotu. Tak proč právě nám by měl být otcem méně milujícím? Vysvětlí mi to.“

Vilém naprázdno otevřel ústa a nedokázal ze sebe vypravit slovo. Hlava se mu mohla rozskočit a přestával si být jistý, zdali vůbec bdí. Šedavé oči jeho nepravděpodobné společnice se mu propalovaly přímo do lebky. Naléhavé. Neuhybavé. Prosebné...

Ještě téhož večera vyjeli z vévodova ležení dva jezdci. Vysoký, vyhublý mnich v zachovalé, ještě nespravované kutně a útlý zbrojnoš s černočernými prameny zastrkanými pod nablýskaným pásem lehké helmice, jejíž čelo zdobil znak Jeho vévodské Milosti. Koně byli odpočatí a dobrého chovu a pod kutnou spočíval na mnichových prsou pergamen, jímž vévoda Vilém, toho jména první, doporučoval držitele laskavé přízni milosrdných sester. Pečeť chyběla. To však bylo nedopatření, které ctihodné sestry při troše štěstí přehlédnou. Kdo by se pak odvážil obvinít muže tak vznešeného?

Snad jen – nejmocnější z mocných, vládce nad vladaři a králi. Ten však mlčel a na vévodu, až do kuropění klečícího na studené podlaze stanu, se z výšin svého bolestného kříže jen posmutněle, tiše a vědoucne usmíval.

* * *

Od rána byla Ulrice strašlivá zima. Roztřásala ji až do kostí, jako by jí chtěla zmrazit všechny údy a zastavit srdce. Nebylo to však jen chladem vyfoukaných klášterních síní a Ulrika to věděla... Cítila smrt.

Už od předvčerejšího večera zůstávaly dveře velkého chrámu zavřené. A hlídala je stráž ctihodného Hieronyma. Přivezl jich s

sebou snad na dva tucty, stejně jako podmračených mlčenlivých mnichů v černých kutnách a kapucích, přehrnutých do zarostlých tvář. Přespávali ovšem venku za branami, ale celý den se – nedbajíce zimy a prvního poletujícího sněhu – modlili vkleče na studených kamenech dvora. Ulrika raději odvracela oči a bezděky zrychlovala krok, kdykoli je mījela.

Na to, aby se odplížila dolů, nebylo pomyslení. Modlily se teď dnem i nocí, v kapli, a pak – ctihodná sestra novicmistryně už druhý den setrvala ve své cele o půstu a pokání. Připravovala se...

Už podruhé zmeškala Ulrika začátek modlitby. Klopýtla o první slova a zmateně své sestry doháněla. Bojovala se slzami a s vlastní, zděšenou a k uzoufání bezradnou duší. Vychrtlá postava ctihodného Hieronyma se jí zdála čnět až do nebe. Jako by svou olysadou hlavou podpíral klenbu a z jeho kostnatých prstů mohl kdykoli vyšlehnout blesk, který ji srazí. Vedle něho stál s hlavou skloněnou ten druhý. Tmavý, s nezastřiženým vlasem, ale krátkou prokvetlou bradou. S nebesky modrýma očima. Viděla ho už včera. Rozvinoval před otcem Hieronymem nějakou listinu.

Kdyby jí Adelma nezacloumala ramenem, snad by si ani nevšimla, že pobožnost skončila. Zapotácela se a spěchala za ostatními z lavice. Vběhla mu přímo pod nohy, jak důstojně kráčel od oltáře, a byla by upadla, kdyby ji nezachytil. Podepřel ji překvapivou silou, ale rázem ji chvatně pustil, jako by si i on náhle uvědomil, že oba jsou řeholníci – on i ona v domě Božím... Ledově modré oči však na okamžik uhodily o její tvář. Slabounce vykřikla, jako by ji spálil, ale to už se z ní slova vyhrnula jako vodopád.

„Otče,“ vzlykla a zřítla se na kolena. „Pomoz, prosím! Pomoz mi, pro lásku Boží, smilování...“

Schýlil se níž, ale nemusel se ptát. Skládala život do jeho rukou s nesmyslnou vírou a nadějí. A možná bez naděje, jen s vírou, že rychlá smrt bude milosrdnější než nekonečná, ledová bezmoc čekání.

„Říkají, že je ďábel, otče, a chtějí jeho smrt, ale já... já... Vím, že zemřu za to, co jsem udělala, ale já nemůžu jinak... On říká...“

„Adreen?!“ přerušil ji naléhavý hlas, jenž i šepem zazněl jako prásknutí biče. „Tys ho viděla? Mluvila jsi s ním? Odpověz!“

Jen kývla a oči se jí rozpily do dvou studnic úžasu. Jak ví...?

„Jsem tady kvůli němu. Nejsem mnich. Je to přestrojení. Říkají mi Boreš. Věř mi,“ zasykl překotně. Ctihodná Marquerita k nim mířila kroky až příliš rychlými.

„Sestro!! Opovázila ses obtěžovat ctihodného otce?“ Z hlasu jí číšel led opuštěné cely a několikadenní půst.

„Nikoli, sestra se mnou jen hovořila o svátosti zpovědi,“ přišla uhlazená odpověď, dřív než se vyděšená Ulrika stačila nadechnout.

„Na to však máme vlastního zpovědníka. Nechápu, jak se mohla opovážit...“

„Nedopustila se ničeho, ctihodná sestro, nabídl jsem se jí místo něho sám. Víím – oba přece vííme – jak zaměstnán je v těchto dnech ctihodný Hieronym,“ dodal významně. „Půjdem?“

Než se ohromená sestra novicmistryně zmohla na slovo, pokynul Ulrice k opuštěné lavici. Osaměli.

„Nevěřím...,“ vydechla Ulrika. Najednou si ve vší hrůze uvědomila, co učinila. Vydala se dobrovolně na smrt. Zastávala se ďábla.

„A jak tedy znám jeho jméno?“ zeptal se podivný mnich tiše. Ulrika ohromeně vzhlédla. Usmál se. „Doufal jsem v někoho takového, jako jsi ty. Kdybych už dávno nezapomněl všechny modlitby, modlil bych se o tebe. Protože já jsem bezmocný. Má síla se tady rozplývá jak dým. Ale ty, ty můžeš...“

„Co?“

„Zachránit ho.“

„Jak?“

„Zítřa, o polednách, to bude nejslabší, ho ukovají do řetězů na oltář. Nedívej se tak, prostě to víím... nezbyvá ti, než mi konečně uvěřit. Dřív než to udělají, vstaneš a pronesesh třikrát za sebou hlasitě – určitá slova. Naučím tě je z paměti.“

„Svatá slova?“ otázala se opatrně Ulrika.

„Ne.“ Pan Boreš se po chvíliče zaváhání rozhodl pro upřímnost. „Ne, nejsou to svatá slova. Jsou však mocná. A jediná, co ho mohou zachránit.“

„Proč je tedy nevyslovíš ty sám... pane?“ odvážila se váhavě.

Energicky kývl, jako by ho její jasný rozum potěšil. „Správně dotázání. Nemohu však. Na svaté půdě jsem slabý. Ale ty... vysloví-

li zařikání někdo jako ty, až dosud čistý... Všechny bytosti se ti vrhnou k nohám s jásotem! Uděláš to, vid' že to uděláš?" Najednou byl jeho hlas tak naléhavý a zdrsňelý prapodivným vzrušením.

„Propadnu potom zatracení...?“ hlesla Ulrika. Ani to nezaznělo jako otázka.

„Nevím,“ rozhodl se pan Boreš setrvat u vražedné upřímnosti za jakoukoli cenu. „Myslím ale, že ne. Pokud vůbec něco jako věčné zatracení existuje...“

„Ne,“ řekla najednou Ulrika a sama se zděsila vlastních slov. Tváří v tvář hrůze pekla byla najednou slabá až k smrti. Jako by to za ni vyslovil někdo jiný. Zrazovala a nenáviděla se. Toužila na místě umřít a spát, věčně spát. Nevědět. Nesvíjet se pod břitem roztínajícím ji vejpůl. „Ne, to neudělám. Čáry a kouzla... v chrámě Božím... Ne, nemohu.“

„Ale můžeš!! Poslouchej mě!“ Oněmělou hrůzou si ji přidržel v železném sevření a do strachy ohlušených uší třikrát za sebou zašeptal prastará slova magické formule. Vyrvala se mu a řítila se chodbou pryč jako slepá. Jen mihotavé plamínky loučí na stěnách za ní posměšně mávaly.

Mohutný chór hlubokých mnišských hlasů se zdvihl ode dna jako příval. Burácel a monotónně narážel do kamenných stěn. Ulrika bezmocně zkřivila tvář a bojovala s touhou ucpat si dlaněmi uši. Ten zpěv jí bušil do lebky jako kladivo. Zřetelně cítila, jak se Adelma vedle ní třese po celém těle. „Bože,“ drmolila šepem s očima upřenýma k podlaze, „všemohoucí Bože, spas mě, nedopust'...“

Od chrámových vrat zaznělo přidušené vydechnutí. Černými řadami řeholnic proběhla tísnivá vlna. Řinkot řetězů. Těžký krok po zuby ozbrojených stráží. S železnými krucifixy pozdviženými v zaťatých pěstech jako zbraně vláčeli mezi sebou tu hrůzu... Nečistého ducha. Krvelačnou bestii.

Snad žádná z milosrdných sester se neodvážila zdvihnout zrak. Pohlédnout do tváře Nečistému by mohlo znamenat pomínutí smyslů. Oslepnutí. Možná smrt... Se zběsile bušícími srdci a ledovýma rukama křečovitě vlomenýma do sebe odříkávaly nekonečné litanie, čím dál hlasitěji, aby přehlušily to řinčení, ten dusot okovaných bot – ty tiché, vyděšené, dětské vzlyky...

Ctihodný Hieronym rozpjal doširoka paže. Prostíral se před oltářem jako socha Ukřižovaného Beránka a široké rukávy jeho roucha stíraly chrámovou podlahu jako obrovité, šelestící ptačí perutě. Prosil svého Boha o sílu.

Ulrika se zajíkla uprostřed slova a v hrdle ji krutě zabolelo. Otevřela naprázdno ústa, ale nevydala hlas. Ta bolest stoupala až ze srdce, palčivá a ochromující. Nedokázala se modlit dál.

Vzhlédla, právě aby se setkala s jeho očima.

Doširoka otevřenýma a nehybnýma hrůzou. Upíraly se přímo na ni. Nemžikaly, jen žhnuly strašlivou prosbou, děsem z bezmoci. Mžik – a zmizel jí za širokými hřbety hromotluckých ozbrojenců. Vrhla se jim pod nohy, dřív než si stačila uvědomit, co dělá. Myslet nedokázala, jen ta hrůza v ní burácela dál. Bolestivě se narazila do žeber, ale nevnímala, necítila nic.

„Ne!! Prosím vás, ne! Nedělejte to!“

Klečíc sevřela křečovitě nohy abatyše, která opustila své honosné křeslo a všecka zděšena se hnala dolů. „Ne, Matko, ne!!“ Kdosi jí rval za ramena zpět, ale ona zarývala tvář do hábitu a zběsile vzlykala jako smyslů zbavená.

„Milost... dejte mu milost, prosím vás! Nezapíjejte ho... ne tak strašně... Ne! Vždyť je to ještě dítě!“

Po těch slovech se rozhostilo ticho tak strašné, že zavalilo přeplněný chrám jako ledové balvany.

„Posedlá...“ sykl šepavý hlas ctihodného Hieronyma, kratičce jako svist kopy. Hrobové ticho se v jeden ráz rozpadlo v divokou směsici vytí a modliteb, hrůzyplného jeku a šílenství.

Abatyše se bez sebe hrůzou zmítala v Ulričině zoufalém sevření, ječela a bezmocně tloukla rukama kolem sebe. Ctihodný Hieronym řval jakési rozkazy, zděšení oděnci chvatně uzlovali řetězy visící ze samého středu oltáře. Pálily je v dlaních jako pokryté jinovatkou. Dábel se jim svíjel v rukou bez hlesu, jen s děsivou, zoufalou úporností. Vymrzlý chrám se naplnil pachem kouře a plamenů, ale to jen bradatí černí mniši spěchali zapálit své pochodně, jejichž ohnivé jazyky se jim teď míhaly nad hlavami, proplétající se mezi strachem pološilenými řeholnicemi.

Boreš neviděl skoro nic. Adreena mu zakrylo zmateně se vzdouvající moře černých hábitů, pleskajících kolem v divokém tanci jako havraní křídla. Přelilo se až k oltáři a čísi přeskakující ochraptělý hlas začal vyřážet slova Písma. Boreš si bezohledně razil cestu pomateným davem, ale se zdviženou pěstí náhle strnul, jako by ho zasáhli do srdce. Uslyšel ho.

Ne dunivý, zvěřský hlas pekla. Ne řev satanášův, na nějž čekali. Jen žalostný výkřik zoufalství, bezmoci a děsu. Jen napolo dětské zavzlyknutí plné strašné bolesti. Tak plné beznaděje a prosby zároveň.

Dolehlo to až k ní...

Chvíli trvalo, než si Ulrika uvědomila, že šílený jekot, který jí rve plíce, se dere ven z jejího vlastního hrdla. Poslepu hrábla někomu do očí, zběsile se rozháněla pěstmi. Za ní se s rachotem převrátila těžká dubová lavice. Kdosi převrhl svícen, některá ze sester se v křeči zmítala na podlaze.

„Aelohim! Anachiel! An aalna trach doch yelniente!“

Dívčí hlas, nejprv nezřetelný nabýval poznenáhlu na síle a jako zázrakem naplnil katedrálu od kamenných podlah až po klenbu. Odrážel se v klenutí, bil do zdí jako nestvůrný železný bič.

Mlha, studená hustá mlha zakryla Ulrice zrak, jako by proudila z jejích vlastních úst. Jako by sama ta strašná slova nabývala tvar...

„An aalna trach doch yelniente!“

Divoká, nepříčetná radost, zběsilá a bušící zdvihla se v Ulričině hrudi šíleným poryvem. Jásala ve svém triumfu tak blízka smrti jako vzdálena všemu strachu, náhle tak nicotnému a nedůležitému, že si naň ani nedokázala vzpomenout.

„An aalna trach...“

Jako chorál zatracenců z dokořán otevřených dívčích úst.

Mlha se valila odevšad. Ledové mlžnaté pařáty tápaly po hábitech, strhávaly na zem těla mrtvá hrůzou, dřív než dopadla. Rudé oči blýskaly z temnoty. A sršící sloup oslepivého modrého jiskření se tyčil k nebi právě tam, kde v černém jícnu podzemí mizel oltář s ječícím Hieronymem zběsile tápajícím po opoře.

Boreš strhl Adreena k sobě, padl k zemi a loktem chránil jeho hlavu před řítícími se kameny. Jen tak tak přitom uhnul před jeho

ostrými drápy mířícími mu do očí. Rozervaly mu kutnu na prsou a vyryly do hrudi krvavé brázdy. „Orhea...“ stačil vydechnout. „Dostanu tě odtud! Jsem její...“ S klouby do krve rozedřenými zuřivě cloumal řetězem poutajícím Adreenovo zápěstí. Teprve železný krucifix, v hrůze odhozený některým z oděnců, s kovovým prásknutím rozrazil nejslabší článek řetězu. Oslepeni prachem a dýmem klopýtali hromadami sutě k východu. Boreš se rozehnal dýkou ukrytou pod kutnou, když se čísi drobná ruka překvapivou silou zaťala do rozervaného lemu jeho řeholního roucha. Zarazil se v poslední chvíli. Pustil Adreena a vši mocí se zapřel do lavice, která ji v pádu přibila k zemi.

„Můžeš vstát?“ vydechl naléhavě.

Ulrika omámeně kývla, v bezedných očích ještě hrůzu i slávu svého triumfu. Rychle ji postrčil před sebou. Adreen se zapotácel a zhroutil se k zemi. Nezbyvalo mnoho času. Vyzvedl si ho do náruče, ale už se mu únavou zatmívalo před očima. S Ulrikou, klopýtající po boku, vyrazili ven.

Koně Hieronymových oděnců s odervanými úvazky zběsile pobíhali po nádvoří, v hrůze naráželi do zdí a s chvějícími se rudými nozdrami ječivě ržáli.

Kláštevní brána zela dokořán...

* * *

„Co je to?“ vydechla Ulrika v úžasu. „Co to proboha je?“

Temná převalující se stěna před nimi se zdála sahat až k nebi. Burácela a hučela, neklidně se zmítala jako obrovité rozčilené zvíře a v pěnách se tříštila o skaliska.

„Moře, Ulriko. Voda...“, odpověděl tiše pan Boreš. Jeho samého ta nezměrná velikost ohromila.

„Voda?“ zapochybovala Ulrika. „To ne. Nikde nemůže být tolik vody. A vždyť se hýbe! A křičí!“

Voda zpívala. Boreš nechal Ulriku stát a jako uhranutý sjel ze sedla. Šel blíž. Zrnka písku se za ním hnána mírným větrem sypala do řádky jeho stop, jako by chtěla smazat všechny vzpomínky. Ulrika vzdychla a seskočila taky. Cíp černé sukně, roztržené až nahoru a zastrčené za pás, v němž by už zbytky řeholního roucha hledal jen málokdo, spustila dolů a rozběhla se švelivým pískem v

Borešových stopách. V nízkých keříčcích, obalených bledě zelenými lístky, se probudil nespokojený vánek, rozespalý a vlhce voňavý teplou předzvěstí jara. Ulrika strhla z hlavy roušku a blaženě roztřásla přece jen už trochu povyroslé vlasy. V klášteře jim je nožem ořezávaly skoro na kůži, v rozpuštěných kadeřích sídlí jen marnivost a hřích...

„Opravdu je to voda?“ nemohla pořád uvěřit Ulrika. Popoběhla, aby Boreše dohnala. „A co je za ní? Tam končí svět?“ naléhala.

„Kdo ví...?“ usmál se Boreš. Smutně a pokřiveně. Nedíval se tam. Jeho pohled mířil přes písečnou pláž. Tam, kde se z malého návrší zvedaly zpola zaváté sloupy a kamenné překlady kdysi velkolepé stavby. Mohutné a pobožené. Vypadala jako chrám... Tak ohromný a osiřelý, že snad ani nemohl být postaven rukama smrtelníků.

„Půjdeme tam, ano?“ navrhovala Ulrika. Z pustoty pobřeží na ni začala padat prapodivná tíseň a tam to přece jenom aspoň připomínalo střechu nad hlavou.

„Raději ne,“ zavrtěl hlavou Boreš. „To není místo... pro smrtelné tvory...“ Rychlými kroky pak zamířil zpět ke koním, dřív než Ulrika stačila otevřít ústa k otázce.

Zůstali na břehu do setmění. Teď, když se nedozírná spousta vod ztratila v temnotě a jen její zlověstné, monotónní burácení vytrvale upomínalo na její přítomnost, zdálo se to všechno Ulrice ještě děsivější. Syčivé jazyky rozbíhající se po písku připomínaly dračí pařáty, které už už po ní sáhnou, aby ji stáhly ke dnu. Moře dýchalo a žilo a šepající tmou prolínal chladný a mokrý pach hlubiny.

Koně, uvázaní opodál, sebou neklidně trhli, přeshlapovali a ržáli. Boreš vyskočil a přihodil pár větviček na malý oheň, který zatím spíš skomíral a kouřil, než hřál. Ze tmy se ozvalo zaržání v odpověď.

„Adreene!“ Ulrika mu vyběhla v ústrety, ale na poslední chvíli se zarazila. V rozpacích letmo pohladila po krku alespoň hnědáka, na němž přijel. Štíhlé, jemně stavěné zvíře neklidně pofrkávalo a tančilo v písku.

„Líbí se ti?“ zeptal se Adreen. „Orhea má ještě lepšího. Ještě se chvilku zdržela. Našli jste to?“ dodal po chvilce zaváhání, ale napětí v hlase nedokázal tak úplně skrýt.

Ulrika se po něm udiveně podívala a pak kývla. Najednou věděla, že myslí ten divný chrám, přestože až dosud o ničem takovém nemluvili. Neměla tušení, že něco takového vůbec hledají.

„Co je s tím?“ zeptala se tak, aby to znělo co nejlhostejněji. Adreen potřásl hlavou. „Posvátné místo Vznešených. Od nepaměti. Rituál zasvěcení...“ Poslední slova pronesl tak tiše, jako by si sám nebyl jist, smí-li je vyslovit. Pokrčil rameny. Vlastně tomu sám dost dobře nerozuměl. Jenom co mu Orhea říkala. Něco se stane. Velkého. Nezvratného. Něco se změní. Cítil to. Možná se změní on sám...

Poslední dny s ním Orhea jednala jako s dospělým. Jen před ním občas uhýbala očima a držela ho stranou od Ulriky. Bála se snad, že až ho přemůže šilenství hladu, začne ji považovat za kořist? Možná by měl, je smrtelná a nízká jako ti všichni... Jenom v tom kostele, tenkrát, když se tak vášnivě nabízela smrti místo něho, byla úchvatná a silná, jako by sama pocházela ze Vznešených. Vlastně až do té chvíle netušil, že někdo krom Vampýrů zná slova k otevření bran. A že má odvalu jich použít.

Tak se zamyslel, že mu Orheino bezhlesé zavolání projelo myslí jako šíp. Zasmál se svému leknutí a rozběhl se jí šelestivým pískem naproti. Vítal ji svou rozjásanou myslí, jako by uplynulo několik let, co se odloučili, a ne sotva pár hodin.

Vymrštil paže vzhůru a v žertu ji strhl z koně na zem. Smála se a vrčela jako vlčice, když se s ním v náznaku potýkala na písku. Syrově voněla větrem, kůží a čerstvou, ještě skoro živou krví. Olízl jí koutek úst, jako by chtěl, aby ho nakrmila, jak to dělávala, když byl ještě úplně malý. Kovová příchůť, již chutnaly její rty, ho rozdráždila tak, že se najednou nedokázal uklidnit. Napil se sice předešlého večera, ale zřetelný pach krve a Orheina blažená šelmí sytost v něm vyvolaly novou, ještě palčivější touhu. Až se roztrásl dychtivostí. Orhea se hluboce zasmála a nesmlouvavě se mu vyvinula. Kývla na něho. Vstal a zvědavě popošel za ní. Sáhla k sedlu a shodila na zem vláčný beztvářý balík přehozený přes koňský hřbet. Těžký... Zkušeným pohybem hrábla mezi hadry, jež ho halily, a spokojeně se pousmála, když se vzápětí ozvalo tiché zasténání. Pohodila hlavou k

němu a sama se tryskem rozjela ke břehu, kde v modré, větrem plápolavé tmě blikotal malý, tvrdošíjný plamínek.

Poutníci věčnosti

Byl čas. Měsíční kruh se zvedal z vln a mezi jejich zubatými hřbety za sebou zanechával vlnící se sinavá chapadla. Všechno se topilo v mrtvém tichu a jen tichounké ševelení pískových zrníček při zemi dávalo znát, že hvízdavý vítr ještě neulehl, že se pokradmu po bříše smýká vyfoukanou planinou.

V kamenném kruhu uprostřed obří svatyně plál oheň. Vysoké rudé jazyky divoce šlehalý vzhůru k rozbořenému stropu a ven k nebesům. Orheino nahé tělo, oblékané jen ohnivou září, svítilo jako socha oblétaná tekutým žhoucím zlatem. Seděla na patách, těsně u ohně šlehajícího ze středu kruhu, skloněná, nehybná. Jen odlesky plamenů přebíhaly po hladké kůži. Jako by sama — ustrnulá — byla součástí živého ohně. Hořela. Plála s ním.

Konečně se zvedla – pohybem snově pomalým – a vztáhla paže vzhůru. Vysoko... Ač tichá jako smrt, volala. Nabízela se.

Ulrika cítila jak uvnitř sama sebe ledovatí. Chtěla couvnout, ale už nebylo cesty zpět. Neviditelné ruce ji držely na místě. Závoje mlžného obluzení poutaly její mysl. Bylo pozdě. Pro ni už bylo příliš pozdě... S námahou pozdvihla zrak, jako by chtěla hledat sílu na druhé straně kruhu. Tam, kde stál do půli pasu svlečený pan Boreš a s rukama vztaženými k plamenům se mátožně kymácel jako ten, kdo upadá do spánku. Zavřela oči a zamrkala. Šálí ji zrak... Byla by si protřela oči, ale nedokázala poručit rukám, aby se zvedly. Všechno jí před očima tančilo.

Místo jedné postavy se kolem kruhu kolébaly tři. Tmavé, nezřetelné... Teď se dvě přiblížily k sobě a od nich se oddělila další! Jako by vyplynula ze tmy. Jako by sama temnota na sebe vzala její tvar. Pomalu se otáčela jako v přízračném tanci a s lehýnkým svistem se za ní rozvířila obrovská blanitá křídla... Žlutá světla nelidských očí se proplétala mezi plameny a splývala s jejich žářem.

Moře se probouzelo. Převalilo svou nestvůrnou hmotu a dunivě vzdychlo ze spánku.

Tisíce ohnivých prstíků přebíhalo po ledové kůži jako myriády prskavých jiskřiček. Tisíce drobných ruček, tisíce hlasů volajících ze samého nitra temnoty... Z nejtemnějšího srdce v nicotě ustrnulého času. Hlas věčnosti. Adreene... Adreene...

Rozepjal ruce a prohnul se naznak. Spočíval ve středu magického kruhu, v samém srdci živého ohně, ležel na mávajících pažích plamenů, které jej podpíraly jako nejpevnější obětní kámen. Syčící a praskající. V ústech ucítil kovovou příchut' krve, ale to jen malá rudá kapka skouzla z jeho vlastních prokousnutých rtů. Plameny jako by vstoupily do něho, prorvaly si cestu křečovitě vypjatými údý a oheň svištěl žilami slévaje v žhavé lázni rozkoš s bolestí. V plápolající mlze nad ním se zahoupaly Orheiny oči.

Slabě zavzlykl a zachytil se jich pohledem jako tonoucí. Její tělo, oděné do plamenů, se nad ním vzepjalo a prudce kleslo dolů. Udeřilo jej do slabin jako smrtící zbraň. Rozevřené jako lačná ústa a žhavé. Pohlcovalo ho. Zabíjelo jej nestvůrnou rozkoší.

Poslední zbytky lidské mysli se v té převalující se výhni s mučivou slastí vyvlékaly z pout kdysi smrtelného těla.

Moře zaryčelo a převrátilo se, prostoupené černým bytím tvora zdvíhajícího se z hlubiny.

„Krev je tvůj život...“, vydechla mu Orhea do uší pradávnou formuli. Jediným trhnutím prorvala jeho tepny a pila, zalykajíc se ve zběsilé extázi nového tvoření. Nekřičel. Jen jeho mysl řvala a řtila se střemhlav dolů, do kvílející oslnivé tmy pod světem. Zachytila ho než se roztránil, přitáhla k sobě a poručila: „Pij!“ Pil z jejího těla, z žil, které pro něho otevřela. Doširoka otevíral oči, až prohlédl tmou a síla, která vstoupila do útlého těla z něho vzápětí vyšlehla v triumfálním výkřiku. Rozezněl se stonásobnou ozvěnou, jako by zajásaly legie démonů.

Moře se s řevem vzepjalo do závratné výše, ohromná blanitá křídla bičovala vařící se hladinu a obrovitý, od věků spící tvor vycházel ve vši své nestvůrné vznešenosti z nicoty.

Ulrice se před očima mihl černý plášť. Přelétl přes ni. Pohladil ji. Cíp černého pláště anebo snad křídla... Sinavě žluté oči se vpily do

jejích a ostré srpovité drápy přejely její nahé tělo jako vlahouneký dotek nejněžnějších dlaní. Nadechla se k výkřiku, ale do úst jí mrštně zajel hadí jazyk a umlčel ji.

Borešova mysl byla naplněna blažeností tak nesmírnou, že by smrtelníku rozdrtila srdce, pokud by ještě bilo... Ze středu ohně se zdvíhal modře oslnivý sršící sloup záře. Volal a lákal, rozpouštěl jej v sobě – a měl její tvář. Průzračnou a jasnou. Přechistou tvář andělského démona...

„Spasen jest...“, pokusil se zachroptět z posledních sil, ale nebylo už mysli, jež by myšlenku dokončila, a neměl už ani ústa, aby odpověděl...

Moře zhluboka zavzdychalo a pomalu se stáhlo zpět. Propadajíc se samo v sobě, převalovalo své zelené hlubiny tam dolů, kde se spokojeně ukládal k dalšímu černému spánku odvěký tvor.

Leviathan, pán démonů byl na dlouhé věky nasycen.

Takovou bouří tady na pobřeží už dlouho nepamatovali. A už vůbec ne zjara. Jako by se samo peklo otevřelo. Obloha zčernala jako smrt a v moři se vařila voda, jako kdyby z hlubin povstávaly tisíce d'áblů. Lod'ky rybářů to roztřískalo na třísky a do té strašidelné zříceniny na břehu uhodil Boží posel.

Zpřelámané obří sloupy se rozlomily nadobro a mezi zčernalými, ožehnutými, s rachotem se řítícími kameny uvízlo nahé ženské tělo, uvězněné ve své rudé a bílé kráse pod strašlivou tíhou zpustošených věkovitých zdí. Jen jejími dlouhými černočernými vlasy plnými ohně a prachu cloumal a povlával vzteklý přímořský vítr, jako by žily dál, vlastním nespoutaným životem...

Písečná pláž byla usmýkaná jako by ji vláčeli nestvůrnými branami, rozrytá pekelným pluhem, plná zpřelámaných větví a z hlubin vyrvaných chaluh, páchnoucích rozkladem a věčnou zimou dna.

Teprve po třech dnech moře vyplavilo koňskou mršinu, nafouklou a plnou mořské trávy.

Chlapec sotva třináctiletý, s andělskou, krásnou tváří přežil tu hrůzu nejspíš zázrakem. Stejně jako dívenka, útlá a křehká, se sotva dorůstajícími vlasy a jen o málo starší než on. Leželi na břehu bez hnutí, nazí jako v první den stvoření. Nemluvili, neodpovídali. Jen

sám Bůh ví, kam mířili či odkud je rozběsněné moře přineslo. Dřív než se o ně stačili postarat, obláci je a nasytit – zmizeli. Nikdo nevěděl kam.

Možná jen na prchavou chvíli vyšli z jiných světů a vrátili se do nich zpět.

Snad byli jen neklidným snem, jaký se občas zdává...

POSLEDNÍ SLOVO...

V červenci roku 1966 bylo v Čelákovících, na pozemku č. 2995 ve východní části města, při výkopu vodovodu narušeno kostrové pohřebiště. Nález byl oznámen a z pověření ČSAV byl na uvedeném místě následně proveden záchranný výzkum. Celkem bylo odkryto 11 hrobových jam, v nichž bylo pohřbeno 12 jedinců. Na všech kostrách jsou jasně patrný známky protivampyrického zásahu, v několika případech kombinovaného. Datace nálezu: pravděpodobně počátek 11. století. Antropologický materiál je uložen v příslušném oddělení Archeologického ústavu ČSAV v Praze.

Tímto na první pohled poněkud fantaskně vyhlížejícím prohlášením začínala obsáhlá, detailně vypracovaná zpráva uveřejněná roku 1967 v tak střízlivém a seriózním periodiku, jako je ročenka Národního muzea v Praze. Úzce na ni navazovala další vědecká práce nazvaná *Čelákovické pohřby vampýrů z pohledu antropologa*. A co že antropolog odborným pohledem spatřil? Řečeno strohou mluvou vědy, opakuje se hrob za hrobem téměř stereotypně stále totéž:

Muž mladého věku, plně dospělý jedinec, mladý dospělý muž, tělesná výška nadprůměrná (183), výška pravděpodobně značná (180-184), lebka středně dlouhá, středně vysoká, vertikálně oválného obrysu, rovnoběžných stěn a rovné báze, středně klenuté nadočnicové partie...

Přeloženo do normální řeči – sděluje se nám, že se jedná o pohřebiště navzájem si podobných, štíhlých, urostlých mladých mužů s jemnými, pravidelnými, pravděpodobně i vcelku pohlednými

tvářemi. A protože brnění, vystavená na kdejakém hradě, nás nepřestávají ujišťovat o tom, že ještě ve století patnáctém byl stošedesáticentimetrový mužíček pořádný chlap, nezbývá nám než připustit, že ve století jedenáctém by bohatýr měřící metr osmdesát musel působit jako skutečný obr. Představa je to bezesporu zajímavá, ale k šokující záhadnosti má přece jen daleko. O tu se postaralo až pokračování zdánlivě tak suchopárného vědeckého dokumentu.

Chrup klešťovitého skusu, zuby zcela bez kazu, otření žvýkacích plošek nepatrné, v horní čelisti zcela atypické deváté zuby, špičáky přesahující linii prvních stoliček a řezáků cca o 7-9 mm. (!)

Představa přejemnělých románských krasavců utrpěla značnou trhlinu. Stručná řeč faktů však začíná být zajímavější než paperbackový horor:

Jedinec č. 1 byl uložen na levém boku s rukama za zády (pravděpodobně původně spoutány). Lebka byla od prvního krčního obratle oddělena a ležela vpravo mimo osu páteře. Oddělení hlavy je faktem zvlášť významným, neboť k němu prokazatelně došlo až za určitou dobu po smrti jedince. Jedná se o jednoznačný, kombinovaný zásah proti vampyrické osobě.

V hrobě č. 2 je protivampyrický zásah rovněž dobře prokazatelný. Znovu se opakuje oddělení hlavy značnou dobu po pohřbu. Byla zvrácena na temeno a měla široce rozevřené čelisti, což nasvědčuje ucpání ústní dutiny hlínou. Vedle levé horní končetiny byla nalezena část dřevěného kůlu, jehož funkci se pro značné narušení nepodařilo zjistit.

Také hrob č. 3 patří mezi hroby, které byly druhotně otevřeny v době, kdy vazivo bylo již částečně zetlelé. Useknutí hlavy zde nepřichází v úvahu, jelikož krční obratle nenesou stopy po poškození. Hlava byla patrně oddělena ukroucením. Krom toho je patrné násilné otevření úst a následné vycpání pískem nebo kamením. Hrob obsahuje kostru dalšího jedince mladého dospělého věku. (Žena?) Jeho levá dolní končetina je pokrčena v kolenu a leží přes dolní končetiny spodního jedince, horní končetiny z obou stran uloženy pod lopatkami spodní kostry.

A závěr? Představujete-li si neskutečnou senzaci, vrčící kamery, cvakající spouště, davy novinářů a na hlavu převrácené „vědecké světové“ názory, budete zklamáni.

Resumé antropoložky zní: kosterní materiál nevybočuje z běžného průměru. (*Sic!*)

A konečný názor archeologa: jednalo se zřejmě o cizorodou etnickou skupinu, kterou se místní obyvatelé mohli cítit ohroženi. Jak silně a hlavně ČÍM se to cítili ohroženi natolik, že v dobách plných pověr a hrůzy z duchů považovali za nezbytné vykonat tak ohavnou a děsnou práci, jako je otevírání hrobu a kroucení hlavy polozetlelé mrtvole, se od něho už bohužel nedovíme.

A záhady – jako by toho ještě nebylo dost – pokračují až do dnešních dnů. Pátrání po faktech starých třiatřicet let se najednou zdá být obtížnější než tápání v temnotách počátku tisíciletí.

Bylo by ale divné, kdybych se o to jako svědomitá autorka „upírských“ románů aspoň nepokusila. A výsledky?

Ti, co na vyzvedávání kosterního materiálu pracovali, nejsou dnes nikde k nalezení. Každý další „spolehlivý“ telefon vedl vždycky jen k dalšímu číslu a dalšímu bezvýslednému shánění.

Fotografie, kterých na místě každého archeologického nálezu musí být logicky pořízeny spousty, záhadně zmizely v jakémsi trezoru, od něhož má klíče vždycky ten, co momentálně není přítomen.

Samotné kostry jsou uloženy v depozitáři nacházejícím se údajně v Jelením příkopu Pražského hradu. K vědeckým účelům (mezi něž, jak si s paní antropoložkou posléze vyjasníme, může psaní knihy koneckonců i patřit) je za symbolický poplatek možné je zhlédnout a studovat.

Že bychom zvítězili? Chyba!

Antropologický depozitář se čirou náhodou právě v tuto chvíli (!) stěhuje a mezi několika desítkami tisíc špatně označených, zpřeházených krabic nelze žádnou konkrétní nalézt (přestože znám dokonce jejich inventurní čísla). Pravděpodobnost náhodného nálezu se rovná pravděpodobnosti výhry ve Sportce. Krom toho v depozitáři mrzne a nedá se tam pracovat. Právě proto se přesunují kamsi do Horních Počernic, do nových, moderních, pohodlných atd. atd. hal.

Než ovšem budou provozuschopné, bude materiál provizorně uložen v prostorách zimoviště bývalých Cirkusů a varieté, v haluznách, kde se nedá topit a jimiž se prohánějí hejna krys... Proč se tedy stěhují už teď, je prostým rozumem stěží pochopitelné.

Jen tak mimochodem – „materiál“ jsou samozřejmě kosti uložené v desetitísících PAPÍROVÝCH krabic. Krysy... Kostí... Lepenka...

Mám pokračovat?

Nezbylo mi tedy nic jiného, než spokojit se aspoň s kompletními, svrchu citovanými zprávami, a s tou výzbrojí vyrazit do říše nepodložených teorií.

Víra v upíry, jakkoli se racionálně uvažujícím lidem moderní přetechizované a romantiky zbavené doby může zdát naivní a nesmyslná, provází lidstvo odnepaměti. Zmínky o jejich existenci můžeme při troše snahy nalézt snad ve všech písemných památkách veškerých minulých kultur, osvětlené Řecko a prostopášný Řím nevyjímaje. A co předtím? Dávno před vynálezem písma?

V kolumbijském San Augustínu nedaleko Bogoty je ve volné přírodě rozmístěno množství monumentálních kamenných soch. Už tři a půl tisíciletí tam nehnutě stojí a mlčky shlížejí do krajiny. Postavy se zdají být stylizovaně lidské (či snad božské?), obrovité a vytesané z jediného kusu kamene. Co ale ohromí a na první pohled upoutá pozornost, jsou špičáky. Obrovské šelmí tesáky v dokořán otevřených kamenných ústech. Podle názoru vědy se jedná o pokus ztvárnit děsivé podoby božstev, jimž byly nezřídka přinášeny i lidské oběti. Kdo ale může stoprocentně zaručit, že dávní umělci nepracovali takříkajíc podle živého modelu?

Stejně tak už se asi nikdy s jistotou nedovíme, proč ony polobožské, polodémonické bytosti nalezneme téměř totožně zpodobené i v Mikronésii, a co je ještě podivnější, i ve vzdálené Indii. Pošta, pomocí níž by si tehdejší umělci mohli vzájemně porovnávat představy o bozích, tenkrát tuším ještě neexistovala...

Krom toho byly v blízkosti sanaugustínských soch nalezeny zbytky staveb, jejichž účel vědci dosud nedokázali přesvědčivě vysvětlit. Připomínají hrobky z masivních, nahrubo opracovaných kamenů. Uvnitř spočívají záhadná kamenná „koryta“ podobající se sarkofágům, nicméně v žádném z nich nezůstala sebenepatrnější

stopa po tom, že by v něm kdy spočívaly nějaké kosti. Věda se dala slyšet – jako ostatně skoro ve všech záležitostech podobného druhu – , že záhadné kamenné stavby sloužily „blíže neurčenému náboženskému účelu“. A co když ne?

Připustíme-li, že zpodobené bytosti skutečně žily a počínaly si tak, jak se o upírech od nepaměti traduje, pak by dozajista potřebovaly právě přístřeší podobného druhu. Chladné. Temné. Bezpečné. Uzavřené před vetřelci – i před sluncem...

A pokud celé věky křižovali Jižní Amerikou, Egyptem, Řeckem i Indií, proč by jich hrstka nemohla dorazit až k nám?

A pakliže se to skutečně stalo, co by pak stálo v cestě teorii o miniaturní kapičce „vampýří“ krve kolující v žilách potomků prapotomků onoho dávného „křížení“? (Jen vzpomeňte, kdo jste chodili do náboženství, na „syny nebes“, kteří spatřivše krásu lidských dcer, brali je sobě za manželky. Jak se zdá, tenkrát se na „mezidruhově“ mesaliance nehledělo jako na cosi až tak mimořádného...)

Ruku na srdce – neznáte náhodou i vy někoho, kdo bytostně nesnáší slunce, kdo ožívá až s nadcházející nocí a jehož pleť je po celý rok bledá jako pergamen?

Inu geny po předcích dělají věci a upíři? – na ty by věřil leda blázen. Jsou to jen povídačky pro děti.

Jenny Nowak

P.S.

Jakkoli je ale fabulace příběhů mým denním chlebem, a ve všech svých románech jsem se jí pochopitelně – více či méně – dopouštěla, mohu odpřisáhnout, že v doslovu jsem se od pravdy neodchýlila ani o milimetr.

OBSAH

Prolog

I Čarodějova dcera

II Darovaný

III Boží vězeň

IV Poutníci věčností

Mezi dvěma pokroucenými kmeny se prosmykl Stín.

Běžel neslyšně a vytrvale, tichý a urputný ve své mlčenlivé noční honbě. Nabral vítr. Větril zhluboka. Tlející listí a hořký závan dýmu z lidského ohniště. Slabounký pach malého skákavého tvora, který mu už před drahnou dobou zkřížil cestu. Schýlil hlavu až k zemi a zblízka očichával stopy, otištěné v blátě. Srdce se mu rozběhlo rychleji. Chřípí se samovolně rozšířilo, hryzavý hlad v útrobách se zakousl naléhavěji. Všechny svaly se napjaly k prasknutí, myšlenky v úzké, ušlechtilé stavěné hlavě dostaly barvu krve.

Stín prolétl vysokou travou jako šíp vystřelený z luku – stejně krutý a bez slitování. S neslyšným syknutím otřelo se sítí o jeho hladké šelmí boky, dřív než se příkrčil v úkrytu narovnaných klád. Cítil člověka.